Articol I. Cristina Martin

Articol I. Cristina Martin

Articol II. Clubul Bildelberg. Stăpânii Lumii

Tatălui meu, pentru lacrimile pe care le-am vărsat şi pentru cele pe care le vom mai vărsa.

CUPRINS:

INTRODUCERE.
Scepticism şi certitudine. Aparenţă şi realitate… 13
Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii!… 8
Cine guvernează lumea? 19
Atributele Clubului Bilderberg 20
O organizaţie nedemocrată care asigură apărarea democraţiei 22
Mit şi realitate 22
O societate pe măsură 23
Forţa hotărâtoare a versiunii oficiale 24
2 Originile Clubului Bilderberg 27
Cele două tabere ale Războiului Rece 29
Adevărata faţă a Planului Marshall 30
Americbri Hfestyle 32
Mişcarea în vederea Uniunii Europene 33
Ia naştere Clubul Bilderberg. 35
Prima întrunire şi definiţia oficială… 36
Clubul Bilderberg a fost fondat în Olanda… 39
Marii preoţi ai capitalismului 39
3 Fondatorii 40
Primii participanţi 40
Personaje-cheie 41
Un personaj nazist şi corupt 41
Joseph H. Retinger 43
David Rockefeller 44

Familia Rotschild 47
Henry Kissinger 50
4 Structura. Cercurile concentrice. Întrunirile.52
Sancta sanctorum 55
Consensul ca normă 56
Secretul ca esenţă 57
Jocuri belice 58
Călătorii private plătite din bugetul public 59
Puteri legislative 61
Hoteluri de lux cu teren de golf 62
Securitate de elită 63
Un singur minut de glorie.
Confidenţa unui bilderberger 64
Filiala Clubului Bilderberg din Spania.
Caietul de la Bitácora 66
La Toja văzută din interior 67
5 Identitatea secretă a fiecărui bilderberger 70
Legea tăcerii 72
Frivola monarhie 73
Miniştri şi parlamentari „democraţi” 74
Bănci şi multinaţionale 76
Jurnalişti şi intelectuali 77
Alţi participanţi 78
Reprezentare globală 1 79
Doamna de Fier. Un exemplu lămuritor 80
Doar un for de dezbateri 81
6, Celelalte cluburi ale puterii 82
Teoria conspiraţiei 83
Caracteristici comune 84
Skull & Bones. Ordinul capului de mort 85
Masa rotundă a lui Cecil Rhodes 90
Consiliul Afacerilor Externe.
Adevăratul guvern al SUA 92
Bohemian Grove 96
Comisia Trilaterală 97
Masa rotundă a industriaşilor 101

Pelerinii libertăţii 102
Pentaveret 102
7, Legătura cu masoneria 103
O societate frăţească şi totalitară 105
Clubul Bilderberg şi aleşii 106
Textele masonice esenţiale ale satanismului 107
Masoneria invizibilă a aleşilor 109
Marea lojă Rockefeller 666 I 10 – Frăţia III.
Corporatismul Clubului Bilderberg.
O trăsătură tipic masonă H 3 ui.
Simbolismul ocult al bancnotei de un dolar 115 W)
Preşedinţi americani masoni 117
Ordinul! Iluminaţi şi profeţiile lui Albert Pike 118
8, Manipularea instituţională a societăţii 122
Institutul Tavistock S 23 (r)
Cultura narco şi muzica – Jj instrumente de control al tineretului 124 3
Fundaţiile Tavistock 125 y.
Instituţiile Tavistock în SUA 126
Războiul ca proces de organizare socială.
Raportul Iron Mountain 128
Duşmanul necesar 131
9, Evenimente internaţionale pregătite în Clubul Bilderberg 147
Rolul dramatic al Americii Latine 150
Chile şi lovitura de stat dată de CIA 151
Propagandă politică sau acţiune militară 152
Reagan lichidează fantomele din Guatemala 152
A treia opţiune: blocada 153
Panama, un paradis narcotizat 153
Înlocuirea duşmanului necesar 154
Irak. Piatra din pantof 156
Sfârşitul consensului? 159
Stresa. 2004 160
A cincizecea aniversare 161
Israelul şi foaia de parcurs 162

Alte decizii care au marcat istoria 163
Armata unică a NATO 164
ONU 165
50. Ultimele întruniri 167
Agenda Clubului Bilderberg 167
2005 şi eşecul constituţiei europene 168
2006 şi rebelul Hugo Chăvez 169
Piaţa imobiliară americană 172
Aderarea Turciei la UE 173
Clubul Bilderberg 2007 174
Războiul nesfârşit pentru resurse 176 i I. Aservirea mass-mediei 178 „Iluzia" mesajului informativ 180
Manipulare informativă 181
Propagandă de război S 82
Ziarişti 'ân Clubul Bilderberg 183
Informaţie şi propagandă 184
Reporteri îndrăzneţi 186
Alianţă contra Clubului Bilderberg 189
Titlul de pe uşă 190
Datoria externă nu prezintă interes 191
12, Democraţia şi noua ordine a stăpânilor lumii 193
Duşmanii democraţiei 195
Imperativul tăcerii 197
Rolul patern 198
Noua Ordine Mondială 199
Războiul ca mijloc de dominaţie 201
Statele Unite versus Europa 202
Un guvern unic: ONU 203
Obiective iluzorii 205
Pleacă acasă, ONU! 206
Judecător şi parte 207
O religie globală unică 209
Tributul adus ONU 211 „3, Triumful Clubului Bilderberg 212
Un sistem eclectic 214
Societatea epicuriană 215 t.

Cu pietre şi lănci 216
Acţiune socială 217
Preţul bunăstării 2I8
Unirea face puterea 219 &
Sclavi globali 220!

INTRODUCERE.

Scepticism şi certitudine. Aparenţă şi realitate.

Când mi s-a încredinţat redactarea cărţii Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii, m-ara înfiorat, căci acţiunile acestuia păreau mai degrabă ştiinţifico-fantastice decât reale. Împinsă de dorinţa de a cunoaşte, am dus la bun sfârşit o amplă investigaţie, care n-a izbutit, totuşi, să-mi risipească tot scepticismul cu privire la acest domeniu. Deşi îmi puneam neîntrerupt întrebări, încă din studenţie, despre ceea ce percepeam a fi o lume neînchipuit de haotică, cât timp am lucrat la acest volum n-am reuşit să înţeleg psihologia de păsări de pradă a celor ce ne guvernează la adăpostul unor surâsuri perfecte şi indolente.

Cultura noastră este rodul concepţiei caracteristice forţelor dominante care s-au succedat de-a lungul istoriei, pentru care noi, adică poporul, nu suntem decât nişte unelte în slujba intereselor acestor forţe. În pofida progresului tehnic ori a instaurării Statului Bunăstării, încă din zorii civilizaţiei sumeriene, am progresat pe baza aceleiaşi structuri organizatorice, în care înalta ierarhie i-a dominat pe cetăţeni, transformându-i în sclavii unui model social trasat şi condus, epocă după epocă, de acelaşi arhetip al puterii.

În urma unei analize conştiincioase, celor care stăm în afara sferei lor de acţiune nu ni se pare complicat să înţelegem ce modus operandi aplică actualii despoţi totalitari, ci să le pătrundem profund setea nejustificată de

câştig. Una dintre sursele mele de informare, care a lucrat împreună cu ei, mi-a relatat că pe aceştia îi motivează râvna de a controla şi manipula, ca şi principiul „cu cât mai multe persoane, cu atât mai bine”: „Mi-am întrebat un vechi prieten dacă nu-i erau de ajuns banii pe care îi avea”, mi-a relatat sursa mea. „Eşti de-acum multimilionar”, i-am spus, „ai construit un imperiu din nimic, ce mai poţi cere de la viaţă?” Iar el mi-a răspuns: „Mai mult, vreau mai mult, vreau totul”. Există oameni care se bucură atunci când îi umilesc pe ceilalţi şi care trăiesc într-o atmosferă ne spus de competitivă, unde relaţiile personale sunt fictive. Se prefac prieteni, dar sunt, în fond, rivali, vor să se distrugă reciproc, ca să se aleagă cu banii şi influenţa celuilalt. Împreună cu sursa mea, am căzut de acord şi am subliniat faptul că oligarhii aplică în societate tocmai acest model de convieţuire, bazat pe concurenţa atroce şi distrugerea solidarităţii sociale, care a caracterizat societăţile începuturilor. Strategia constă în dezagregarea nucleului familial şi transformarea individului într-o fiinţă solitară, ruptă de rădăcinile şi valorile comune, susceptibilă şi uşor maleabilă.

Oligarhii sunt manipulatori profesionişti, experţi în folosirea mijloacelor de comunicare socială, a filmului şi artei ca instrumente eficiente de propagandă, pentru a putea manevra populaţia după cum le convine. Paradoxal, în aşa-zisa „societate informaţională”, e mai greu ca oricând să captăm esenţa şi fundalul acţiunilor acestora, să separăm adevărul de minciună, realitatea de aparenţă, datele denaturate de cele sigure, fiindcă printre aceşti bilderbergeri figurează proprietarii imperiilor informative mondiale, care creează, inventează şi interpretează informaţiile. Unul dintre cei mai celebri şi abili este Rupert Murdoch, patronul conglomeratului audiovizual american News Corp, al cărui vârf de lance este canalul de ştiri Fox News. În Familia Simpson, una dintre seriile cele mai populare pe care le difuzează acest canal, domnul Burns,

personaj înrudit ca personalitate cu mulţi dintre bilderbergeri, afirmă: „Nimeni nu poate controla toate canalele informaţionale, cu excepţia lui Rupert Murdoch”. Alt grup omniprezent şi omnipotent este PRISA, condus de magnatul mediatic Jesus Polanco, ce se extinde în America Latină ca o epidemie imundă. Dat fiind că membrii Clubului controlează canalele „oficiale”, numai presa independentă a izbutit să publice articole serioase. Trebuie avută mare grijă cu datele care ne parvin pe această temă, fiindcă, prin intermediul colaboratorilor săi, organizaţia pune intenţionat în circulaţie informaţii denaturate despre Clubul Bilderberg, cu scopul de a induce în eroare opinia publică.

Din toate cele expuse, e uşor de înţeles că activitatea unui jurnalist nealiniat este extrem de complicată; dar, în pofida dificultăţilor iniţiale, nu mi-am pierdut curajul, iar rezultatul investigaţiei mele a fost prima carte din lume special consacrată Clubului Bilderberg, şi a văzut lumina tiparului în 2005. Acum nu mai pare atât de ciudat să se vorbească despre Clubul Bilderberg, căci tot mai multă lume cunoaşte numele acestei organizaţii de putere. În cartea mea, am dezvăluit calitatea auctorială a actualilor „faraoni” ai omenirii şi impactul deciziilor luate de ei asupra viitorului umanităţii, dar am descoperit curând că, din cauza frânei puse de scepticism, prima mea carte nu dezlegase enigme semnificative, care rămăseseră ascunse în umbră. Am considerat că multe lucruri rămăseseră nepovestite, şi mi-am continuat investigaţia, în căutarea a noi răspunsuri. Aşa am explorat iar Istoria, căutând începuturile relaţiilor transatlantice dintre bilderbergeri, între Primul Război Mondial şi crearea Societăţii Naţiunilor, nucleul ONU. Din această perspectivă, am izbutit să cunosc psihologia lor de pradă, pe care mai înainte nu o adâncisem total, căci îmi lipsiseră referirile apropiate. Treptat şi aproape pe nesimţite, viziunii mele iniţiale, plină de precauţie, i-a luat locul o mai mare implicare personală, care m-a stimulat să continuu denunţarea categorică a vicleşugurilor şi

abuzurilor comise de către cei care au desfigurat conceptul de democraţie, făcând din el argumentul cel mai convingător în favoarea primei înfruntări mondiale (fiindcă în ea sunt implicate, direct ori indirect, toate puterile şi ţările) din secolul XXI, aşa-zisul Război din Irak.

Această a doua etapă a cercetării mele s-a concretizat în ediţia revizuită şi actualizată a cărţii Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii, pe care, cititorule, o ţii acum în mână. Am mai afirmat sincer că, luând cunoştinţă de existenţa acestui lobby, m-au luat în egală măsură cu asalt atât scepticismul cât şi curiozitatea care puseseră stăpânire pe mine încă de la prima investigaţie. În această a doua lucrare, am renunţat la orice urmă de îndoială cu privire la profundul impact al Clubului Bilderberg asupra întregii planete, şi am descoperit că zona sa operativă e mult mai extinsă decât credeam eu la început. Lumea, aşa cum arată ea astăzi, e opera Clubului Bilderberg. Membrii săi sunt creatorii actualului sistem de convieţuire, semizeii pământului, aşa cum au fost şi strămoşii lor în epoci anterioare. Majoritatea oamenilor nu bănuiesc până unde ajung reţelele acestora, iar cei care credem în influenţa lui nu vom izbuti) să-i convingem din cauza spălării creierelor şi radiaţiilor pe care numeroşi bilderbergeri le proiectează zilnic de pe fronturi felurite şi nebănuite. Cu toate acestea, faptul nu trebuie să ne descurajeze în ducerea la bun sfârşit a misiunii de a-i demasca, deoarece, în calitate de cetăţeni liberi, avem propria noastră răspundere faţă de comunitatea în care trăim şi de urmaşii noştri. Lumea e a noastră, deşi în mâinile Clubului Bilderberg. Acesta ne-a luat-o din mâini iar drumul pe care l-a trasat ne face să suferim şi ne afectează fericirea. Tăcerea este cel mai bun aliat al lor, dar noi nu vom tăcea.

Când mi-am publicat prima carte, mulţi m-au întrebat dacă, după dezvăluirea tainelor referitoare la cea mai puternică alianţă de pe globul pământesc, nu mă temeam pentru viaţa mea. În prima ediţie, povestisem că un

cercetător, al cărui nume nu l-am dezvăluit din raţiuni legate de securitatea sa personală, mă sfătuise să nu scriu despre Bilderberg: „Oamenii aceştia sunt foarte periculoşi, au să te omoare şi-au să-ţi omoare familia, au să vă ia totul, nici un avocat n-are să vrea să te apere. N-ai să mai găseşti de lucru niciodată, vor suna peste tot la telefon, îţi vor dezvălui numele, ca nimeni să nu te angajeze, îţi vor retrage cartea din librării. Pe mine au încercat de multe ori să mă ucidă ori să mă răpească".

După ce am auzit toate acestea, m-a cuprins o nelinişte cum nu mai simţisem nicicând şi m-am gândit câteva zile la amplitudinea şi sensul pe care le puteau avea sfaturile lor. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că, dacă aşa-numiţii bilderbergeri voiau să-şi păstreze intimitatea, n-aveau să se manifeste în faţa mea, căci asta ar fi însemnat să iasă din anonimat şi să-şi vădească existenţa, rupând secretul atât de bine păstrat. În plus, nu voiam să-mi mai îngădui teama faţă de nimeni şi nimic, nici n-aveam să îngădui ca teama să hotărască în numele meu cu privire la vreo chestiune ori circumstanţă. Aşa ceva ar fi fost eşecul meu de cetăţean şi jurnalist. Nu mi-a fost teamă atunci, nu-mi este nici acum. Vă invit, deci, să nu vă fie nici vouă, fiindcă teama noastră e victoria lor, deoarece ne stimulează în numele lor să fim tot mai supuşi.

În aceste pagini reeditate şi actualizate, vi se va revela existenţa unei instituţii obscure, alcătuită din unii dintre cei mai siniştri oameni ai momentului, ca, bunăoară, Henry Kissinger, care consideră că apărarea drepturilor omului e sentimentalism pur şi trebuie anulat, ca să nu influenţeze şi să nu afecteze acţiunile întreprinse de către bilderbergeri. Pe lângă faptul că este considerat unul dintre cei mai prestigioşi analişti de politică externă din lume, lui Kissinger i s-a acordat în 1973 Premiul Nobel pentru Pace, cu toate că este autorul unui raport secret în care planifică reducerea drastică a populaţiei, folosirea resurselor

strategice şi producerea de alimente ca armă de control social. Propunerile sale sunt încă în vigoare.

Nu vreau să închei această introducere fără să subliniez importanţa pe care o are pentru cartea mea activitatea prealabilă desfăşurată de o serie de cercetători importanţi. Mulţi dintre ei au fost urmăriţi şi ponegriţi în deceniile anterioare, fiindcă spuseseră adevărul, conceptul care îi sperie cel mai tare pe oligarhi. Cu contribuţiile şi curajul lor, precursori ca profesorul Anthony Sutton, sociologul britanic Mike Peters, analistul Noam Chomsky, istoricul britanic Carroll Quingley şi spaniolul Ricardo de la Cierva, au adus contribuţii serioase la rezolvarea acestui puzzle, pe care astăzi îl putem completa pentru a cunoaşte întreaga istorie a Clubului Bilderberg. Le mulţumesc tuturor, inclusiv celor ce zilnic fac să ajungă adevărul la cei din jurul nostru.

CAPITOLUL I.

Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii „Să nu-i credem pe cei mulţi care spun că trebuie educat poporul liber, ci pe filosofii care ne asigură că numai cei cidţi sunt liberi”.

Epictet (55-135), filosof roman, fost sclav.

În spatele lumii, ascuns de ochii oamenilor de rând, într-o îngrijorătoare tăcere sepulcrală, un grup de taină se străduieşte să proiecteze şi să conducă destinele tuturor fiinţelor de pe planetă. Înaintează în tăcere, iară răgaz, cucerind treptat teritoriul libertăţilor personale, reducându-l la simpla opţiune între produsele pe care le oferă piaţa globală. Sunt membrii Clubului Bilderberg, pe cât de temuţi pe atât de neştiuţi, ţinta detractorilor infailibili şi a devotaţilor necondiţionaţi. În decursul a trei zile din luna mai sau iunie, o serie de bilderbergeri din elita politică, economică şi intelectuală a lumii se întrunesc cu cea mai mare discreţie într-unui dintre hotelurile cele mai luxoase de pe planetă. Bancheri, şefi de guvern, stăpâni ai imperiilor mediatice, regi şi prinţi stau în spatele uşilor închise, uzurpând dreptul de decizie care aparţine doar unuia dintre noi.

Toţi bilderbergerii se regăsesc în maxima filosofului, economistului şi istoricului scoţian David Hume, care a observat cu perspicacitate: „Omul e lup faţă de om”. Sunt prădători autentici, pe care nimeni şi nimic nu i-a oprit niciodată când au vrut să-şi atingă ţelul: dominaţia întregii lumi. Clubul Bilderberg nu urmăreşte banii, deoarece aceştia sunt deja în mâinile membrilor lui, ci doar puterea, fiindcă doreşte să obţină controlul absolut asupra tuturor. În universul acesta ideal, noi, cetăţenii, nu suntem decât sclavi, iobagi fără lanţuri vizibile dar iremediabil legaţi de lumea nedreaptă, de sistemul ideologic, economic şi cultural atroce care ne-a fost impus prin false lozinci democratice. Refuzând orice posibilitate de dezvoltare a aşanumitei Lumi a treia, Clubul poartă un război mut pe pământul occidental, unde spiritul omului liber e iremediabil îngropat în ca tacombe închise, gestionate printr-un sistem de muncă, de consum, învăţământ şi loisir, planificat şi telecomandat în chip inteligent. Aceasta este versiunea cea mai sofisticată a sclaviei, în care poporul continuă să fie în serviciul păturii dominante, fără a fi pe deplin conştient de acest fapt, dându-i totodată un ajutor precis în vederea implantării modelului ei de globalizare.

Treptat, aceşti bilderbergeri construiesc o lume fără naţiuni şi frontiere, aidoma celei închipuite de John Lennon, deşi cu o subtilă diferenţă: modelul ei e în mod hotărât unilateral şi implantat cu forţa. Cu toate că unii nu văd, vieţuim într-un totalitarism global, pe care nu l-am ales, ale cărui arme, precum cele ale oricărui guvern dictatorial, sunt minciuna şi manipularea datelor şi evenimentelor, în vederea controlării populaţiei, care trăieşte într-o perpetuă stare de frică, nefericire şi nelinişte interioară.

CINE GUVERNEAZĂ LUMEA?

V-aţi întrebat vreodată cine mânuieşte firele lumii? V-aţi gândit la posibilitatea ca, în spatele lui Jacques Chirac ori Anthony Blair să mai fie cineva? Dacă da, aţi nimerit-o. Aşa cum a scris Benjamin Disraeli (prim-ministrul Marii Britanii

în 1867) în romanul său Coningsby (1844): „Lumea e guvernată de personaje pe care cei ai căror ochi nu ajung până în culise nu pot nici măcar să şi le închipuie”.

În spatele scenei pe care are loc spectacolul politic internaţional, există organizaţii secrete, care colaborează în vederea instaurării Noii Ordini Mondiale. Deşi expresia este veche, căci apare şi pe bancnota de un dolar american, în zilele noastre ea se referă la noua lume globalizată. Oligarhiile au adoptat-o conştient de la illuminati din Bavaria, un ordin secret fundat în 1776, care urmărea să preia controlul total al planetei. Clubul Bilderberg nu este o instituţie secretă unică, dar, atât prin raza sa de acţiune, cât şi prin identitatea membrilor şi dimensiunile obiectivelor lui, este cea mai ambiţioasă dintre toate, fiind alianţa secretă cea mai extinsă de pe planetă. A izbutit să-şi ţină în umbră adevăratele ţeluri oculte, printr-un ansamblu de mecanisme orchestrat cu cea mai mare grijă, stimulat de mass-media, utilizând propaganda, dezinformarea, secretul şi trecerea sub tăcere a anumitor fapte, pentru ca acestea să fie percepute confuz, şi incitând la pasivitate socială, prin practicarea filosofiei haosului constructiv ori a dezordinii create în folos propriu. Clubul Bilderberg a jurat să atace şi să distrugă până şi ultima urmă de libertate şi independenţă a popoarelor, anihilând orice tip de organizaţie socială, politică şi economică naţională capabilă să-i afecteze planurile. A instaurat un guvern invizibil, dar adevărat şi omnipotent, bazat pe structuri solide, care se întind ca tentaculele unei caracatiţe în toate „ colţurile planetei. El este „Fratele cel Mare„, portretizat de George Orwell. Nimic nu scapă privirilor sale, nici nu lasă loc improvizaţiei, totul este dinainte aranjat şi pregătit. Aceşti bilderbergeri se întrunesc fără ştirea lumii, ca să-şi definitiveze strategiile cu ajutorul cărora să-şi stabilească propria globalizare, stimulată de condiţiile, optica şi scopurile lor: instaurarea unui singur guvern, creearea monedei unice, la adăpostul unei religii unice. Dorinţa lor

de putere se va concretiza într-un viitor nu prea îndepărtat în asumarea conducerii ONU. Ei vor transforma Naţiunile Unite într-un guvern planetar, omogen, care nu va face diferenţă între ţări, ci între regiunile de pe glob, şi va impune aceleaşi legi unor culturi atât de diferite cum sunt, bunăoară, cea orientală şi cea occidentală, cea hindusă şi cea arabă, cea germană şi cea spaniolă. Lumea unică de sub controlul acestor „stăpâni" trezeşte fiori, din cauza asemănării ei cu sistemul imaginat de către George Orwell în Ferma animalelor şi în 1984.

ATRIBUTELE CLUBULUI BILDERBERG.

Acum câţiva ani, Henry Kissinger a definit secretul drept ceea ce aspiri să citeşti pe prima pagină a lui New York Times. A trecut mai bine de o jumătate de secol de la fondarea lui, dar Clubul Bilderberg n-a apărut nicicând, nici pe prima pagină a acestui ziar, nici pe a altei publicaţii „oficiale". Dar, în pofida intenţiei secrete, existenţa lui e gata să treacă pragul tăcerii, deşi numai pentru unii, fiindcă majoritatea cetăţenilor ignoră total existenţa, activităţile şi obiectivele acestui Club. După jumătate de secol de tăcere, mitologia lui începe să iasă din întrunirile clandestine, datorită simplelor infiltrări ale presei nealiniate, scurgerilor de informaţii interesate şi tendenţioase efectuate chiar de către acest grup, şi mai ales, datorită descoperirilor revelatoare făcute de către cercetătorii independenţi.

Bilderberg este un club ultraselect, ultraexclusivist, rezervat celor mai puternici, iar admiterea în el depinde de existenţa prealabilă a unor proprietăţi bancare, funcţii de putere, influenţe teritoriale, intelectuale, economice şi politice. O instituţie supranaţională, un grup creat în cadrul unei societăţi democratice, pe care aparent promite că o va apăra, dar în umbra căreia acţionează în realitate. Mai presus de bine şi de rău.

Cine sunt aceşti bilderbergeri? Ce dezbat în întrunirile lor secrete? E, oare, posibil dialogul cu ei, ori scopul invitaţilor

nu-i decât îndeplinirea fidelă a mandatului dat de clanul superior?

Oficial, Clubul Bilderberg a fost fondat în 1954; evenimentele care au provocat începerea şi încheierea celui de-al Doilea Război Mondial au stat şi la baza creării lui, dar el exista deja în esenţă, zămislirea sa fiind iniţiată cu mult înainte. Într-un fel sau altul, dorinţa şi ambiţia celor puternici de a-i controla şi conduce pe ceilalţi, de a organiza lumea conform unei viziuni globale proprii, au aspirat întotdeauna să găsească un drum pe care să se poată materializa. Au încercat acest lucru şi câţiva regi medievali europeni, folosindu-se de cavalerii templieri, ca şi marile imperii care s-au succedat în decursul istoriei.

Înaintea Clubului Bilderberg au mai fost fondate şi alte instituţii cu acelaşi obiectiv, dar nu numai cu o funcţionare şi o operabilitate cunoscute public. Tocmai asociaţiile oculte au urzit de-a lungul veacurilor cele mai multe planuri de cucerire a puterii planetare; se numără printre ele masoneria, Ordinul illuminati, şi, pe alt plan, deşi inexorabil concretizate, marile grupuri de bănci internaţionale. Clubul Bilderberg preia ştafeta vechilor societăţi secrete şi le actualizează dorinţa de cucerire, în secolele al XX-lea şi al XXI-lea. Puterea a stimulat omenirea încă de la începuturi, dar, pentru a o dezvolta în chip absolut, a fost nevoie să urmărească atent mişcările rivalului, ale duşmanului. Pentru Clubul Bilderberg, duşmanii sunt platformele de protest civic, mişcările naţionaliste ale popoarelor care refuză să-i accepte jugul, comunismul războiului rece, cunoaşterea adevărată şi, în definitiv, lupta omului de rând pentru a obţine libertatea autentică.

O ORGANIZAŢIE NEDEMOCRATĂ CARE ASIGURĂ APĂRAREA DEMOCRAŢIEI.

Prin organismele publice şi private în care îşi desfăşoară activitatea, membrii Clubului Bilderberg promit să apere instaurarea democraţiei în toate ţările lumii. Dar, la o primă analiză, pe care o vom adânci întrun capitol ulterior,

observăm, ţinând seama de alcătuirea sa internă, că el nu predică prin propriul exemplu. E un club închis, neales de către public, cu atât mai puţin reprezentativ datorită acestui fapt, căci membrii lui sunt la o depărtare de ani-lumină de esenţa omului de pe stradă. Sunt oameni de afaceri multimilionari, influenţi în politică, finanţe şi bănci, edituri şi armată, care nu ţin seama dacă opinia publică le aprobă sau nu Noua Ordine Mondială. Aşa cum bine a arătat bancherul James P. Warburg: „Fie că vreţi, fie că nu, vom avea un guvern mondial. Singura chestiune e dacă va fi acceptat ori impus”.

Clubul Bilderberg se situează deasupra metodelor parlamentare, deasupra legii; mai mult, membrii lui fac legea, dictează ordinele care, prin reţelele lor de influenţă, vor fi aprobate ulterior de organismele democratice. Această legislaţie, care afectează viaţa a milioane de oameni de rând, face parte dintr-un plan global care a obţinut deja consensul Clubului Bilderberg. Cel mai rău e că, deşi unele dintre ţelurile lui generice aduc beneficii cetăţenilor, fondul manevrelor murdare pe care le foloseşte pentru a le atinge ilicit le răpesc valoarea şi importanţa, după cum vom vedea în continuare.

MIT Şl REALITATE.

Încă din vremea Bibliei şi chiar mult mai demult, din vremea Greciei clasice şi a civilizaţiei sumeriene, omenirea a evoluat între mit şi realitate, o realitate plasată uneori deasupra realului. Imitând faptele, legendele au ajuns până în zilele noastre, nefiind nici cât negru sub unghie sigur că ele s-ar fi petrecut cu adevărat. Analele romane erau inventate iar şi iar, ori de câte ori se urca pe tron un nou împărat, care manipula evenimentele anterioare pentru a-şi face cunoscută propria-i himeră reinventată. Nu încape nici o îndoială că istoria au scris-o învingătorii.

Tocmai în acest soi de legendă sunt învăluiţi aceşti bilderbergeri, care s-au înconjurat intenţionat într-o aură de mister, pentru a potenţa teama şi respectul faţă de forţa

faptelor lor. Ei au avut pretenţia să rămână în întuneric, dar ceva le-a eşuat: taina le-a fost revelată. Dar, dacă principala lor caracteristică a dat greş, vor putea, oare, să facă alte planuri, mai ambiţioase?

Membrii Clubului Bilderberg îşi emit unele pretenţii în presă, fiindcă lumea e prea mare pentru ei, şi cer ajutorul tuturor celor care ar vrea să facă parte din sistemul lor şi să le pună planurile în aplicare. Îi caută, de aceea, pe cei ce înţeleg parţial realitatea omenirii, de pildă, au cenzurat documentul Top Secret din prima mea carte. În opinia unui cercetător independent, care îi urmăreşte de douăzeci de ani, şi al cărui anonimat îl păstrez: „Cei care lucrează cu ei şi le cunosc planurile sunt terorizaţi şi, de aceea, provoacă scurgeri de informaţii, căci încearcă pe toate căile ca aceştia să nu-şi atingă obiectivele”. Totuşi, eu susţin contrariul: membrii Clubului provoacă scurgeri de informaţii, încercând să obţină adeziuni la sistemul lor, pentru a-l răspândi ca pe o epidemie, în toate colturile lumii.

O SOCIETATE PE MĂSURĂ.

Păstrând proporţiile, sistemul social ales de bilderbergeri e versiunea înnoită a piramidei instituţionale ultra-conservatoare din Evul Mediu timpuriu, structurată pe trei trepte ierarhice. La vârf stătea regele feudal absolut, care primea puterea chiar de la Dumnezeu. La picioarele lui se aflau, în ordine descrescătoare, trei trepte. Întâi, nobilimea războinică şi marii seniori feudali, apoi clerul, şi, în fine, cei care munceau: burghezia, meşteşugarii, slujitorii şi ţăranii.

Dintre bilderbergeri, cei iniţiaţi se situează în vârful ierarhiei, ca regi şi stăpâni ai planetei, de acolo arbitrează şi controlează. Gândesc pentru toţi şi pun în aplicare cele mai convenabile strategii, din punctul lor de vedere. Nobilii de vază sunt scutierii lor, şi au misiunea de a le implementa ideile în toate mediile sociale. Restul, poporul de jos şi clasa medie, sunt pionii de pe tabla de şah, muncitorii care, fără

să ştie, susţin cu propriul lor efort maşinăria pe care Clubul a pus-o pF'

În mişcare. Ei nu ştiu că pe piaţa globală sunt vasalii celor din vârful unei piramide opace şi imperceptibile.

Pe bancnotele americane de un dolar apare tocmai o piramidă, simbolul adoptat de Ordinul illuminati în căutarea Noii Ordini Mondiale, menţionată la baza acelui poliedru.

FORŢA HOTĂRÂTOARE A VERSIUNII OFICIALE.

Nicholas Murray Butler (Premiul Nobel pentru pace, 1931), preşedinte al Fundaţiei Carnegie şi al Consiliului Relaţiilor Externe, a lăsat posterităţii o observaţie perspicace: „Oamenii se împart în trei categorii: un grup restrâns, care produce evenimente; unul ceva mai numeros, care urmăreşte ducerea lor la bun sfârşit şi supraveghează modul de realizare a acestui lucru şi, în fine, o covârşitoare majoritate, care nu află niciodată ce s-a petrecut în realitate”. Murray a fost profesor de filosofie la Universitatea Columbia şi a avut o carieră politică bogată, fapt pentru care nu se poate pune la îndoială importanţa mărturiei sale.

Unii nu cred în existenţa şi forţa reală a societăţilor secrete, punând dezvăluirile referitoare la aceste instituţii pe seama paranoiei de care suferă analiştii. Pe plan psihologic, avem idei atât de înrădăcinate în mintea noastră, încât, deşi evidenţa sare în ochi, sub forma unor fapte demonstrate, o negăm şi ne străduim să credem în versiunea oficială, pe care ne-o oferă mediile de presă şi oamenii politici.

Fără nici o îndoială, Clubul Bilderberg există. Însăşi Enciclopedia Britanică îl defineşte astfel în paginile sale: „întrunire anuală de trei zile, la care participă o sută dintre cei mai influenţi bancheri, economişti, oameni politici şi funcţionari de stat din Europa şi Statele Unite. Această conferinţă are loc în fiecare an în altă ţară occidentală şi în cel mai strict secret. Ea oferă un climat de intimitate

neprotocolară, în care cei ce influenţează politicile internaţionale se simt în largul lor”.

Începând de aici, enunţurile se diversifică în funcţie de sursele de informaţie, dar e limpede, Clubul Bilderberg nu lasă indiferent pe nimeni. Cei care nu numai că îl cunosc, dar îi şi urmăresc de ani de zile mişcările, au opinii diferite. Unii îl acuză că ar controla guvernele occidentale după voia lui şi, în funcţie de interesele sale f inanciare, că ar numi şi demite prim-miniştri. Vorbesc dispreţuitor despre membrii lui, numindui „gardienii lumii”, şi dau asigurări că aceştia sunt răspunzători de toate evenimentele importante din istoria noastră actuală: cele două războaie mondiale, asasinarea lui John F. Kennedy şi a Indirei Gandhi, 11 septembrie şi 11 martie, ca să dăm câteva exemple.

Pentru alţii, membrii săi sunt evrei sionişti, iar pentru câţiva – un grup de nazişti; sunt etichetaţi, fără nici o distincţie, fie drept conservatori, fie drept liberali. Biserica catolică îi critică aspru, învinovăţindu-i de decăderea familiei, apărarea avortului, campaniile de control a natalităţii, deoarece mulţi obţin beneficii economice incomensurabile ca proprietari ai imperiilor farmaceutice, care urmăresc aceste scopuri. Dar atât moderaţii, cât şi cei mai radicali vorbesc urât despre acest Club şi despre majoritatea membrilor lui. Şi, chiar dacă folosesc fraze răsunătoare, în realitate au dreptate.

Cei mai apocaliptici îi consideră drept autorii unei conspiraţii planetare îngrozitoare ce are, printre scopurile cele mai inocente, pe acela de a pune capăt suprapopulării, pledând că nu există pe glob resurse suficiente pentru toţi. Li se impută elaborarea unui manual care oferă scopuri, mijloace, strategii şi termene de execuţie, destinat societăţii, care ar putea fi foarte bine comparat cu ceea ce se numeşte marketingplanning al oricărui produs de consum.

În contrapartidă cu aceste presupuneri, altor voci, bunăoară cea a fostului ministru de externe spaniol Josep

Piqué, membru al Trilateralei1, aşa-numitele teorii ale conspiraţiei le provoacă un zâmbet sceptic. Pentru el, aceşti bilderbergeri „sunt mai mult discreţi decât secreţi”, de aceea susţine că acest Club „a fost creat pentru a se ieşi din banalitatea în care căzuse Trilaterala, dar nu depăşeşte condiţia de întrunire privată, unde se aud voci venite din toate mediile sociale. Organizatorii vor să asculte academicieni, oameni de presă, oameni de afaceri, ca să-şi for

1 Comisia Trilaterală, organism de presiune, înfiinţat în 1973 de către D. Rockefeller, în scopul apărării intereselor comune ale SUA, Europei şi Japoniei. Nu acceptă membri ai vreunui guvern, ci reuneşte oameni de afaceri, oameni politici şi intelectuali. Comisia a dictat termenii în care s-au desfăşurat relaţiile comerciale cu ţările subdezvoltate şi comuniste, (n.tr.) meze o viziune completă a ceea ce doresc societăţile„. Pique subliniază, despre Club, că „are un caracter marcat liberal, iar ideile lui sunt globaliste. Secretul a stimulat întotdeauna imaginaţia, şi astfel au apărut toate teoriile conspiraţiei, pe care eu nu le împărtăşesc„. Dar fostul ministru adaugă şi că aceşti bilderbergeri „au potenţat intenţionat secretismul, stimulând structurarea în jurul lor a unei întregi maşinării mitologice, fiindcă îşi închipuie că este bine să ofere aparenţa puterii”.

Ce urmăreşte Clubul Bilderberg? Cu ce scop s-au unit cele mai influente şi puternice persoane de pe planetă? De ce se întrunesc cu uşile închise, neluând în seamă societatea?

Deciziile luate de către bilderbergeri se repercutează asupra vieţii cotidiene a tuturor locuitorilor planetei. Gora Greider, secretar de redacţie la ziarul suedez Dala Demokrate, afirmă că există o legătură între actuala ordine mondială şi influenţa exercitată de către Clubul Bilderberg încă de acum cincizeci de ani. După Greider: „Clubul Bilderberg a contribuit la instaurarea tipului de capitalism

pe care îl cunoaştem astăzi şi la solidarizarea principalelor elite mondiale din lumea afacerilor”.

Istoricul britanic Carroll Quigley, profesor la Universităţile Georgetown, Princeton şi Harvard, decedat în 1977, a afirmat în opera sa de căpătâi, Tragedy and Hope. „Puterea capitalismului financiar are un ţel transcendental, care este nici mai mult nici mai puţin decât crearea unui sistem de control financiar mondial în proprietate privată, capabil să domine sistemul politic al fiecărei ţări, ca şi economia lumii, ca pe un tot”.

Acesta este ţelul pe care şi-l propun bilderbergerii, elita gânditorilor strategici occidentali, a principalelor motoare politice din Occident, liderii afacerilor şi băncilor, care îşi apără clandestinitatea, susţinând că, şi fără mijlocirea presei, ei îşi pot expune în totală libertate opiniile, fără teama de a fi interpretaţi greşit ori manipulaţi. Dar, dacă se întrunesc să dezbată în vederea binelui comun, de ce sunt greşit interpretaţi? De ce nu-şi fac cunoscute public concluziile? De ce se tem? În pofida evidenţei, ei insistă să susţină că Clubul Bilderberg „nu e un corp executiv; acolo nu se ia nici o decizie”. În această carte, vom demonstra contrariul.

CAPITOLUL 2

Originile Clubului Bilderbe „Ce urmăreşte cineva care are putere? Mai multă putere”.

Se întreabă şi răspunde Oracolul în faţa lui Nero.

Matrix Revolutions.

Demn şi riguros moştenitor al maximei iluministe „totul pentru popor, dar fără popor” şi al doctrinei fiziocrate „laissezfaire, laissezpasser” (x1 să se facă, lăsaţi să treacă) din secolul al XVIII-lea, Clubul Bilderberg s-a născut în plin Război Rece.

Istoria actuală se configurează în al Doilea Război Mondial, care a marcat o cotitură ireversibilă în relaţiile internaţionale şi consolidarea hegemoniei americane. La sfârşitul conflagraţiei, ţările aliate şi Uniunea Sovietică îşi

împart lumea, configurând o hartă nouă a teritoriilor şi influenţelor. Planeta se împarte între aşa-zisele ideologii definite în anii douăzeci, şi ceea ce, în 1945, era chiar mult mai mult decât ele: capitalismul şi comunismul.

Temerea că sfera de influenţă capitalistă se va vedea depăşită şi anexată la sfera comunistă a stimulat crearea mai multor instituţii, care să funcţioneze ca o stavilă, punând în mâinile învingătorilor cel mai mare beneficiu conjunctural. Unele dintre ele s-au dezvoltat sub auspiciile cadrului democratic, ca de pildă ONU, alta s-a plasat de la început în ţara nimănui, într-un spaţiu total în afara legii, dincolo de raza de acţiune a acesteia: Clubul Bilderberg.

Perioada de formare a grupului a început pe la jumătatea celui deal Doilea Război Mondial, după ce sovieticii au înfrânt armatele germane la Stalingrad şi Kursk, în 1942 şi, respectiv, 1943. Strategii europeni şi americani şi-au dat seama că se apropia apusul lui Hitler, pe care, de altfel, îl ajutaseră să ia puterea, astfel încât elita bancară, legislatorii internaţionali şi monarhia europeană au decis să se întrunească, într-o încercare de a defini tacticile necesare prin intermediul cărora să nu permită comunismului să se extindă în restul lumii, şi să-şi impună astfel propriul statu-quo. Americanii arătau că natura regimului sovietic era expansionistă, iar influenţa lui trebuia oprită în zonele de importanţă strategică pentru Statele Unite. Prinţul Bernhard al Olandei a argumentat atunci: „Trebuie să răspândim comerţul liber, nu să ridicăm bariere în calea ţărilor din Lumea a treia; aceasta va fi cea mai bună garanţie pentru oprirea expansiunii comuniste”. Liberalizarea frontierelor în faţa comerţului şi aderarea, fie chiar şi cu forţa, a unui număr cât mai mare de ţări la doctrina capitalistă era un obiectiv vital.

Pentru neofiţii geopoliticii e mai puţin paradoxal să constate că sistemul bancar internaţional, în aparenţă principalul lor duşman, a finanţat revoluţia sovietică din 1917, proiectele lui Lenin şi Stalin, ca şi cele două

conflagraţii mondiale ce s-au încheiat cu Războiul Rece, aşa cum dovedesc cercetările cunoscuţilor istorici Carroll Quingley şi Gary Allen. În consecinţă, sistemul bancar internaţional a obţinut beneficii enorme, exploatând resursele Uniunii Sovietice.

Deşi nebunia sa a atins nuanţe de domeniul absurdului, senatorul american Joseph McCarthy a denunţat existenţa unei conspiraţii care urmărea stimularea războiului ca acţiune aducătoare de beneficii, şi a susţinut că Tratatul de la Yalta (1945), semnat de către Churchill, Stalin şi Roosevelt, era cauza conflictelor postbelice. Graţie publicării corespondenţei personale a lui Churchill şi a altor documente declasificate, la jumătatea anilor '70, s-a aflat că ei conveniseră în secret să se cedeze Europa Răsăriteană – Uniunii Sovietice, a Orientului Mijlociu – Marii Britanii, iar a Pacificului şi Asiei de Sud-Est – SUA. „La Yalta", a arătat McCarthy la 23 septembrie 1950, „s-a semnat sentinţa capitală a tinerilor care mor azi în munţii şi văile Coreei. Aici s-a semnat condamnarea la moarte a tinerilor care mâine vor pieri în junglele Indochinei (ulterior numită Vietnam). Cum putem să ne explicăm situaţia noastră din prezent, dacă nu credem că bărbaţii ce deţin cele mai înalte funcţii în guvern s-au înţeles să provoace acest dezastru? Trebuie să fie o mare conspiraţie, la o scară atât de uriaşă, că orice aventură prealabilă din istoria umanităţii e mică pe lângă ea. Ce se poate spune despre şirul neîntrerupt al hotărârilor şi documentelor care contribuie la strategia eşecului? Ele nu pot fi atribuite incompetenţei".

CELE DOUĂ TABERE ALE RĂZBOIULUI RECE.

SUA a obţinut beneficii uriaşe din devastarea vechiului continent, al cărui teritoriu a fost pustiit în decursul celui de-al Doilea Război Mondial, pe când al său s-a păstrat intact. Încă de la începutul secolului al XX-lea, SUA s-a detaşat ca prima putere industrială, dar această bătălie avea să-i ofere controlul nu doar a 50% din bogăţiile lumii, ci şi al celor două ţărmuri ale Atlanticului, astfel încât piaţa i

s-a întreit. „Nicicând n-a existat în istorie o epocă în care un stat să fi exercitat un control atât de complet al lumii, nici atâta securitate”, comentează analistul Noam Chomsky. În faţa Statelor Unite s-a ivit o şansă unică, iar această ţară n-avea s-o lase să-i scape, astfel încât să pună mâna pe cârma lumii, şi să-şi creeze o poziţie privilegiată. De aceea, în timpul războiului s-a străduit să schiţeze, prin Departamentul de Stat şi al Consiliului Relaţiilor Externe (CFR), un adevărat guvern în umbra SUA, o structură mondială pe care s-o instaureze în epoca postbelică. Au existat contradicţii, arată Chomsky. Memorandumul 68 al Consiliului Naţional de Securitate, din 1950, a definit criteriul liniei dure, reprezentată de secretarul de stat Dean Acheton. Acesta sprijinea promovarea unei „strategii a regresului” din blocul contrar, care „să facă să germineze sămânţa distrugerii în sistemul sovietic”, astfel încât SUA să poată negocia termenii unui acord „cu Uniunea Sovietică ori cu statul sau statele succesoare”. Memorandumul recomanda „sacrificiul şi disciplina” în SUA, ori, ceea ce-i acelaşi lucru, creşterea cheltuielilor militare şi restrângerea serviciilor sociale. Şi, mai mult, că avea să fie necesară reducerea „exceselor toleranţei”, care generau tulburări interne nedorite.

Ideile directorului planificării din Departamentul de Stat, George F. Kennan, figură-cheie a Războiului Rece, idei care urmau linia liberală, fuseseră expuse într-un document secret, Studiul 23 de planificare a politicii (1948), în următorii termeni: „Dispunem de circa 50% din bogăţiile lumii, dar reprezentăm doar 6,3% din populaţia mondială (…). În această situaţie, suntem, neîndoios, obiectul invidiei şi resentimentelor. Misiunea noastră reală este elaborarea unui model de relaţii care să ne permită să menţinem această situaţie de inegalitate (…). În vederea ei, trebuie să renunţăm la orice senti gm mm.

M V. FÖ fD.

C '+- ui u mentalisme şi visuri; trebuie să ne concentrăm global atenţia asupra obiectivelor noastre naţionale imediate (…). Trebuie să nu mai evocăm ţeluri vagi şi nerealiste, ca drepturile omului, creşterea nivelului de trai şi democratizarea. Nu e prea departe ziua când va trebui să folosim concepte de putere directă. Va fi cu atât mai bine cu cât ne vor sta în cale cât mai puţine lozinci idealiste".

Directiva internă era clară: nimic despre drepturile omului şi sentimentalismele cusute cu aţă albă, care blocau drumul spre hegemonia mondială. Era un discurs cu uşile închise, deschis, între egali, aidoma celor folosite de către bilderbergeri. Şi acum, ca şi atunci, ei vorbesc poporului în alţi termeni, îi fac apologia lozincilor idealiste şi a democraţiei, în timp ce în paralel vorbesc despre putere reală şi directă.

Formulările lui Kennan au devenit textele constituţionale ale Războiului Rece, sinteza noii politici antisovietice a administraţieiTruman. Kennan a jucat un rol fundamental şi în dezvoltarea programelor şi instituţiilor care defineau epoca, mai ales a Planului Marshall.

ADEVĂRATA FAŢĂ A PLANULUI MARSHALL.

În acea epocă, Consiliul Relaţiilor Externe (CFR), nucleul american al incipientului Club Bilderberger, şi-a proiectat idealurile postbelice în „Zona Mare", cum au numit americanii zona alcătuită din Europa Occidentală, vechiul Imperiu Britanic, Orientul Mijlociu, cu resursele lui incomparabile, şi Lumea a treia, care trebuia să se subordoneze nevoilor economice ale SUA. Începea implantarea Noii Ordini Mondiale, în care fiecărei zone a planetei urma să i se atribuie un rol specific. Lumea a treia trebuia să-şi îndeplinească funcţia esenţială, de sursă de materii prime şi piaţă de desfacere a societăţilor industriale capitaliste; ea trebuia exploatată în vederea reconstruirii Europei şi Japoniei, după Kennan, care a adăugat că exploatarea Africii avea să presupună şi un excelent

stimulent psihologic pentru descurajata Europă postbelică2.

2 Chomsky, Noah, Ce vrea cu adevărat unchiul Sam (n.a.)

Pe mapamondul pe care doreau să-l traseze după depăşirea sistemului de înfruntări şi neîncredere dintre marile puteri din epoca Războiului Rece, Clubul Bilderberg a jucat un rol esenţial. Kennan şi-a expus idealurile fără urmă de rea-intenţie, profund convins că deţinea adevărul. „Aşa se fac lucrurile”, i-a răspuns Dick Cheney, vicepreşedintele lui George W. Bush, jurnalistului şi documentaristului englez John Jonson, când acesta l-a întrebat despre activităţile nelegale ale Clubului Bilderberg. Istoria demonstrează că, în majoritatea cazurilor, gândirea e mult mai mortală şi mai primejdioasă decât bomba atomică.

În 1954, când s-a constituit oficial Clubul Bilderberg, graţie efectelor Planului Marshall, Europa se întrema lent după tragedia provocată de al Doilea Război Mondial. Americanii încurajaseră bătălia în stilul vicleanului Rotschild, a cărui formulă de a pune naţiunile să se înfrunte între ele, în vreme ce fiecăreia i se acordau credite, a ţinut sub control climatul politic al Europei încă din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, aşa cum arată Jim Marrs în cartea sa intitulată Societăţile secrete.

Pe 5 iunie 1947, George Marshall, secretar de stat al SUA, a ţinut un discurs la Universitatea Harvard, invitând ţările europene să participe la un plan de cooperare în scopul reconstrucţiei economice, cu exigenţe explicite în vederea liberalizării comerţului şi creşterii productivităţii. Truman a ratificat Planul Marshall la 3 aprilie 1948, şi a creat Administraţia de Cooperare Economică (ACE), condusă de Paul G. Hoffman. În acelaşi an, ţările participante (Austria, Belgia, Danemarca, Elveţia, Franţa, Germania Federală, Grecia, Islanda, Italia, Luxemburg, Norvegia, Marea Britanie, Suedia, Turcia, Statele Unite, Ţările de Jos) au

semnat acordul pentru fundarea OCDE ca agenţie coordonatoare.

Banii care proveneau din Statele Unite aveau ca obiectiv esenţial renaşterea capacităţii de consum a clasei medii europene, care începea să dispună de bani, pe care să-i cheltuiască pe produse fabricate în Statele Unite. Exerciţiul acestei generozităţi fără pereche a adus beneficii formidabile corporaţiilor americane care l-au promovat. De pildă, General Motors a câştigat 5,5 milioane de dolari între iulie 1950 şi 1951 (14, % din total), iar compania Ford -1 milion de dolari (4,2% din total).

Uniunea Sovietică şi statele din Europa de Est au fost şi ele invitate să semneze planul, dar I. V. Stalin l-a considerat o ameninţare la adresa lor şi n-a permis participarea ţărilor-satelit ale URSS. Înainte de război, Europa Occidentală depindea de importurile din Europa de Est, dar rutele lor comerciale au fost blocate de Cortina de Fier. Succesul manevrei americane era trasat milimetric.

AMERICAN LIFESTYLE.

În cei patru ani cât a durat acordarea ajutoarelor americane, Europa a primit 13 miliarde de dolari şi a atins o prosperitate superioară celei de dinainte de război. Dar, în spatele acestei aparente generozităţi a SUA, Planul Marshall a fost mecanismul prin care SUA şi-a introdus sistemul de gestiune în Europa. Ca tactici economice, a stimulat unificarea europeană, eliminând taxele comerciale, şi a creat instituţii în vederea coordonării economiei europene. În plus, Planul Marshall era nucleul central al noii doctrine de stăvilire a înaintării Uniunii Sovietice, fapt pentru care primele loturi importante ale ajutorului au fost destinate în ianuarie 1947 Greciei şi Turciei, ţări considerate a fi prima linie a luptei împotriva expansiunii comuniste. Disciplina leninistă afirma că, de cum aveau să înceapă să se prăbuşească, economiile capitaliste vor începe, în disperarea lor, să-şi dezvolte comerţul cu adversarii comunismului, afirmă Chomsky. Ideea nu-i lipsită

de logică, deşi Lenin n-a trăit pentru a o vedea pusă în practică.

Planul urmărea în principal să împiedice lipsa de solvabilitate europeană, care ar fi avut consecinţe nefaste pentru economia americană, să prevină expansiunea comunismului în Europa, să creeze o structură care să favorizeze implantarea şi menţinerea unor regimuri democratice. Dar n-a fost vorba doar despre un sistem economic şi politic, ci şi despre unul cultural, care conţinea alt obiectiv neîndoios militarist, ce constituia o necesitate prealabilă dezvoltării NATO. Pe de-o parte, dacă ne referim la cetăţean, planul a fost o cale subtilă a pătrunderii în Europa a aşa-numitului American lifestyle, şi a culturii lui: consumism, individualism, loisir şi productivitate. Succesul strategic pe care l-a constituit Planul Marshall a încurajat SUA să dorească să stimuleze acest climat favorabil în relaţiile cu Europa.

MIŞCAREA ÎN VEDEREA REALIZĂRII UNIUNII EUROPENE.

Planul Marshall a fost iniţiat în cadrul War and Peace Study Groups (Grupuri de studiu al războiului şi păcii), organizaţie creată de către CFR, căreia Fundaţia Rockefeller i-a oferit circa 50.000 de dolari pentru finanţarea primului an al proiectului. A fost perfecţionat în 1946, de către grupul de studii al Proiectului de Reconstrucţie European (aşa cum, de fapt, se şi numea Planul Marshall), patronat în principal de David Rockefeller. În paralel s-a prezentat şi o propunere complementară: crearea Europei Occidentale a Cărbunelui şi Oţelului, un alt bastion ridicat împotriva URSS, care a devenit Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului, în 1952. Acesta a fost primul pas al mişcării de unificare a Europei, al cărui principal propulsor a fost specialistul în operaţiuni financiare Joseph H. Retinger, evreu de origină poloneză, aproape stabilit în SUA, important membru al masoneriei din Suedia. La începutul lui mai 1946, acesta creează Liga

Independentă pentru Cooperare Europeană (ILEC), al cărui secretar a fost, alături de directorul ei, ministrul belgian Paul von Zeeland. În pofida numelui său, organismul era alcătuit din numeroase persoane importante, care aparţineau aşanumitului establishment american, după cum subliniază sociologul britanic Mike Peters.

El a schiţat din interiorul instituţiei un plan special în vederea creării unei Europe federale, în care statele să renunţe la o parte din suveranitatea lor. Retinger şi Paul van Zeeland au colaborat strâns în timpul războiului şi cu alţi membri importanţi ai Clubului Bilderberg, ca bunăoară John McCloy (CFR, Chase Manhattan Bank; primul preşedinte al Băncii Mondiale), William Averell Harriman (CFR, Pilgrims, Skull & Bones), George Franklin (CFR, Comisia Trilaterală), John Foster Dulles (CFR), William Wiseman (asociat al Băncii Khun & Loeb), M. Leffingwelle (asociat al Băncii Morgan), Nelson şi David Rockefeller. Pe baza acestor conexiuni, începând din 1943, s-a pregătit naşterea uniunii vamale Benelux (Belgia, Ţările de Jos şi Luxemburg), un soi de prototip al Pieţei Comune3.

3 Peters, Mike, The Bilderberg Group and the project of European unification (n.a.)

La scurtă vreme după ce s-a creat ILEC, ambasadorul SUA în Marea Britanie (care anterior ocupase acelaşi post în Uniunea Sovietică), William Averell Harriman, l-a invitat pe Retinger în SUA, unde şi-a asigurat sprijinul american pentru ILEC. Harriman fusese şi coordonatorul Planului Marshall şi candidat al democraţilor în alegerile prezidenţiale din 1952. Mai târziu, până la moarte, avea să participe la celelalte evenimente care au marcat evoluţiile mondiale, ca decan al ambasadorilor SUA şi negociator în Războiul din Vietnam. „Am găsit în America”, a relatat Retinger, „un sprijin unanim pentru ideile noastre printre specialiştii în finanţe, oamenii de afaceri şi politici. Dl. Lefingwell, asociat majoritar al băncii J. P. Morgan, Nelson şi David Rockefeller, Alfred Sloan (de la General Motors),

Charles Hoock, Preşedintele Companiei American Rolling Mills, Sir William Wiseman (ŞIŞ din Marea Britanie), asociat al Kuhn & Loeb (banca de investiţii din New York), George Franklin şi, mai ales, vechiul meu prieten Adolf Berle Jr. (CFR), mi-au fost cu toţii favorabili. Berle a decis să conducă secţia americană (a ILEC). John Foster Dulles, secretar de stat al lui Eisenhower, a acceptat şi el să dea o mână de ajutor. Fratele său, Allen Dulles, a fost o piesă-cheie în War and Peace Study Groups, iar ulterior a fost director al CIA"4.

Persoanele la care se referea Retinger erau înalţi reprezentanţi ai societăţilor secrete americane. Leffingwell i-a precedat pe John McCloy şi David Rockefeller în fruntea CFR (1946-1953) şi fusese director din 1927, pe când Franklin era director executiv al CFR între 1953- 1957, iar ulterior avea să fie coordonatorul Comisiei Trilaterale.

Rezultatul acestor activităţi a fost fondarea Mişcării Europene, al cărei prim congres, la Haga, în 1948, a stat la originea Consiliului Europei. Mişcarea a primit substanţiale contribuţii, care au constat atât în fonduri secrete ale guvernului Statelor Unite cât şi din partea Comitetului American pentru Europa Unită (ACUE). Numele menţionate anterior sunt semnificative în acest context5.

4 Pomian, John. Joseph Retinger, Memoirs of an Eminence Grise Sussex, University.

Press, 1972 (n.a.)

5 Peters, Mike, The Bilderberg Group and theproject of European unification (n.a.)

IA NAŞTERE CLUBUL BILDERBERG.

Joseph Retinger a fost ideologul şi promotorul Clubului Bilderberg. În 1952, când a revenit în Europa dintr-un voiaj făcut în SUA, ia cerut prietenului său, Prinţul Bernhard de Olanda, tatăl actualei Regine Beatrix, să-l ajute să-i atragă pe liderii NATO să participe, alături de alţi lideri mondiali, la o dezbatere deschisă şi sinceră pe teme internaţionale. Prinţul era în strânsă legătură cu înalte cercuri financiare şi

politice occidentale, ca mână forte a Casei de OrangeNassau, din care face parte familia regală a Olandei (posesoarea uneia dintre cele mai mari averi din lume), în care a intrat prin căsătoria cu Prinţesa Juliana. Bernhard a primit propunerea cu mare entuziasm, căci dezbaterile cu privire la prezent şi schiţarea viitorului, mai întâi al Europei şi Americii, apoi al lumii, erau ceva emoţionant.

În vederea acestui nou proiect, Retinger şi-a contactat cunoscuţii americani, David Rockefeller, ambasadorul William Averrell Harriman şi directorul Agenţiei Centrale de Investigaţii (CIA), generalul Walter Bedell Smith, care, după ce i-a auzit propunerea, i-a răspuns: „De ce naiba n-ai venit întâi la mine?”. CIA s-a implicat profund în organizarea Clubului Bilderberg şi de atunci a păstrat eficient secretul atât al existenţei acestuia, cât şi al obiectivelor interne şi securităţii membrilor săi.

Alt participant activ la punerea în mişcare a clubului a fost Paul Rijkens, preşedintele firmei multinaţionale Unilever, una dintre cele mai mari şi puternice companii capitaliste din lume. Recomand consultarea paginii sale web (www.unilever.com) pentru înţelegerea expansiunii şi importanţei sale pe glob. Rijkens avea strânse legături cu Banca Rotterdam şi compania de electrocasnice Phillips.

Bedell Smith l-a pus pe Retinger în contact cu Charles D. Jackson, consilier special al preşedintelui Eisenhower şi al CIA în materie de atacuri psihologice de război. Jackson era preşedintele Comitetului pentru Europa Liberă (precursorul Congresului pentru Libertate Culturală, CCF), care finanţa operaţiunile şi organizarea intelectualilor şi oamenilor politici social-democraţi şi anticomunişti; a condus postul de radio Europa Liberă în Germania, finanţat de CIA.

În prealabil, fusese redactorul-şef al revistei Fortune şi directorul administrativ al revistei Life. În plus, avea legături strânse cu clanul Rockefeller. Nu întâmplător, principalul finanţator al Clubului a fost magnatul David

Rockefeller, care poate fi considerat, încă de la început, membrul american cheie din Bilderberg. Era preşedinte al Chase Manhattan Bank, membru al CFR, al Consiliului pentru Afaceri, al Consiliului SUA, al Camerei de Comerţ Internaţional şi fondatorul Comisiei Trilaterale. Alte contribuţii economice importante au fost aduse de familia de evrei de origine engleză Rotschild.

Printre documentele găsite în biroul personal al lui Jackson, la moartea acestuia, şi oferite de către soţia sa Bibliotecii Eisenhower în 2005, figurau documentele secrete ale întrunirilor Clubului Bilderberg. În timp ce Prinţul Bernhard şi Retinger pregăteau lista invitaţilor din ţările europene, Jackson o controla pe cea americană. Din comitetul american făceau parte, printre alţii, Dean Rusk, Henry Heinz-fiul şi Joseph Johnson. În logistică s-a făcut simţit ajutorul lui Henry Kissinger, care începuse să lucreze încă de pe atunci pentru Rockefeller. Deşi ideea a fost primită cu mare entuziasm de către preşedintele Truman, primul grup american n-a fost gata până în timpul administraţiei Eisenhower.

PRIMA ÎNTRUNIRE Şl DEFINIŢIA OFICIALĂ.

Prima întrunire oficială a Clubului Bilderberg a avut loc între 29 şi 31 mai 1954, în localitatea olandeză Oosterbeek. Cu ocazia acesteia, grupul şi-a luat numele de la amfitrionul său, Hotelul Bilderberg, al cărui proprietar era Prinţul Bernhard. Suveranul, având strânse legături cu Shell Oii şi cu holdingul internaţional Société Générale din Belgia, a fost gazdă şi maestru de ceremonii.

În cursul primei întâlniri, participanţii şi-au manifestat indignarea faţă de politica macabră a senatorului Joseph Raymond McCarthy, şi „vânătoarea de vrăjitoare” concepută de către acesta. Ideologia lui naţionalistă bloca drumul planurilor globale ale celor prezenţi şi numeroşi europeni şi-au manifestat teama în legătură cu posibilitatea ca SUA să evolueze spre o dictatură fascistă. În a treia zi, Prinţul Bernhard a anunţat: „Deşi nu figura pe agendă, s-a

vorbit atât de mult despre mccarthism că, dacă vom avea timp, am să cer ca Jackson să expună opinia americană despre el”. C. D. Jackson a domolit temerile manifestate de o serie de bilderbergeri europeni, dând asigurări: „Fie că moare de glonţul unui asasin, fie că dispare în modul tradiţional american, vă spun că, atunci când vom asista la următoarea noastră întrunire, McCarthy va fi dispărut de pe scena americană”6. McCarthy a murit în 1957, în urma unor complicaţii derivate din alcoolismul său cronic, după cum au menţionat surse oficiale, dar înainte fusese criticat de către Senat, pierzându-şi întreg prestigiul şi puterea. Toate acestea i-au convins pe europeni că americanii se ţineau de cuvânt.

Un participant la întrunirea inaugurală, Jorge McGhee de la Departamentul de Stat al SUA a declarat că „diferendele cele mai aprige între europeni şi americani s-au risipit încă de la prima întrunire a Clubului Bilderberg. De atunci, n-a mai existat nicicând un conflict atât de îndârjit între noi şi Europa”.

Secretarul lui Retinger, John Pomian, a rememorat într-o carte a sa momente de la acea întâlnire: „Totul era foarte nou şi diferit. Ne-am dus în Olanda. Nu existau reporteri, iar securitatea era copleşitoare, cu gărzi în fiecare colţ din hotel. La deschidere, toţi erau neliniştiţi, nervoşi, şi se priveau de sus în jos ca străinii. Se temeau să nu spună ceva în plus. Prinţul Bernhard mergea de la unul la altul, afişându-şi farmecul personal. Treptat, atmosfera s-a destins, iar cei de faţă au început să converseze între ei. Prinţul şi-a păstrat calmul şi, când a simţit că încordarea creştea, i-a făcut pe toţi să se destindă cu câte o frază ingenioasă, ori şi-a impus autoritatea. Deşi este un bărbat încântător, ştie să fie şi sever. Reimpunea ordinea într-un mod atât de subtil, că nimeni nu se putea simţi ofensat”.

Din cauza presiunilor pe care diferite organisme de presă le-au exercitat pentru ca enigmaticul Club Bilderberg să-şi

deschidă porţile pentru public, în 1989, acesta a emis o severă notă infor

6 Hatch, Alden H. R. H., Prince Bernhard ofthe Netherlands; An Authorized Biography, London, Harrap, 1962 (n.a.) mativă în care, după ce şi-a schiţat sumar originile, şi-a rezumat motivul primei întruniri în următorii termeni: „întâlnirea a reflectat îngrijorarea multor cetăţeni americani importanţi de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului cu privire la faptul că Europa Occidentală şi SUA nu colaborau pe cât de strâns ar fi trebuit în chestiuni de importanţă critică. S-a căzut de acord asupra faptului că, în dezbaterea regulată şi extraoficială, ar fi de ajutor să se promoveze o mai bună înţelegere între forţele şi tendinţele principale, care afectaseră naţiunile occidentale în dificila perioadă postbelică". Rezultatul a fost atât de bun, că ei au hotărât să se reîntâlnească anual, atât pentru a evalua rezultatele măsurilor stabilite la întâlnirea prealabilă, cât şi pentru a avansa, fixând mereu noi obiective.

În acelaşi stil, Clubul s-a definit drept „o instituţie care urmăreşte întărirea unităţii nord-atlantice, frânarea expansionismului sovietic, promovarea cooperării şi dezvoltării economice a ţărilor din zona occidentală". Dar, în spatele vorbelor şi intenţiilor, se ascundeau şi metodele ce urmau să fie folosite în vederea ducerii la bun sfârşit a strânsei înţelegeri dintre ţările occidentale şi adevăratele lor ţeluri.

Conform definiţiei, observăm că natura Clubului este supranaţională iar obiectivul său constitutiv a fost acela de a-i uni pe membrii Alianţei Nord-Atlantice (NATO) în scopul realizării politicilor externe ale acestora, după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial. Cum s-a dovedit după mulţi ani, aceste preocupări se traduc în visul tuturor bilderbergerilor de a realiza unitatea mondială, edificând o planetă omogenă, guvernată de normele şi principiile lor, în care să pună bazele unui nou statu-quo. Odată cu constantele transformări sociale, ţelurile lor iniţiale s-au

schimbat, luând-o înaintea, şi, uneori, adaptându-se evoluţiei în timp.

Dar se crease deja o instituţie care urmărea întărirea armoniei în zona occidentală, Alianţa Nord-Atlantică (1949), aşa că ce rost mai avea, oare, înfiinţarea alteia, adică a Clubului Bilderberg? De ce atâta mister, doar în scopul armonizării politicilor de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului? Încă de la început, în sânul Clubului Bilderberg, miza a fost mai mare decât ni s-a spus oficial.

CLUBUL BILDERBERG A FOST FONDAT ÎN OLANDA.

Faptul că acest Club a văzut lumina zilei în Olanda nu înseamnă că cetăţenii din Ţările de Jos sunt mai informaţi în privinţa lui. Din contră, cu excepţia câtorva, ei împărtăşesc ignoranţa restului lumii, „în Olanda, există foarte puţine informaţii referitoare la Clubul Bilderberg", explică Gerrit Jan, corespondentul ziarului olandez De Telegraafm Spania. Dacă răscoleşti prin colecţiile de ziare ale bibliotecilor„, adaugă el, „nu găseşti aproape nimic. La început, toţi voiau să ştie ce coceau marile capitale ale lumii în Hotelul Bilderberg, dar Prinţul a ţinut întotdeauna presa la distanţă, cu excepţia câtorva medii importante ale sectoarelor conservatoare. Dacă îl întrebi pe olandezul de rând despre Club, el îţi va răspunde că a fost creat în 1954, şi cam atât. Dar nici presa olandeză nu prea pune astfel de întrebări. Totuşi, aceasta nu justifică faptul că noi, jurnaliştii olandezi, nu ştim că Clubul Bilderberg a fost fondat în scopul unirii marilor capitale din Europa şi SUA. De atunci, toate întrunirile anuale au avut loc într-un climat de discreţie şi lipsă de transparenţă".

MARII PREOŢI Al CAPITALISMULUI.

Banca Rotschild, Rockefeller şi Henry Kissinger au făcut încă de la început parte din sâmburele tare al grupului; au fost trei piese-cheie în decursul istoriei, iar unii i-au botezat „marii preoţi ai capitalismului". Treptat s-a reuşit ca la acest Club să adere cât mai multe persoane învestite cu putere şi influenţă, şi, în aceeaşi măsură, să i se

însănătoşească rândurile, scăpând de participanţii care îi interesau mai puţin, ori nu le erau prea utili.

David Rockefeller, fondator şi al Comisiei Trilaterale, a definit cel mai exact ţelul ocult al Clubului Bilderberg: „Ceva trebuie să ia locul guvernelor, iar puterea privată mi se pare o instituţie potrivită acestui scop” (declaraţie făcută publică la 1 februarie 1999, în Newsweek International).

De cum s-a născut, Clubul Bilderberg a devenit o puternică alianţă secretă, la care aderau magnaţi de anvergură, strategi internaţionali, elita politică, academică şi militară, şi a cărei existenţă, susţine.

Clubul, salvează hegemonia occidentală şi reprezentanţii ei în lume. De aceea, în întrunirile şi domeniile unde îşi exercită influenţa, aceştia încearcă, din punctul lor de vedere, să-i sensibilizeze pe oamenii politici cu privire la nevoile economiei şi sistemului financiar internaţional, ţel a cărui atingere le aduce beneficii incomensurabile.

Cursul ulterior al evenimentelor a demonstrat că soarta lumii este cu adevărat hotărâtă tocmai la întrunirile Clubului Bilderberg. Acesta foloseşte şi alte organizaţii secrete, cu caracteristici similare, pentru a-şi pune în practică strategiile. La întrunirile acestea n-au acces nici martori indiscreţi, nici jurnalişti care se opun sistemului, şi doar de curând au început să fie admise şi femei. Mulţi susţin că acest club este o asociaţie de sorginte satanică, implicată în rituri mistice şi conspiraţii globale. Faptul e parţial adevărat, adică, mulţi dintre membrii săi fac parte şi din societăţi de acest tip, aşa cum vom vedea, însă trebuie să subliniem că nu toţi.

Putem afirma, totuşi, că obiectivele sale se rezumă la unul singur: ştirbirea progresivă a suveranităţii naţionale şi transferarea acesteia către instituţii cu caracter oligarhic şi transnaţional. Aşa cum bine a semnalat David Rockefeller, Clubul Bilderberg urmăreşte să obţină „o suveranitate supranaţională a elitei intelectuale şi a băncilor mondiale, care este cu siguranţă preferabilă autodeterminării

naţionale practicată în secolele trecute”. O adaptare modernă a filosofiei aristotelice.

CAPITOLUL 3

Fondatorii „Nimic nu-i mai primejdios decât bogăţia fără putere”.

Ernst Jiinger (1895-1998), filosof, istoric şi scriitor german.

PRIMII PARTICIPANŢI.

La 15 septembrie 1971, John Rarick, membru al Congresului American, a dezvăluit în Camera Reprezentanţilor adevărata politică promovată de Clubul Bilderberg, după modelul plin de succes al Planului.

Marshall: „Sub pretext că susţinea ajutorul pentru Europa, el le impunea negociatorilor internaţionali ai CFR o elită de conducere”.

Printre participanţii europeni la prima întrunire a Clubului figurau toate ţările din NATO şi Suedia; prim-miniştrii Belgiei şi Italiei, Paul van Zeeland şi, respectiv, Alcide de Gaşperi (CDU); prim-ministrul, de dreapta, al Franţei, Antoine Pinay, şi liderul socialist Guy Mollet; diplomaţi precum Pietro Quaroni, din Italia, şi Panaiotis Pipinelis, din Grecia; avocatul german Rudolf Miller, industriaşul Otto WolflF von Amerongen, şi ministrul de externe danez, Ole Bjorn Kraft (proprietar de jurnale din Danemarca). Din Anglia au venit Denis Healey şi Hugh Gaitskell din Partidul Laburist, Robert Boothby din Partidul Conservator, Sir Oliver Franks şi Sir Colin Gubbins, care condusese Special Operations Executive (SOE) în timpul războiului7.

Pe lângă americanii citaţi, au mai asistat la prima întrunire George Ball şi Dean Rusk. Ball era şef al Lehman Borthers, vechi funcţionar al Departamentului de Stat, unde răspunsese de politica Alianţei Nord-Atlantice, şi, ulterior, membru al Comisiei Trilaterale. Menţinea importante legături cu Franţa. Rusk fusese ministru al Afacerilor Externe între 1961-1969 şi prim-preşedinte al Fundaţiei Rockefeller (1952-1960). În final, lista cuprindea un număr

de şaizeci şi şase de participanţi. De atunci, grupul s-a extins treptat.

PERSONAJE-CHEIE.

Un personaj nazist şi corupt. Bernhard Zu Lippe-Biesterfeld a fost preşedintele Clubului Bilderberger încă de la înfiinţarea acestuia, până în 1976, când o afacere tulbure, de corupţie, l-a obligat să renunţe la funcţie. Din acest motiv, întrunirea nici n-a mai avut loc '

În acel an. La rândul său, Joseph Retinger a fost secretar al Clubului până la moartea sa, în 1960, când economistul olandez Ernst van der Beugel a preluat ştafeta. În 1977, Alee Douglas-Home, fost prim-ministru al Marii Britanii, era numit preşedinte.

Bernhard de Olanda a murit de cancer la 1 decembrie 2004, chiar în anul când Clubul şi-a sărbătorit nunta de argint. S-a născut la

7 Peters, Mike, The Bilderberg Group and the project of European unification (n.a.)

29 iunie 1911 într-o familie de aristocraţi germani sărăciţi, şi era văr cu Prinţul-consort Philip, soţul Reginei Elisabeta a Angliei.

Era un tânăr chipeş, foarte înalt şi extraordinar de atrăgător. Strălucea prin eleganţă vestimentară şi a purtat întotdeauna o garoafă la butoniera de la rever. Neamţ get-beget, a aderat la Partidul Nazist în mai 1933, pe care l-a părăsit pentru a se căsători cu prinţesa Juliana de Olanda, aşa cum semnalează fişa lui. Când a abandonat partidul, i-a trimis Fiihrerului o scrisoare de renunţare, pe care a semnat-o cu salutul oficial: „Heil Hitler!”.

Corespondentul ziarului olandez De Telegraafm Spania, Gerrit Jan, defineşte obscura personalitate a Prinţului Bernhard în următorii termeni: „Era un bărbat fără scrupule. În tinereţe, fusese nazist militant, el a spus că fusese forţat la aceasta, că n-avusese altă ieşire, dar nu-i adevărat. Nimeni nu i-a crezut dezminţirile. În plus, a jucat un rol activ în relaţia cu SUA. Întotdeauna s-a crezut că

fusese agent dublu, că lucra şi pentru aliaţi, şi pentru nazişti. Faptul nu s-a putut demonstra, dar se va afla curând, fiindcă se vor cunoaşte o serie de interviuri pe care le-a acordat în timpul vieţii ziarului De Volkskrant, cu condiţia să nu-i fie publicate decât după moarte”.

Gerrit Jan cerceta o afacere tulbure, fără să ştie că Prinţul Bernhard era implicat în ea până în gât. Cu toate că era obişnuită cu constantele scandaluri pe care acesta le provoca, opinia publică olandeză a fost profund afectată: „La începutul lui mai 1975, unui coleg american şi mie ne-a parvenit informaţia că avea să izbucnească un mare scandal. Ne-am mobilizat, fiindcă ştiam că era vorba despre un înalt funcţionar implicat într-un caz de corupţie legat de compania Lockheed Corp dar, spre marea noastră surpriză, am aflat că era vorba chiar despre Prinţul Bernhard. Scandalul a fost naţional, fiindcă el primea mită un milion de dolari pentru promovarea în întreaga Europă a produselor companiei de armament Lockheed. Din această cauză, i s-au retras funcţiile de reprezentare oficială şi nu i s-a mai permis să poarte uniforma Armatei olandeze”.

Viaţa de familie a lui Bernhard a fost aidoma celei publice, după cum subliniază Jan: Avea copii din afara căsătoriei, doi în Franţa, doi la Londra, şi nu şi-i putea întreţine din veniturile de Prinţ, aşa că avea nevoie de mita de la Lockheed. Corespondentul arată că, la logodna Reginei Juliana cu Bernhard, „nimeni n-avea încredere în el, din cauza trecutului său. Nu s-au căsătorit din dragoste; poporul l-a acceptat, fiindcă se temea ca prinţesa să nu rămână fată bătrână, căci n-avea un fizic prea plăcut, iar el a fost primul care a acceptat să se căsătorească cu ea”.

Cu tot entuziasmul său iniţial, Prinţul avea să înţeleagă cu timpul că misiunea sa legată de Clubul Bilderberg nu era simplă, şi necesita mari doze de răbdare: „E dificil să reeduci oamenii educaţi în spirit naţionalist. E foarte greu să-i convingi să renunţe la o parte din suveranitate în favoarea unei instituţii supranaţionale”.

Joseph H. Retinger. Intrigant de mâna întâi, Joseph Retinger a fost o piesă esenţială în opera de cimentare a unităţii europene; deşi e foarte greu să afli date din viaţa sa, majoritatea sunt oferite de Martin Lozano, care ne va fi de folos şi pentru a defini profilul lui Rockefeller.

Retinger s-a născut la Cracovia în 1887, într-o familie bogată de origine iudeo-austriacă, iar de educaţia lui s-a ocupat un membru al Societăţii Fabiene8. Când a împlinit optsprezece ani, a plecat să studieze Literele la Paris, unde a avut primele contacte cu sferele sociale înalte. Prietenia cu colonelul american Mendell House l-a ajutat să adere la activităţile Mesei Rotunde şi ale CFR. A dus o viaţă aventuroasă, cu călătorii neîntrerupte, care l-au aruncat pe scenele politico-diplomatice ale conflictelor europene din prima jumătate a secolului al XX-lea. Activitatea lui frenetică se caracterizează printr-un paralelism şocant cu aventurile celebrilor agenţi itineranţi ai francmasoneriei iluministe.

La Paris, a studiat şi la Şcoala de Ştiinţe Politice; apoi, la Miinchen, a studiat psihologia. Mai târziu, în 1914, s-a înscris la London School of Economics, unde a menţinut contacte intense cu cercurile fabie-

8 Fabian Society, asociaţie socialistă engleză, fondată în 1883-1884 de un grup de intelectuali, din care au făcut parte, încă de la început, George Bernard Shaw şi Graham Wallas. Fabienii credeau în trecerea evolutivă şi treptată la socialism. În 1900, Fabian Society s-a integrat în Partidul Laburist, (n.t.) ne britanice din jurul acestei instituţii influente. Iniţiat în francmasoneria suedeză, a plecat în Statele Unite, unde şi-a extins relaţiile la nivel înalt. În Mexic, a sprijinit înfiinţarea Partidului Revoluţionar Instituţional, şi, mandatat de acesta, a purtat tratative diplomatice cu Vaticanul. În fine, la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, Joseph Retinger şi-a construit o magnifică reţea de contacte şi relaţii de influenţă, care se întindea în întreaga Europă şi în toată America. Despre el

se spunea că, de cum ridica receptorul, putea vorbi cu preşedintele Statelor Unite. Cu toată restrânsă lui importanţă publică, a avut o mare influenţă în cele mai discrete şi selecte anticamere ale puterii. Subliniindu-i rolul şi discreţia, Bernhard de Olanda i-a adus un ultim omagiu în aceşti termeni: „Istoria cunoaşte numeroase persoane importante care, în viaţă, au fost centrul atenţiei generale. Ele au fost admirate şi lăudate de toţi şi nimeni nu le ignoră numele. Există, totuşi, şi altele, a căror influenţă, mai mare, le-a marcat personalitatea pe timpul vieţii, deşi nu sunt cunoscute decât într-un cerc foarte restrâns de iniţiaţi. Joseph Retinger a fost una dintre aceste persoane”. (Bulletin no. 5 du Centre de Culture Européen).

David Rockefeller. Prinţului Bernhard al Olandei şi lui Retinger li se atribuie titlul de părinţi ai Clubului Bilderberg fiindcă l-au promovat în Europa şi SUA. Dar tatăl autentic al acestuia a fost, din umbră, multimilionarul David Rockefeller care, printre alte multe calităţi, o avea şi pe aceea de mason. El a pus în practică acest proiect ambiţios cu proprii lui bani, aşa cum mai înainte procedase şi cu Trilaterala, pe care o vom analiza în continuare.

Primul protagonist al legendarei saga a familiei Rockefeller a fost John Davison Rockefeller, care s-a născut în 1839, la Richford (New York), într-o familie care descindea din imigranţi iudeo-germani, sosiţi în Statele Unite în 1733. După o lungă experienţă în domeniul petrolier, acesta a înfiinţat de unul singur compania Standard Oii şi, plecând de la ea, a fost protagonistul unei ascensiuni imparabile, care a culminat cu dominaţia practic absolută a trustului Rockefeller în industria petrolului. În această ascensiune, şi-a zdrobit concurenţii prin tot soiul de vicleşuguri, extorsiuni, mituiri şi ilegalităţi. Expresia preferată a fondatorului dinastiei era „Dumnezeu să binecuvânteze Standard Oii”, iar lozinca imperiului său economic este: „Pentru binele omenirii”. Una dintre căile prin care şi-a consolidat imperiul a fost penetrarea băncilor,

care a culminat în 1955 cu fuziunea dintre Chase National Bank şi Bank of the Manhattan Company, legată de grupul Warburg, din care a rezultat Chase Manhattan Bank, prezidată, începând din 1969, de David Rockefeller, nepotul fondatorului dinastiei şi actualul patriarh. Tatăl său, John D. Rockefeller, a creat o serie de fundaţii filantropice, cărora le-a transferat mare parte din activele sale. De pildă, menţionăm că Fundaţia Rockefeller a primit patru milioane de acţiuni de la Standard Oii din New Jersey şi două milioane de titluri de la Standard Oii din Indiana. Deşi primul care î întrezărit avantajele filantropiei moderne a fost scoţianul Andrew Carnegie, familia Rockefeller avea să profite mai mult din acest înstrument valoros, fiindcă nu le-a folosit doar pentru a-şi îmbunătăţi imaginea, ci şi pentru a-şi camufla reglările de conturi antitrust. Ca şi cum n-ar fi destul, fundaţiile sunt scutite de plata impozitelor.

Aceste instituţii au dispus în ultimele cinci decenii de o putere şi o influenţă hotărâtoare în elita politică şi financiară mondială, căci de la ele au provenit majoritatea actanţilor politicii americane din această perioadă. Şi cei din perioada postbelică, dar şi cei care au preluat ştafeta în generaţia următoare, veneau direct din organele de conducere ale fundaţiilor, mă refer la Walt W. Rostow, Zbigniew Brzezinski şi Henry Kissinger.

Încă din 1936, Fundaţia Rockefeller era un precursor în domeniul controlului natalităţii. Morala epocii nu cadra cu asimilarea teoriilor anticonceptive, dar trecerea timpului şi o campanie propagandistică eficientă au înlăturat nenumărate obstacole în calea acestora. „La sfârşitul anilor 1950, controlul natalităţii ajunsese una dintre priorităţile politicii externe americane”, arată scriitorul Martin Lozano. „într-atât, încât în 1958, Departamentul de Stat a adoptat teza generală conform căreia tocmai creşterea demografică era cel mai mare obstacol al dezvoltării economice şi sociale şi al menţinerii stabilităţii politice în ţările Lumii a treia.

Mare parte din bugetul alocat de administraţia americană controlului natalităţii în zonele subdezvol

4J V.

Rá rd.

C „+-

Ln u tate provenea tradiţional de la Fundaţiile Ford şi Rockefeller, al căror proverbial altruism se manifestă şi în lumea occidentală prin aportul multimilionarilor la cauza favorabilă avortului”9.

Pe aceeaşi cale, Fundaţiile Rockefeller au finanţat mişcări pseudospirituale moderne, şi chiar secte precum Hare Krishna. David Rockefeller a subvenţionat personal felurite societăţi pseudo-iniţiatice, care dau asigurări că reprezintă tradiţia pierdută, cum e cazul celei numite AMORC10.

Clanul subvenţionează şi campaniile politice ale candidaţilor apropiaţi cauzei. În 1950, RobertTaft, candidat la preşedinţie, a denunţat faptul că „începând din 1936, pe toţi candidaţii republicani la preşedinţia Statelor Unite i-a nominalizat Chase Manhattan Bank”. Puterea lui David Rockefeller s-a întins asupra unei imense reţele de influenţe şi relaţii sociale, ţesute în spaţiu şi timp de către fundaţiile trustului, ca şi asupra posturilor de primă categorie ocupate în organizaţii precum Round Table, Consiliul Relaţiilor Externe, Comisia Trilaterală ori Clubul Bilderberg, fără a mai pomeni de preşedinţia Băncii Chase Manhattan. Autentica sa putere nu rezidă în organizaţiile politice, ci în organismele de acest tip. În cartea sa autobiografică intitulată Random Reminiscenses, David Rockefeller a afirmat că „una dintre instituţiile care ne-a ajutat cel mai mult a fost Departamentul de Stat”.

Clanul Rockefeller n-a ezitat să obţină beneficii din momentele cele mai delicate care au caracterizat aceste ultime secole, negociind cu criminali şi dictatori de tot soiul, în vremuri de pace dar şi de război. Atât Războiul din Vietnam, cât şi cel arabo-israelian din 1973, au provocat numeroase denunţuri, în care trusturile petroliere (printre

ele, EXON şi SOCONY ale lui Rockefeller) erau acuzate că obţineau beneficii din prima, şi o promovau pe a doua, în scopul de a determina creşterea preţurilor la ţiţei. Aşa au afirmat jurnalul Washington Observer şi jurnalistul de investigaţie C. Baker în cartea sa intitulată Rockefeller şi marea farsă a crizei energetice (The Great Rockefeller Energy Hoax, 1974).

9 Martín Lozano, Nuevo Orden Mundial. Alba Longa Editorial, 1996 (n.a.)

10 Antiquae et Misticae Ordo Rosae Cruciş. (n.t.)

Împreună cu Fundaţia Carnegie, clanul a finanţat programe de selecţie rasială şi eugenie în Germania nazistă.

Pe plan internaţional, David Rockefeller este cel mai cunoscut membru al clanului. Din anii 1960 şi până astăzi, el a dat ocol planetei în avionul cu reacţie personal, pentru a se întâlni şi negocia cu şefi de stat şi prim-miniştri de orice sorginte ideologică. Peste tot a fost primit cu respect reverenţios, mai ales în ţările fostului lagăr sovietic. Această ultimă circumstanţă a fost comentată de George Gilder, un intim al familiei, în următorii termeni: „Când David se duce în Rusia, e tratat ca un rege. Şi e curios că nimeni nu-i în stare să facă reverenţe, să laude şi să proslăvească un Rockefeller la fel de bine ca marxiştii”.

Timp de treizeci şi cinci de ani, acest membru al prolificei dinastii a fost preşedinte al Chase Manhattan Bank, de unde a extins în întreaga lume urzeala reţelei de interese economico-politice a Statelor Unite. În plus, deşi este acuzat că a menţinut relaţii obscure cu dictatori de talia lui Saddam Hussein şi Augusto Pinochet, se apără astfel în autobiografia sa: „Mi-ar plăcea să fi făcut lucrurile mai bine, dar n-am făcut nimic atât de grozav, încât să mă căiesc”. Preferă să fie cunoscut pentru mecenat şi binefaceri, duse la bun sfârşit prin intermediul Fundaţiei Rockefeller.

După cum notează cercetătorul Jim Marrs, „perspectiva unei singure lumi” a familiei Rockefeller este menţionată în

raportul anual din 1997 al Fundaţiei. Nepoata lui David, Abby M. O'Neil, pe atunci preşedinta acesteia, a scris că Fundaţia avea drept scop: „promovarea unei strategii mondiale cu o perspectivă globală explicită şi un accent pus pe convergenţa acordurilor naţionale şi internaţionale”.

Familia Rotschild. Pe lângă Rockefeller, mai există pe arena internaţională un nume-cheie: Rotschild. De origine iudeo-germană, numele acestei familii este protagonistul evenimentelor politicoeconomice din ultimele două secole, deoarece ea este unul dintre responsabilii implicaţi în modelarea lumii de azi.

Mayer Amschei (1473-1812), francmason important, a înfiinţat la Frankfurt o casă bancară specializată în afacerile care aveau să facă familia bogată şi puternică: creditul acordat caselor regale, deşi familia a făcut avere şi cu comerţul pe scară largă (bunuri de lux, furnituri militare), contrabanda, specula financiară, schimburile internaţionale şi decontarea poliţelor. După unii cercetători, averea familiei s-a născut plecând de la banii lui Wilhelm al IX-lea, care vindea mercenari germani celor ce luptau contra independenţei Americii. După cum scrie David Icke, clanul „a dobândit controlul Băncii Angliei. Dacă se purta un război, familia Rotschild era în spatele acestuia, stimulând conflictul şi finanţând ambele tabere”.

Din motivele rasiale şi antisemite existente în epocă, Mayer şi-a schimbat numele originar, Bauer, în cel de Rotschild, pe care l-a luat de la scutul roşu (rotschild) care împodobea casa unde locuiseră strămoşii lui în ghetoul din Frankfurt. La începuturile industrializării europene, familia Rotschild s-a consacrat cu succes şi finanţării unor sectoare în dezvoltare, precum căile ferate, mineritul, metalurgia.

Epoca războaielor din preajma Revoluţiei franceze şi a imperiului napoleonian (1792-1815) i-a permis lui Mayer Amschel să-şi extindă afacerea în întreaga Europă, să deschidă sucursale conduse de cei cinci fii (a mai avut, în plus, şi cinci fiice); cel mai mare dintre ei, Amschel Mayer

(1773-1855) a rămas la casa centrală din Frankfurt, ajutându-şi tatăl şi luându-i locul după moarte.

Al doilea fiu al fondatorului, Salomon Amschel (1774-1855), a creat în 1820 sucursala din Viena, care a rămas deschisă până când naziştii au anexat Austria, iar el a fugit de persecuţia antisemită (1934). Pentru serviciile aduse de familia Rotschild casei imperiale de Habsburg, aceasta i-a înnobilat, făcându-i baroni pe cei cinci fii ai lui Mayer Amschel.

Al treilea dintre ei, Nathan (1777-1836), s-a ocupat de prima sucursală deschisă în străinătate, cea din Anglia (1804), instalată mai întâi la Manchester, şi mai târziu la Londra, unde funcţionează şi acum. Ramura britanică a familiei Rotschild, integrată în viaţa naţională, şi-a asumat conducerea (ereditară) a evreilor englezi, cărora le-a oferit primul reprezentant în Parlament. Fratele său, Karl (1778-1855), a condus sucursala din Napoli, închisă la începutul secolului al XX-lea.

Cel mai mic dintre fraţi, James (1792-1868), s-a ocupat de importanta sucursală din Paris, fondată pe vremea lui Napoleon (1811). Din această generaţie, James şi Nathan au fost bancherii cei mai calificaţi ai familiei, şi, pe lângă faptul că au condus primele două sucursale mai importante, au fost şi liderii consorţiului de familie, ducându-l pe culmi, la calitatea de principal grup bancar mondial, la jumătatea secolului al XlX-lea. Începând cu a doua generaţie de bancheri, familia Rotschild a combinat cu abilitate fidelitatea faţă de interesele familiei cu inserţia în societăţile de primire, în ale căror cercuri de afaceri au ajuns să ocupe poziţii de conducere. Pentru a menţine coeziunea întinsei reţele de familie, au practicat frecvent endogamia şi, în orice caz, au încercat cel puţin să contracteze căsătorii în cadrul comunităţii evreieşti. Cu toate acestea, poziţia lor hegemonică în finanţele europene a început să decadă pe la sfârşitul secolului al XlX-lea, în faţa concurenţei altor grupuri europene şi americane.

Alt sprijin a fost oferit imperiului său financiar de către Prinţul de Thurn und Taxis, care deţinea monopolul poştelor, şi i-a putut înforma despre conţinutul scrisorilor ce făceau cunoscute date-cheie, înainte ca acestea să parvină guvernului. Legătura lor de putere se vădeşte în următoarea anecdotă: Mayer Rotschild lucra la biroul său, când soseşte Prinţul: „Luaţi-vă un scaun”, îl invită. Musafirul reacţionează orgolios: „Sunt Prinţul de Thurn und Taxis!”. Rotschild îi replică senin: „Foarte bine, atunci luaţi-vă două scaune!”.

Rotschild a înţeles foarte repede valoarea informaţiilor, organizând propriul serviciu de poştă. După înfrângerea lui Napoleon la Waterloo, a câştigat milioane la bursa din Londra, deoarece Nathan Rotschild era înformat despre cursul evenimentelor cu câteva ore înaintea guvernului.

După moartea lui Mayer Amschei, în 1812, secretarul lui Metternich a scris: „Ei sunt evrei obişnuiţi şi ignoranţi, cu un aer respectabil. Dar au un instinct valoros, care îi ajută să intuiască ceea ce este corect şi, dintre două lucruri corecte, pe cel mai bun. Sunt cei mai bogaţi oameni din Europa”.

Familia Rotschild a simpatizat cu cauza sionistă şi a fost cea mai mare protectoare a evreilor care, făcând pionierat, au emigrat în Palestina, pentru a se stabili acolo în calitate de colonişti. Este importantă în acest sens activitatea unuia dintre fiii lui James, Edmond (1845-1934), care a finanţat crearea celei de-a doua colonii evreieşti în Israel, alcătuită din emigranţi sosiţi din Rusia, când Palestina mai era încă sub dominaţie turcească: Rizhon LeZiyyon (1882). Un nepot de-al lui Nathan, Lionel (1868-1937), a fost un cunoscut zoolog (deşi se ocupa în paralel şi de afaceri bancare) şi fondator al Muzeului de Istorie Naturală Rotschild din Londra. A fost membru al Camerei Comunelor şi unul dintre marii adepţi ai sionismului. Lui i-a adresat Lordul Balfour o scrisoare, în care guvernul britanic se declara dispus să creeze un „cămin naţional” pentru evrei în Palestina.

(Declaraţia Balfour din 1917, fundamentul ulterior al statului Israel).

Tot banii (sub formă de împrumuturi) familiei Rotschild au ajutat şi la lansarea familiei Rockefeller11.

Henry Kissinger. Henry Alfred Kissinger s-a născut în Fiirth, Germania, la 27 mai 1923, iar la cincisprezece ani a emigrat cu familia sa, de origine israelită, în SUA, unde a devenit unul dintre cei mai influenţi bărbaţi americani. Şi-a câştigat fără nici un ajutor una dintre cele mai proaste reputaţii din istoria actuală, din cauza faptului că a participat la conspiraţii politice care urmăreau înlăturarea regimurilor socialiste din America Latină şi promovarea războaielor cu scopuri imperialiste şi economice. În anii 1950, Rockefeller i-a oferit cheia de acces în cercul suspuşilor şi, nu mult după aceea, a intrat la Pentagon. A lucrat cu preşedinţii John F. Kennedy, Richard Nixon, Henry Ford, Jimmy Carter şi George Walker Bush, aducând servicii oligarhiei financiare, în special lui David Rockefeller, care l-a lansat şi tutelat, dar nu s-a uitat nici pe sine şi a devenit unul dintre funcţionarii cei mai bogaţi din America. Antisemiţii îl acuză că este evreul care i-a garantat Israelului obţinerea constantă a unor imense subvenţii şi a celor mai bune arme. Evreii ortodocşi l-au dat afară din sinagogă, acuzându-l de trădare căci consideră că, în războiul purtat de sărbătoarea Yom Kippur12, a amânat intenţionat ajutorul militar american, pentru ca Israelul „să facă o baie de sânge” şi astfel să accepte un acord de pace.

11 www.biografiasyvidas.com. (n.a.)

12 (Yom) Kippur, una dintre cele mai mari sărbători ale religiei iudaice; are loc la zece zile după Anul Nou evreiesc, între septembrie şi octombrie, fiind ziua marii căinţe ori a marii iertări pentru greşelile comise, (n.t.)

În 1973, a primit Premiul Nobel pentru pace, alături de partenerul său de negocieri, vietnamezul Le Duc 1 ho, pentru acordurile semnate în vederea încetării războiului;

dar, deşi acesta din urmă a refuzat premiul, considerând că nu-şi încheiaseră misiunea, el l-a acceptat.

Tot în acel an, a participat activ la loviturile de stat din Chile şi Uruguay. În Chile este acuzat că, pe lângă organizarea aşa-numitei operaţiuni Condor, a elaborat şi un plan de eliminare sistematică a opozanţilor, cu scopul de a „combate comunismul” în America Latină. În timpul convorbirii avute cu Augusto Pinochet la Santiago de Chile, în ziua de 8 iunie 1976, Henry Kissinger i-a spus generalului: „în SUA, simpatizăm cu ceea ce încercaţi să faceţi aici. Cred că guvernul anterior se îndrepta spre comunism. Vă dorim toate cele bune”. Mai rău este că Henry Kissinger ştia ce se întâmpla în Chile, fiindcă tocmai îi trimisese un raport preşedintelui Ford, informându-l despre practicarea torturii în acea ţară, de parcă aceasta ar fi fost ceva natural. A adăugat în raport şi că noua putere soluţiona chestiunea expropierii companiilor americane: „Ne interesează neapărat supravieţuirea Juntei, căreia trebuie să-i asigurăm sprijinul nostru discret, dar ferm”, a adăugat în documentul său.

Cu ocazia loviturii de stat din Argentina, la 24 martie 1976, a încurajat şi sprijinit Junta militară să ia puterea. Este cunoscută implicarea sa directă în bombardamentele secrete din Laos şi Cambodgia, ordonate în 1969 fără permisiunea Congresului, bombardamente care au provocat masacrarea nelimitată a civililor. Kissinger a sprijinit şi regimul indonezian al generalului Suharto, acuzat de genocidul populaţiei din Timorul Oriental.

Există numeroase iniţiative care urmăresc trimiterea lui Kissinger în judecată internaţională, ca şi retragerea premiului Nobel primit. Unii magistraţi au încercat fără succes să-l aducă pe banca acuzării, pentru numeroase crime împotriva umanităţii. Cu ocazia acuzării lui Pinochet de către judecătorul spaniol Baltasar Garzón, The New York Times a semnalat că nu-i departe nici ziua când personaje abjecte, precum Henry Kissinger, vor trebui să dea

socoteală în tribunale internaţionale pentru faptele lor. Iar Kissinger a răspuns: „Nu cred că persoanele binecunoscute sunt în primejdie. Eu, cel puţin, nu-mi fac griji”. Jurnalistul Christopher Hitchens, autorul cărţii de succes Judecarea lui Henry Kissinger (The Trial of Henry Kissinger) susţine că, la şaptezeci şi opt de ani, Kissinger se teme şi îşi consultă avocaţii înainte de a întreprinde orice călătorie în străinătate.

În decembrie 1974, iritat de acuzaţiile pe care i le aduceau apărătorii drepturilor omului, Kissinger le-a spus colaboratorilor lui: „Astea nu-s decât prostii sentimentale. Aici facem politică externă, nu regenerare morală”. Cu acest soi de răspunsuri, nu mai e ciudat că însăşi Catedra UNESCO pentru problemele păcii din Universitatea Bradford, în Marea Britanie, a cerut Fundaţiei Nobel să-i retragă premiul lui Henry Kissinger.

Profesorul universitar emerit al Şcolii Wharton (Universitatea din Pennsylvania), Edward Herman, semnalează: „Rolul jucat de el în genocidurile din Cambodgia, Chile şi Timorul Oriental face din Kissinger un criminal de război de primă clasă, cel puţin de categoria ministrului de externe al lui Hitler, Joachim von Ribbentrop, spânzurat în 1946. Dar Kissinger se bucură de impunitatea liderilor şi agenţilor puterii dominante”.

Poate că ceasul lui se apropie.

CAPITOLUL 4 xuctura. Cercurile concentrice. Întrunirile „E greu să crezi că cineva spune adevărul când ştie că, în locul său, tu ai fi minţit”.

Henry Mencken (1880-1956), jurnalist şi critic social american.

Ignorat de lumea obişnuită, un rit secret se repetă anual încă din 1954, în umbra a patru bărbaţi de categorie grea din finanţele şi strategia politică internaţionale: magnatul american David.

Rockefeller, preşedintele companiei FIAT, Giovanni Agnelli (decedat nu de mult); fostul secretar de stat al SUA, Henry

Kissinger, şi Denis Healy (ministrul economiei din Marea Britanie în anii '70). De la acea dată emblematică, bilderbergeri sosiţi din toate colţurile lumii se întâlnesc clandestin, celebrându-şi mult aşteptata întrunire anuală, la care asistă toată lumea selectă din economie, politică, mediul intelectual şi finanţe. Nicicând nu s-a mai concentrat atâta putere într-un spaţiu atât de restrâns.

Cu toate că secretul protejează neîndurător funcţionarea internă a Clubului, se ştie că nu toţi membrii acestuia joacă roluri similare şi că ierarhia Clubului Bilderberg se structurează în trei cercuri concentrice. Din primul moment, Clubul a fost administrat de un grup restrâns care, începând din 1965, s-a numit Comitetul Director (Steering Committee); el este cercul intermediar şi constituie categoria grea a Clubului, fiind alcătuit din preşedinte, secretariatele şi trezorieriile de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului. Fotoliul prezidenţial îl ocupă, începând din anul 2000, vicontele belgian Etienne Davignon (la rândul său preşedinte al conglomeratului Société Générale din Belgia). La moartea lui Retinger, în 1960, secretariatul a trecut în mâinile lui E. H. Van der Beugel, fostul director al biroului olandez al Planului Marshall (care ulterior avea să devină preşedintele liniilor aeriene KLM şi al Institutului Internaţional de Studii Strategice din Londra). După demisia Prinţului Bernhard, fostul prim-ministru britanic, Lordul Alex Douglas Home, a fost numit preşedinte al Clubului. I-au urmat Walter Scheel, fost preşedinte al Germaniei; Eric Roii, fost şef al S. G. Warburg şi Lordul Peter Carrington, fost secretar general al NATO, deţinând această funcţie şi în prezent.

Comitetul Director, ale cărui întruniri sunt mai frecvente, este alcătuit din cincisprezece membri permanenţi americani şi douăzeci şi patru europeni, însărcinaţi cu elaborarea listei exclusiviste a participanţilor, pe baza agendei tematice prevăzute a fi luată în discuţie. Modelul obişnuit este ca fiecare membru să invite câte două

personalităţi: tandemul ideal este format dintr-un om politic de rang înalt şi un industriaş, ori un bancher şi/ori un intelectual (profesor sau jurnalist). În Fundaţie s-a mai stabilit să fie invitate două personalităţi din fiecare ţară, care să reprezinte punctele de vedere conservator şi liberal. Secretarul lui Retinger, John Pomian, a arătat în cartea sa intitulată Memoriile unei eminenţe cenuşii (Memoirs of an Eminence Grise13), că, la început, „nu a fost uşor să aduni în aceeaşi sală lideri guvernamentali cu ideologii opuse. În primii trei sau patru ani, selecţionarea participanţilor era o misiune delicată şi dificilă; mai ales în cazul oamenilor politici. Nu era simplu să convingi lideri importanţi să ia parte la întrunire. Retinger a dat dovadă de o mare abilitate şi o misterioasă capacitate de a selecţiona persoane care în câţiva ani aveau să ajungă în posturile cele mai înalte din ţările lor. Astăzi există foarte puţini membri ai guvernelor de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului care să nu fi asistat cel puţin o singură dată la o asemenea întrunire.

Selecţiile membrilor Comitetului Director încheie lista finală, pe care apar nu mult peste o sută de nume. După cum a arătat chiar Retinger, invitaţiile „nu sunt trimise decât unor persoane importante, şi în general respectate, care, prin cunoştiinţele speciale ori experienţa lor, prin contactele personale şi influenţa în cercurile naţionale şi internaţionale, pot duce mai departe obiectivele Clubului Bilderberg”. O observaţie care defineşte însăşi esenţa acestui Club.

Cei care alcătuiesc Comitetul Director au propria lor agendă şi abordează temele cele mai discrete, fără ca restul participanţilor, cu care se întâlnesc pentru a dezbate chestiuni mai generale, să ştie acest lucru. Tema energiei nucleare este de ani de zile o constantă, şi recent a intrat pe agendă şi biotehnologia.

Finacial Times a publicat în luna mai, 1995, numele câtorva membri ai Comitetului Director, cum ar fi Josef Ackermann, de la Deutsche Bank; Jorma Ollila, de la Nokia;

Richard Perle, fost consilier la Pentagon; Vernon Jordan, consilier al fostului preşedinte Bill Clinton; Jiirgen Schrempp, de la Daimler Chrysler; Peter Sutherland, de la Goldman Sachs International; Daniel Vasella, de la Novartis; şi James Wolfenhson de la Banca Mondială. Aparţin acestui cerc intermediar şi Zbigniew Brzezinski (fost consilier pentru securitate naţională în administraţia Carter), Paul Volker (fost preşedinte al

13 Sussex University Press, 1972. (n.t.)

Rezervei Federale) şi spaniolul Jaime Carbajal y Urquijo, distins expert financiar, vestit pentru eficacitatea, profesionalismul şi discreţia sa, prieten intim al Maiestăţii Sale Regele Spaniei.

Toate aceste nume erau cunoscute deja, iar ziarul nu a adus foarte multe informaţii în plus.

SANCTA SANCTORUM.

Cercul intern şi inaccesibil al Clubului îl constituie aşa-numitul Comitet al înţelepţilor, alcătuit din patru iniţiaţi, nume luat de la cunoscutul Ordin illuminati şi masonerie. Este cel mai ermetic dintre toate trei, ţine dezbateri intime şi nu se ştie din cine este alcătuit, cu excepţia lui David Rockefeller.

Ultimul cerc, extern, este alcătuit din invitaţi ocazionali şi afiliaţi permanenţi. Participanţii ocazionali sunt cunoscuţi ca „inocenţi”, fiindcă, după unii critici foarte duri ai Clubului Bilderberg, aceştia. _ lucrează pentru atingerea unor scopuri pe care nu le cunosc, fixate L.

În prealabil de către iniţiaţi. E important să se facă deosebirea între – membrii activi şi invitaţii ocazionali, fiindcă ultimii obişnuiesc să c vină pentru a ţine câte o conferinţă din domeniul lor de specialitate, Qori să vorbească despre experienţa lor în diferite domenii, şi ignoră existenţa unui grup mai mic şi impenetrabil, care dezbate temele internaţionale de cea mai mare importanţă. De aceea, arată sociologul Mike Peters, unii au fost profund decepţionaţi după unele întruniri, cum este, bunăoară,

cazul lingvistului expert în mijloace de comunicare în masă din anii '60, Marshall McLuhan. După ce a participat S5 la întrunirea din 1969, el a declarat în Danemarca că a fost „aproape (r) asfixiat de banalitatea şi lipsa de relevanţă a acesteia” şi i-a descris pe bilderbergeri drept „nişte minţi uniforme din secolul al XlX-lea, care 3 au pretenţia să aibă legătură cu secolul al XX-lea”. Altul, dintre cei ţj care au discreditat întrunirea, a fost Christopher Price: „atunci candidatul laburist pentru Lewisham West a găsit totul ca fiind foarte arogant… Împodobind tortul fără să aibă ce face cu el”14.

W.

O). A i,.

' Robert Eringer, Pentacle Books, 1980. (n.t.)

În pofida dezamăgiţilor, succesul Clubului Bilderberg se datorează mai ales capacităţii fondatorilor şi actualilor lui conducători de a aduna şi entuziasma oameni puternici şi influenţi din toate domeniile, cu suficientă greutate şi trecere pentru a pune în practică împreună toate aspiraţiile. Puterea Clubului devine eficientă nu abordându-i potenţialul ca pe un tot, ci studiind munca independentă pe care o duce la bun sfârşit fiecare dintre membrii săi.

CONSENSUL CA NORMĂ.

Deliberările dintre bilderbergeri se bazează pe principiul consensului. Nici vorbă de voturi ori hotărâri formale; la ora luării unei hotărâri, toţi trebuie să fie de acord să ducă la bun sfârşit o anumită acţiune. În acest caz concret, Clubul a preluat ştafeta acestei reguli de neatribuţiune de la CFR, astfel încât toţi participanţii pot vorbi liber, dat fiind că ei convin să păstreze cu sfinţenie secretul măsurilor pe care le adoptă. Şi aceasta cu toate că jurnalişti influenţi ocupă chiar unele fotolii la întrunirile Clubului Bilderberg.

Dar ceea ce nu se ştie este dacă regula se aplică în toate cele trei cercuri luate ca un tot, ori în fiecare dintre ele separat. Membrii activi au o atât de mare influenţă şi un rang atât de înalt, încât, dacă se ajunge la un acord unanim,

acesta va fi aplicat în politica internaţională ori naţională într-un viitor apropiat. Acordurile nu sunt niciodată date publicităţii, fiind puse în practică în secret, ceea ce întăreşte garanţia discursului liber al participanţilor. „Francheţea este regula de aur”, semnalează preşedintele Etienne Davignon. „Clubul Bilderberg este un succes şi datorită faptului că nimeni nu deranjează pe nimeni. Fiecare participant socoteşte că e util să asculte ceva deosebit de ceea ce este obişnuit să audă”. Un participant punctual la întrunirile Clubului Bilderberg a declarat: „Aici se poate ajunge la rădăcina lucrurilor, aici se vorbeşte de geopolitică, de strategie”.

Nimeni nu poate solicita să fie admis în Club. Nici auto-invitarea nu e posibilă. Dat fiind posibilităţile pe care le oferă, a fi membru al Clubului Bilderberg, şi a avea relaţii cu felul de persoane care participă la conferinţe, multe instituţii şi personalităţi au oferit chiar şi bani pentru a asista, dar au fost refuzate. Aşa cum a semnalat un membru al clubului, „mergi la Davos şi plăteşti ca să fii văzut. La Clubul Bilderberg vii ca să vezi, fără să te faci văzut”. Dar, ca să te duci, trebuie să primeşti o invitaţie formală.

Atât lista, cât şi intervenţiile participanţilor urmează ordinea alfabetică, detaliu care, pentru unii cercetători, este încă o dovadă că, la ora deciziei în chestiuni internaţionale, ţările şi funcţiile contează mai puţin decât multinaţionalele ori categoria unor personalităţi.

Asia Times a subliniat că, până acum, nu au fost invitaţi ori acceptaţi la întruniri nici un latinoamerican, african, asiatic ori vreo persoană din Orientul Mijlociu, cu foarte puţine excepţii. Aceste excepţii sunt tot mai normale, aşa că acum sunt invitaţi polonezi, turci, palestinieni, slovaci, iranieni, israelieni, etc.

SECRETUL CA ESENŢĂ.

Caracteristica esenţială a Clubului este voinţa lui secretă, tăcerea.

În care se învăluie, zelul cu care toţi bilderbergerii se întrunesc departe de lume, fără ca vreo vorbă relevantă pronunţată în sală să devină de domeniul public. Mulţi cercetători coincid în a semnala că, în ciuda ignorării generale a existenţei sale, Clubul nu mai poate fi considerat un grup secret. Eu nu sunt de această părere, fiindcă se cunosc doar existenţa unui Club numit Bilderberg şi alte câteva detalii în plus, dar conţinutul dezbaterilor continuă să fie un secret bine păzit, deoarece documentele întrunirilor nu sunt date publicităţii şi nici nu ştim la ce consens s-a ajuns pentru anii care vin. Graţie zidului de netrecut pe care membrii l-au ridicat în jurul lor, temele abordate de peste cincizeci de ani în întruniri sunt imposibil de ştiut cu exactitate. Toţi bilderbergerii se apără de acuzaţiile de obscurantism care li se aduc cu argumentul că nu-s „un club secret, ci discret”. Acest obscurantism se referă nu numai la secret, ci şi la orientările masonice şi illuminate care li se impută, atribuţii pe care le vom analiza în continuare.

Van der Pilj este un bilderberger care susţine „Clubul este mai mult decât o instituţie nord-atlantică omnipotentă şi secretă, el serveşte drept cadru pentru dezvoltarea unor idei îndreptate într-o direcţie concretă. Secretul era necesar pentru a permite mai curând articularea diferenţelor decât menţinerea proiectelor ascunse cunoaşterii publice. În acest sens, Clubul Bilderberg a funcţionat ca germenele noilor iniţiative ale unităţii nord-atlantice”. Uneori, alţi bilderbergeri recunosc, totuşi, că grupul este cel care a exercitat adevărata putere.

JOCURI BELICE.

La fel cum alarmanta şi presupusa schimbare a climei urmăreşte să manipuleze emoţiile cetăţenilor, trezind în ei o mare nevoie de a fi protejaţi, altă strategie folosită de bilderbergeri în dorinţa de a aborda toate domeniile societăţii mondiale sunt jocurile belice. Aşa sunt cunoscute, în jargonul grupului, anumite practici mai vechi ale

Consiliului Relaţiilor Externe. Scriitorul Martin Lozano le descrie ca pe distracţia predilectă aleasă de bilderbergeri; ea constă în a presupune situaţii de criză maximă pe teme de politică internaţională, pentru a prevedea scenarii cu toate eventualele obstacole ce s-ar putea ridica în fata deznodământului dorit.

Seminariile sau forurile de reflecţie unde sunt dezvoltate aceste simulacre au loc îndeobşte în locuri ferite, sub auspiciile unor instituţii academice, ca de pildă Institutul Averell Harriman, Consiliul Yale de Studii Internaţionale, ori Academia pentru Dezvoltarea Educaţiei, toate legate de Ordinul Skull & Bones. Participanţii la aceste seminarii sunt, în general, experţi recrutaţi din înaltele sfere ştiinţifice şi academice, legaţi de figuri-cheie ale politicii externe din ţările lor.

În paralel cu jocurile belice, au loc, completându-se reciproc, şi jocuri politice. „în realitate", explică Lozano, „jocul belic se pune în mişcare când intervin, ori sunt introduse într-un joc politic, evenimente critice, cum ar fi lovituri de stat, grave tulburări sociale, magnicidii, invazii etc.". Jocurile belice sunt concepute astfel încât să prevadă toate incidentele posibile, ca şi soluţiile cele mai adecvate fiecărui caz, dar uneori evenimentul real, fie spontan, fie provocat, are loc într-un mod diferit de ceea ce s-a prevăzut. Atunci e nevoie să se intervină, pentru a corecta devierile şi a reorienta procesul spre deznodământul convenabil.

E vorba, în definitiv, de utilizarea tuturor vicleşugurilor şi mijloacelor la îndemână, oricât de ilegale ar fi ele, pentru ca populaţia să fie ţinută departe de adevăr, într-o stare de control absolut unde, poate într-un viitor mai apropiat decât credem, libertatea de acţiune şi gândire va fi doar o amintire efemeră, un mit ce va aprinde imaginaţia urmaşilor noştri.

CĂLĂTORII PRIVATE PLĂTITE DIN BUGETUL PUBLIC.

Membrii Clubului Bilderberg se apără, susţinând şi că sunt un grup „privat”, alcătuit din oameni obişnuiţi. Peters explică astfel fragilitatea acestor argumente: „Când liderii politici ajung la un acord general împreună cu liderii din industria şi finanţele internaţionale, şi fac presiuni asupra celor mai influenţi magnaţi şi jurnalişti, pentru a dezvolta acest acord concret, aceasta nu mai este o întrunire asemenea celei la care participă oameni obişnuiţi ori particulari”. Oamenii politici susţin că nu asistă oficial, ci în nume personal. Afirmaţia e falsă. Sensul legal al acestor întruniri neguvernamentale se prăbuşeşte după răspunsurile obţinute de doamna comisar Patricia McKenna din Parlamentul european. De exemplu, la 14 mai 2003: „Domnule Preşedinte”, a spus doamna comisar, „mâine va începe la Versailles o întrunire a grupului Bilderberg. Ridic această problemă pentru că diferiţi comisari – domnii Monti, Liikanen, Solbes Mira, Verheungen, Vitorino şi Bolkestein – au asistat în trecut la întruniri ale grupului Bilderberg. De fapt, comisarul Prodi a fost membru al unui Comitet Director în anii 1980, când Wim Duisemberg era trezorierul Clubului Bilderberg. Alt motiv pentru care am abordat acest subiect este acela că am prezentat urgent o întrebare scrisă, prin intermediul Parlamentului, dar, ori de câte ori revin asupra Clubului Bilderberg se încearcă evitarea acestei probleme încâlcite. Trebuia să mi se fi dat un răspuns pe 25 aprilie dar n-am primit niciunul încă. Întrunirea grupului Bilderberg începe la sfârşitul acestei săptămâni. De câte ori am încercat să pun o întrebare în acest Parlament, ori în cel anterior, comisarilor le-a fost frică să-mi răspundă. Vreau cu adevărat să aflu dacă domnii comisari asistă la aceste întruniri în calitate de cetăţeni particulari, ori reprezentând Comisia. Dacă ei reprezin ta Comisia, trebuie să ştim ce se întâmplă la întrunirile grupului Bilderberg, căci e vorba, de fapt, despre o organizaţie secretă, care hotărăşte politica mondială fără nici un fel de intervenţie publică. A sosit momentul ca

porţile Clubului Bilderberg să se deschidă iar opinia publică să afle cu adevărat ce se întâmplă, fiindcă la întrunirile sale participă cea mai mare parte a protagoniştilor din lumea actuală. Preşedintele acestui Parlament, domnul Cox, a asistat la una dintre aceste întruniri în Suedia, acum doi ani. Oamenii trebuie să ştie ce se întâmplă la întrunirile grupului Bilderberg, iar dacă, după un timp, eu pun o întrebare, Comisia ar trebui să răspundă. Nu există nici un motiv pentru ca ea să nu răspundă.

— Doamnă McKenna, am luat notă de aceste comentarii, pe care le voi transmite Comisiei Europene, pentru ca, deoarece vă referiţi la comisari, să puteţi primi un răspuns pertinent la aceasta".

McKenna punea încă din 1998 întrebări în Parlament cu privire la participarea la întrunirile Clubului Bilderberg a unor membri diferiţi ai Comisiei Europene, ca, bunăoară, Emma Bonino (a asistat în 1998), Hans van den Broek (1995), Leon Brittan (1998), Ritt Bjerregaard (1995), Mărio Monti (1996) etc. La 19 mai 2000, a întrebat despre actualul ministru spaniol al economiei, Pedro Silbes Mira, care pe atunci era membru în Comitetul Director al Comisiei Trilaterale. Şi a obţinut un răspuns: „Comisia consideră important ca membrii ei să ia parte la activitatea forurilor internaţionale şi să-şi exprime punctele de vedere în chestiuni de interes public. Aşa cum a avut ocazia de a aminti Comisia, în răspunsurile la întrebările orale şi scrise ale deputaţilor din Parlamentul European15, membrii săi au o funcţie politică, şi, câtă vreme îşi respectă obligaţiile impuse de funcţie, ei sunt liberi să-şi exprime independent opiniile politice pe propria lor răspundere.

Domnul Solbes Mira a fost membru al Comitetului Internaţional de conducere al Comisiei Trilaterale. Şi-a prezentat demisia odată ce a acceptat să fie membru al Comisiei Europene. Activităţile

15 Răspunsul cel mai recent a fost dat la întrebarea scrisă E-2617/98 a domnului Wibe, DO C96P125 din 08.04.1999.

(n.a.)

Comisiei Trilaterale şi calitatea de membru al acesteia nu-şi justifică menţionarea în declaraţiile de venituri. Domnii Solbes Mira şi Patten sunt membri ai Comisiei Trilaterale, iar apartenenţa la aceasta nu presupune obligaţii şi angajamente, ci se obţine prin simpla participare la întrunirile ei.

În ceea ce priveşte întrunirile Clubului Bilderberg, domnul Lamy are intenţia de a asista la cea din iunie viitor. În ceea ce priveşte participarea membrilor din Comisia anterioară la întrunirile Clubului, nu s-au decontat din bugetul instituţiei decât cheltuielile de călătorie şi diurnele".

Răspunsul Parlamentului european presupune, însă, o contradicţie importantă. Pe de o parte, se afirmă că toţi cei cu funcţie de comisar asistă în nume personal la întrunirile Clubului Bilderberg, iar pe de alta se dau asigurări că diurnele şi cheltuielile de călătorie le plăteşte Comisia europeană. Cum este cu putinţă ca buzunarele europenilor să suporte cheltuielile cuiva care asistă în nume personal la o întrunire privată? Acesta este încă un motiv ca să avem tot dreptul ca tematica întrunirilor să devină publică, iar secretizarea să dispară.

PUTERI LEGISLATIVE.

Datorită anumitor filtrări, nu ignorăm unele dintre temele care în decursul istoriei de cincizeci de ani a Clubului au fost abordate clandestin. Deciziile acestuia ajung la noi cu întârziere, ceea ce înseamnă că membrii lui lucrează cu mulţi ani în avans, şi că proiecţiile lor se transformă puţin câte puţin în legi elaborate pentru a fi aprobate în parlamente, şi stabilite pentru a pune societatea în mişcare. Clubul Bilderberg interconectează persoane cu aceeaşi cultură şi formaţie academică, unite în vederea atingerii unui ţel comun. Multinaţionalele din mâinile stăpânilor lumii, care manevrează mai mulţi bani decât întregul PIB al multor ţări, acţionează ca nişte însule independente, cu o putere mai mare decât constituţiile statelor suverane, care

au capacitatea de a impune legi ale muncii, economice şi sociale în ţări sărace şi destructurate.

„în timp ce negau cu furie faptul că guvernează lumea în secret”, arată jurnalistul Jon Ronson, „membrii Clubului Bilderberg pe care

— Am intervievat mi-au recunoscut că, din când în când, problemele internaţionale au fost influenţate de întrunirile lor„. Englezul i-a cerut lui Denis Healy un exemplu şi acesta i-a povestit: „în timpul războiului din Malvine, cererea guvernului britanic de a i se aplica Argentinei sancţiuni internaţionale a căzut pe un teren nefavorabil. Dar, într-una dintre întrunirile Clubului, David Owen (ministrul de externe al Marii Britanii şi Commonwealth-ului) s-a ridicat şi a ţinut cel mai înflăcărat discurs în favoarea aplicării lor. Dizertaţia lui a schimbat multe păreri. Sunt sigur că mulţi miniştri de externe s-au dus în ţările lor şi au relatat spusele lui David Owen. Şi ştiţi ceva? Sancţiunile au fost impuse”.

HOTELURI DE LUX CU TEREN DE GOLF.

Dominaţi de dorinţa lor ilegitimă şi ermetică, aceşti bilderbergeri se întrunesc o singură dată pe an, şi, pentru o mai mare securitate, aleg de fiecare dată alt oraş pentru întrunirea următoare. Îşi dau întâlnire întotdeauna în oraşe mici, ca să treacă tot mai neobservaţi. Însă, e inevitabil ca hotelul să dispună de un teren de golf.

În Spania, au ales pentru întrunirea din 1989 localitatea La Toja, din Galicia, unde Felipe González, pe atunci prim-ministru, a jucat rolul de amfitrion. Unii susţin că, o vreme, liderul social-muncitoresc a refuzat neobositele invitaţii ale Clubului, fiindcă nu voia să aibă relaţii cu elita economică mondială. Dar, până la urmă, González s-a dat bătut în faţa forţei capitalului sau, mai bine zis, după cum dezvăluie date neîndoioase ale anumitor cercetători, nu le-a mai refuzat niciodată.

E important să subliniem că alegerea locurilor unde să se ţină întâlnirile nu este aleatorie. La fel, Clubul nu se

întruneşte din întâmplare înaintea reuniunii G-816. Este semnificativ faptul că ediţia 2001 a avut loc în oraşul suedez Göteborg, unde doar câteva zile mai târziu s-a ţinut întâlnirea semestrială la nivel înalt a Uniunii Europene. Deci, participanţii aleg pentru întrunirile lor locuri din

16 Grupul celor mai'bogate opt ţări din lume. (n.t.)

npropierea celor unde urmează să se desfăşoare o întâlnire de nivel înalt ori internaţională, unde se revăd, astfel încât să nu-şi piardă preţiosul limp cu deplasările. Ţările care i-au găzduit cel mai des pe bilderbergeri sunt Suedia, SUA Şi Canada.

Invitaţilor nu li se îngăduie să-şi aducă nici soţia/soţul, nici corpul de gardă, care nu pot asista la conferinţă, şi trebuie să cineze într-o sală separată. Li se cere expres să nu acorde interviuri jurnaliştilor. Odăile, băuturile răcoritoare, vinul şi cocktailurile dinaintea cinei le plăteşte Clubul; telefonul, room-service-ul şi spălătoria – participanţii. Există două sesiuni de dimineaţă şi două de după-amiază, cu excepţia zilei de sâmbătă, când sesiunile au loc doar după-amiaza, pentru ca toţi bilderbergerii să poată juca golf. Clubul Bilderberg îşi aduce inclusiv proprii bucătari şi chelneri, pe lângă gărzile de corp, pentru a evita orice amestec neavenit.

Fotoliile sunt dispuse în ordine alfabetică, şi schimbate în fiecare an. De pildă, dacă Umberto Agnelli, preşedintele FIAT, se aşază în faţă, în anul următor Norbert Zimmermann, preşedintele de la Berndorf, fabrica austriacă de tacâmuri şi obicte din metal, îi va lua locul.

SECURITATE DE ELITĂ.

La cheltuielile pentru diurna şi deplasările comisarilor, şi ale altor funcţionari care au îndrăznit să recunoască, trebuie adăugate şi cele pentru sistemul de securitate la locul de destinaţie, care cad în sarcina guvernului ţării unde are loc întrunirea şi, ca atare, sunt plătite din bugetul general al acesteia. Decontul economic provoacă teama ţărilor amfitrioane, când li se apropie rândul. Trebuie

rezervat un hotel de cinci stele pentru patru zile, plus mesele, transportul şi securitatea, cheltuieli care cad în sarcina ţărilor gazdă, cu unele ajutoare din partea companiilor care subvenţionează Clubul. În plus, trebuie contat pe siguranţa militară, serviciul secret, poliţia naţională şi locală, şi, ca şi cum acestea n-ar fi de ajuns, trebuie angajată şi securitatea privată, pentru a proteja izolarea participanţilor. Paza poliţistă şi militară de fier nu îngăduie nici unui străin să se apropie de hotelul care îi găzduieşte pe invitaţi. Serviciile de informaţii ale CIA şi MOSAD ori a M16 îi păzesc pe participanţi.

UN SINGUR MINUT DE GLORIE. CONFIDENŢA UNUI BILDERBERGER.

În 2004, Clubul a ales pentru nunta sa de aur oraşul italian Stresa. Era o întrunire specială, trecuse o jumătate de secol de când, în splendidele saloane ale Hotelului Bilderberg, Prinţul Bernhard le urase bun venit celor mai influente persoane din lumea financiară şi politică occidentală a epocii.

Defilarea deja tradiţională a limuzinelor negre care îi transportau pe bilderbergeri dispăruse de-acum la orizontul italian, iar localnicii asistau uimiţi la desfăşurarea de forţe ale poliţiei, care tulbura liniştitul orăşel.

Preşedinta Comunităţii17 din Madrid, Esperanza Aguirre, cunoaşte direct această imagine. Ea însăşi mi-a confirmat că a asistat la întruniri. „Am fost de două ori, când eram preşedinta Senatului; m-a invitat Matiaş Rodriguez Inciarte (vicepreşedintele băncii Santander Central Hispano)”. Niciodată nu m-aş fi gândit că Aguirre îmi va vorbi despre acest club secret, aşa că am continuat s-o întreb:

— Ce teme aţi abordat la întruniri?

— Nu vă pot spune, domnişoară, fiindcă ei sunt foarte discreţi.

Preşedinta folosea vorba magică: discreţi; cea pe care de nenumărate ori o repetă toţi bilderberger îi pentru a se apăra de acuzaţiile că ar fi conspiratori din umbră, urmaşi

direcţi ai masonilor. Aguirre a făcut câţiva paşi înainte, apoi a dat înapoi, şi mi-a făcut o mare dezvăluire, pe care nici n-o citisem, nici n-o auzisem nicăieri:

— Dar vă pot comenta un rit pe care îl folosesc la întruniri: nu-ţi îngăduie să vorbeşti decât un minut; după trecerea acestui timp, în sală se aprinde o lumină roşie, care arată că ţi s-a terminat timpul afectat. E foarte nostim, seamănă cu metodele folosite în unele programe de televiziune. Ai terminat sau nu de expus ceea ce voiai, nu mai poţi spune nimic. Mie, care sunt la litera A, a continuat, mi-a venit rândul să vorbesc lângă Agnelli şi un portughez foarte amuzant, al cărui nume nu mi-l mai amintesc. Râdea mult, fiindcă

17 Titlu echivalent cu acela de prefect din România; Spania este împărţită administrativ în 17 comunităţi, echivalentul regiunilor din România, (n.t.)

Îi spusesem: „V-am citit CV-ul”. Iar el mă privea uimit: „Mi-aţi citit cu adevărat CV-ul?”.

— Am râs de ne-am prăpădit.

Bănuiesc că Esperanza Aguirre se referea la doctorul Joaquín Feitas de Amarai, fondatorul partidului CDS portughez, membru al Opus Dei. În acest caz, preşedinta îşi rememora reuniunea care avusese loc la Sintra, lângă Lisabona, la 3-6 iulie 1999. La acea întrunire se întâlnise cu Regina Beatrix a Olandei, dar omologa spaniolă a acesteia, Regina Sofia, nu asistase.

Un singur minut! Un minut glorios! Arareori expresia „timpul e aur” a avut mai mult conţinut decât la întrunirile secrete ale guvernanţilor globali. Am fost impresionată de această revelaţie, şi, în plus, am aflat că înaintea întrunirilor se distribuie CV-urile celor de faţă. După această premieră jurnalistică, preşedinta a vrut să mai sublinieze şi alt amănunt:

— Vă mai pot spune că nu este permis să ai escortă.

— Atunci cum şi cu cine se ajunge la destinaţie? Am iscodit-o.

— Ei te iau de la aeroport şi te duc direct la hotel. Nu poţi avea escortă, ci doar beţele de golf.

— Spuneaţi că v-a invitat Inciarte. Ce credeaţi că ar putea aduce întrunirea?

— Asta n-aş putea să vă spun, întrebaţi-i pe Rodríguez Inciarte şi pe Jaime Carvajal.

De astă dată, Esperanza a plecat cu pas ferm pe culoar, dând limpede de înţeles că dialogul se sfârşise, aşa că am încercat o ultimă întrebare. Neîndoioasa ei hotărâre de a pleca m-a făcut să ridic glasul pentru a mă face auzită:

— V-a plăcut experienţa de a asista la întrunirile Clubului Bilderberg?

Preşedinta celei mai importante comunităţi din Spania n-a şovăit nici o clipă, şi, întorcându-se spre mine, a spus:

— M-a încântat.

Esperanza Aguirre este singurul participant spaniol la întruniri ale Clubului Bilderberg care şi-a împărtăşit impresiile unui jurnalist spaniol. Discreţia impusă de către bilderbergeri, la care s-a referit ea la începutul convorbirii noastre, a împiedicat-o să-mi explice că la întrunirile Clubului Bilderberg se elaborează agenda geopolitică mondială pe termen scurt, mediu şi lung, iar conţinutul concluziilor e comunicat altor organe de nivel inferior. Sau că G-8, Organizaţia Mondială a Comerţului, Fondul Monetar International, Banca Mondială şi NATO îşi vor îndeplini mandatele (Clubul Bilderberg are membri în toate aceste instituţii) şi le vor duce la bun sfârşit în diferitele ţări de influenţă din zona occidentală. Mă întreb dacă ea este unul dintre invitaţii care cunoaşte intenţiile oculte ale Clubului Bilderberg, ori face parte dintre „inocenţi”.

FILIALA CLUBULUI BILDERBERG DIN SPANIA. CAIETUL DE LA BITÁCORA.

Pe 7 ianuarie 1989, se deschidea ia Berlin Poarta Brandemburg, simbolul divizării Europei. După aceea s-a dărâmat zidul Berlinului; odată cu căderea Cortinei de Fier, s-a considerat că s-a încheiat Războiul Rece.

În acelaşi an, dar câteva luni mai târziu, Spania a avut privilegiul de a fi gazda întrunirii anuale a Clubului Bilderberg. Felipe González, pe atunci preşedintele guvernului spaniol, îşi începea a treia legislatură (mai avea încă una în faţă), iar ţării îi venise rândul la preşedinţia Comunităţii Europene.

Surprinzător, şi în ciuda oricărui pronostic, căci nici un bilderberger nu acţionează vreodată astfel, prim-ministrul spaniol a primit presa, care venise la intrarea staţiunii balneo-climaterice din provincia Pontevedra.

Pe 12 mai 1989, agenţia de ştiri EFE a primit următoarele declaraţii făcute de către González la intrarea în staţiunea La Toja şi a transmis:

El a afirmat la sosire că întrunirea „este foarte utilă”, fiindcă la ea participă reprezentanţa simbolică a unora dintre personalităţile de primă mărime ale gândirii şi intereselor importante ale Europei Occidentale şi Statelor Unite.

„Utilitatea acestei întruniri”, a spus, „se datorează faptului că ea este prea puţin copleşită de interese politice imediate, şi chiar mult mai puţin de presiuni de altă categorie, ca atare atmosfera de gândire este benefică, fiind foarte liberă.

Fiecare poate spune cu adevărat ceea ce vrea, a adăugat, iar concluziile sunt îndeobşte documente foarte importante, care avansează an de an, pe măsură ce aceste întruniri au loc”.

Fostul preşedinte al guvernului spaniol a subliniat „utilitatea” întrunirii, fiindcă în cadrul ei nu se exercită presiuni de nici un tip: „Fiecare poate spune ceea ce doreşte”.

O zi după ce acesta a urat bun venit iluştrilor bilderbergeri, agenţia de ştiri l-a întrebat pe González despre desfăşurarea primei sesiuni a lucrărilor. Şi a reprodus întrebările şi răspunsurile în format interviu, pe care în continuare îl transcriem şi noi literal:

J: E bine în La Toja?

F. González: Foarte bine, foarte bine. Nivelul dezbaterilor este foarte, foarte interesant, din cauza libertăţii de a spune ce vrei să spui, fără ceea ce vă spuneam ieri despre construcţiile unui tip sau altul. M-am simţit foarte, foarte bine. Uneori e greu, dar foarte plăcut.

].: S-a vorbit despre vreo perspectivă nouă?

F. González: Păi, s-a făcut o analiză foarte interesantă, după mine, a relaţiilor dintre Est şi Vest. Şi o analiză foarte interesantă a perspectivelor Comunităţii Europene. Cele două teme au fost... Cele de până acum, cele atinse şi aprofundate. Mâine e una extraordinară, legată de mediul înconjurător, cu o comunicare pe care am citit-o deja, splendidă, cu adevăratfoarte bună. În fine, experienţa e foarte plăcută, foarte naturală. În continuare, agenţia EFE l-a întrebat pe prim-ministru despre chestiuni de politică internă, ca şi despre reuniunea extraordinară la nivel înalt a NATO, care urma să aibă loc la începutul aceleiaşi luni, şi să abordeze, printre altele, modernizarea rachetelor aliaţilor, un subiect care figura şi pe agenda Clubului Bilderberg. Cu toate acestea, EFE nu a publicat răspunsurile lui pe această temă.

LA TOJA VĂZUTĂ DIN INTERIOR.

Omul politic britanic Lord Patty Ashdown, unul dintre cei mai importanţi şi mai influenţi bilderbergeri din Europa, a asistat la întrunirea din Spania. Englezul a fondat Partidul Liberal Democrat (The Lib Dem's), şi a demisionat din fruntea acestuia în august 1999.

Actualmente este înaltul reprezentant al comunităţii internaţionale şi reprezentant al Uniunii Europene în Bosnia-Herţegovina.

La zece ani după participarea la întrunirea din La Toja, şi-a publicat prima carte de memorii politice, intitulată Jurnalul lui Ashdown. Volumul 1. 1988-1997 (The Ashdown Diaries. Volume One. 1988- 1997). În paginile 42-47 ale acestei cărţi şi-a descris şederea în Santiago de Compostela, cu ocazia

conferinţei Clubului Bilderberg din 1989. Pentru importanţa sa în cercetarea noastră, reproducem ceea ce este mai important din acest text:

JOI, I I MAI, SANTIAGO DE COMPOSTELA. SPANIA

„La două după-amiază am luat de pe aeroportul londonez Heathrow un avion cu destinaţia Santiago de Compostela, pentru a asista la conferinţa Clubului Bilderberg unde, după cum mi se povestise, participau cele cincizeci de persoane care guvernează lumea.

La sosire, i-am descoperit acolo pe Henry Kissinger, Lordul Carrington; Regele şi Regina Spaniei, prim-ministrul Spaniei, Felipe González; prim-ministrul Belgiei, Wilfried Martens şi mulţi miniştri din guvernul englez Tory18.

Cina a fost excelentă. Am mâncat o duzină de stridii şi peşte. A fost amuzant. Apoi, Cecil Parkinson, John Smith şi cu mine ne-am. Înstalat în fotolii, ca să bem brandy. Cecil şi-a expus părerea categorică şi sinceră despre recentele evenimente din Europa de Est. Tom Garton Ash ne-a făcut unele comunicări excepţionale.

După-amiază, discuţia, condusă de Lordul Carrington, a abordat controlul armelor, iar Henry Kisinger şi Teo Sommer (redactorul-şef al ziarului Die Zeii) şi-au expus punctele de vedere. A fost fascinanat. Kissinger a fost cam lent la început, dar apoi s-a transformat într-un orator strălucit.

În continuare, am vorbit despre Europa. Giovanni Agnelli şi Lloyd Bentsen şi-au expus propriile versiuni. Dar protagonist a fost Meyer Sutherland, care s-a arătat şi mai strălucit.

18 Guvernul conservator britanic, (n.t.)

S-a ajuns la consensul general că economia Uniunii Sovietice este cea mai instabilă şi favorabilă unei căderi, împreună cu majoritatea ţărilor care aparţin blocului din Est. De aceea, Vestul n-ar trebui să încurajeze dizolvarea Pactului de la Varşovia, ci să ajute procesul de regrupare cât mai serios cu putinţă.

SÂMBĂTĂ 13 MAI, SANTIAGO DE COMPOSTELA.

În cursul dimineţii, am abordat relaţiile cu Statele Unite şi Uniunea Sovietică. A fost, de departe, cea mai bună reuniune. Rosanne Ridgeway, şefa Departamentului pentru Dezarmare de la Casa Albă, a explicat poziţia acesteia. Este o femeie admirabilă, care domină tot ce are în jur. Dar punctul său de vedere cu privire la modernizare mi s-a părut cam imprecis. Aparent, sovieticii sunt dispuşi să ofere reduceri masive ale forţelor lor convenţionale, sub aspectul pasivităţii. Ea nu deosebeşte chestiunea modernizării de cea a armelor nucleare din Germania. E, probabil, nebună!

După-amiază, s-a vorbit despre uniunea monetară din Europa.: =

Aproape toţi au atacat-o pe doamna Thatcher, chiar şi cei mai îndâr- § jiţi admiratori ai săi. Singura excepţie a constituit-o Cecil Parkinson,: = care şi-a vădit spiritul de apărător loial, dar total lipsit de sens, fapt pentru care tuturor ni s-a părut absurd. Rd.

LO.

A

DUMINICA, 14 MAI, SANTIAGO DE COMPOSTELA fc.

Cil.

Am avut contacte cu 1TN la unsprezece dimineaţa (e interesant că.

ITN n-a făcut public faptul că Paddy e un bilderberger (…). Ţ3

Era o zi splendidă, fără nori. Mi-am petrecut toată după-amiaza la g§ piscină, revizuind manuscrisul cărţii mele Cetăţean britanic şi făcând – corecturi. Voiam să fiu sigur că cititorii n-au să vadă în ea doar o. Q succesiune de idei, ci o expunere profundă a modului în care pro- -2 gresează politica în Marea Britanie…

BRANDY DUPĂ MASA.

Paddy ne oferă ocazia de a pătrunde în secvenţa de sesiuni şi de a cunoaşte unele dintre detaliile caracteristice ale întrunirii din La.

Toja. Plecând de la exemplul său, observăm atmosfera destinsă care caracterizează întâlnirile dintre bilderbergeri. Între brandy, dezbateri de după-amiază şi băi în piscină, stăm la taifas. Aparent, toate întâlnirile par prieteneşti şi nu se deosebesc cu nimic de o întâlnire informală între prieteni şi cunoscuţi, cu excepţia unui detaliu subtil: aici nu se discută fotbal, ci geopolitică. Iar cei care iau cuvântul nu sunt taţi de familie, ori directori agresivi, care încearcă să se relaxeze într-un hotel de lux, ci bărbaţii cei mai puternici ai planetei.

Printre ei, trebuie subliniată prezenţa Majestăţilor lor, Regii Spaniei, Don Juan Carlos şi Dona Sofía, care n-au pomenit niciodată, în nici un comunicat de presă al Casei Regale, întrunirile Clubului Bilderberg la care au participat. Ar fi de aşteptat ca monarhii să informeze despre acest tip de chestiuni de mare importanţă pentru poporul spaniol.

S-au aflat în staţiunea din Pontevedra Miguel Boyer (pe atunci membru al Comitetului de Experţi pentru Studierea Uniunii Monetare şi Economice a Europei, Comitetul Delors, care a trasat Planul Delors pentru moneda unică europeană), Jesús de Polanco, proprietarul grupului PRISA, şi ministrul de externe austriac Franz Vranitzky.

CAPITOLUL 5

Identitatea secretă a fiecărui bilderberger „ O conştiinţă bună nu se teme de nici un martor”.

Lucius Aeneus Seneca (4 î. Hr. – 65 d. Hr.), filosof roman.

Acum, când cunoaşteţi natura Clubului Bilderberg, şi modul în care a intervenit în evenimentele internaţionale care au modelat istoria recentă, este indispensabil să dezvăluim cine sunt bărbaţii şi femeile care participă la conclavul adepţilor globalizării.

Pentru a-şi implanta ideile şi a-şi perpetua privilegiile de putere, pentru Clubul Bilderberg e vital să aibă o compoziţie foarte variată. Ca şi la prima întrunire, grupul selecţionează personalităţi internaţionale care sunt ori vor ajunge pe cele mai înalte culmi ale puterii în propriile lor

ţări, ori în domeniile lor profesionale. Se consideră că a treia parte dintre membrii săi aparţine lumii politice, iar restul finanţelor, mjloacelor de comunicare şi industriei.

Toţi jură categoric să nu dezvăluie nimănui conţinutul întrunirilor la care iau parte, nici al hotărârilor luate, şi, contrar celor semnalate de către unele surse, nu participă în nume personal; dacă n-ar fi poziţia înaltă pe care o ocupă în societate, ori posibilitatea fiecăruia de a o atinge, nu s-ar afla acolo. Sunt bărbaţi influenţi, capabili să pună în practică, de pe poziţia lor profesională şi socială, deciziile luate prin consens la aceste întruniri.

Trinidad Jiménez, secretara pentru politică internaţională a PSMS19, cu care am avut o discuţie referitoare la grupul în cadrul căruia mi-a confirmat că a asistat la întruniri, s-a arătat prudentă şi discretă când a vorbit despre bilderbergeri. În opinia sa, acum grupul nu lucrează în umbră pentru a se transforma într-un guvern mondial: „Eu însămi fac parte din Club şi Trilaterală, şi vă pot asigura că lucrurile s-au schimbat. E mult mai dificil să abordezi lumea acum; aşa era pe vremuri”.

E adevărat că, în anii postbelici, planeta era mai greu de controlat, fiindcă era mai puţin populată, şi existau doar două blocuri de influenţă: ţările din Est şi ţările din Vest. Acum, controlul e mai complicat, fiindcă societatea este alcătuită din grupări monetare, grupuri etnice, organizaţii neguvernamentale, asociaţii locale etc. Dar nu de aceea s-au schimbat obiectivele stabilite de către bilderbergeri. Singura schimbare este faptul că, pentru a-şi atinge ţelurile, acum participanţii la întrunirile Clubului au nevoie de implicarea altor mulţi agenţi sociali, fiindcă în lumea eclectică a secolului al XXI-lea au nevoie de complicitatea şi bunăvoinţa unei ample diversităţi de reţele sociale în sânul cărora să-şi introducă subtil obiectivele, prin intermediul conceptelor generale pe care societatea le acceptă treptat, şi, ca atare, le reproduce şi asimilează.

19 PSOE (Partidul Socialist Muncitoresc din Spania), (n.t.)

În continuare, vom trece pragul ermetic al celor puternici şi zidul de tăcere în spatele căruia guvernul invizibil se concretizează şi funcţionează. Vom pătrunde în scheletul care îi susţine pe liderii G-8 şi vom face încă un pas dincolo de Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială şi Organizaţia Mondială a Comerţului, fără să neglijăm firele ascunse de care trag şefii de stat şi de guvern din Uniunea Europeană şi SUA. Vom dezvălui cine sunt persoanele care au toată capacitatea de a elabora şi duce la bun sfârşit deciziile care schimbă lumea, şi vom afla cine creează şi arbitrează conflictele globale, întrând în sancta sanctorum din Clubul Bilderberg.

LEGEA TĂCERII.

După mulţi ani de refuzuri, sufletul Clubului, David Rockefeller, şi-a publicat în 1999 o autobiografie în care se recunoaşte, până la urmă, drept tatăl Clubului Bilderberg şi a Comisiei Trilaterale. Dar dezvăluirile sale nu au trecut, nici de această dată, de afirmaţia modestă, cunoscută, de altfel, de multă vreme.

Legea secretului din Club i-a împiedicat pe jurnaliştii membri să publice în mijloacele de comunicare în masă listele celor prezenţi; cu toate acestea, n-au putut evita, după fiecare ediţie, ca unii dintre cei care asistaseră la întruniri să le dezvăluie în presa independentă, ori cercetătorilor particulari. Astfel, s-a aflat identitatea majorităţii celor pe care îi numim bilderbergeri, permanenţi şi ocazionali, deşi unii dintre ei şi-au apărat anonimatul, fiindcă au posibilitatea de a cere Clubului ca numele să nu le apară pe listă.

În decursul elaborării acestei cărţi, am telefonat la biroul principal al Clubului Bilderberg, instalat în localitatea Leinen, din Olanda, solicitând tot soiul de informaţii cu privire la natura grupului şi componentelor sale. Domnişoara care mi-a răspuns la telefon mi-a zis sec: „Nu oferim nici un fel de informaţii despre Club, în nici un caz prin telefon, şi cu atât mai puţin oricui”. Ei consideră că un

jurnalist neinvitat este „un oarecare”. Insistenţa mea a fost zadarnică.

Pe bilderbergeri îi unesc unele trăsături comune: fac parte din familiile cele mai bogate din lume, au studiat în aceleaşi universităţi, unde şi-au format o concepţie identică despre lume. După studii, au continuat să se frecventeze în cluburile exclusiviste ale înaltei societăţi, ca şi în mediul lor profesional. Unii sunt proprietarii celor mai complexe şi prospere afaceri de pe planetă, alţii ocupă funcţii de conducere în guvernele cele mai influente de pe glob şi există şi unii care îşi exercită influenţa socială prin intermediul mijloacelor de comunicare, ori al celor mai prestigioase universităţi din lume. Tot ei răspund de luarea prin consens a deciziilor aparent democratice pe care ulterior le vor semna şi aplica în parlamente, ONU, FMI, BM, OMC ori NATO. Sunt oamenii globali, şefii guvernului secret şi mondial, cu averi şi puteri incomensurabile, care depăşesc graniţele teritoriale ale propriilor naţionalităţi.

FRIVOLA MONARHIE.

Prezenţa capetelor încoronate la întrunirile europene ale Clubului este ceva obişnuit: ele asistă în fiecare an. Prinţul Bernhard din Ţările '- = de Jos (care a decedat), fiica sa, Regina Beatrix; Regele Gustav al 5

Suediei, Prinţul Filip al Belgiei; Regele Juan Carlos şi Regina Sofia ai Spaniei, ori Prinţul Charles al Angliei sunt figuri constant prezente <n5 la aceste întruniri. Olanda, Anglia şi Belgia sunt unele dintre ţările nj cele mai bogate şi mai avansate din punct de vedere social, membre ale Uniunii Europene, iar ponderea lor în conducerile Clubului W)

Bilderberg este de la sine înţeleasă.

Cei care critică activităţile frivole ale monarhiilor pot vedea acum căror alte activităţi relevante îşi dedică ele timpul suveran. În de- 2 cursul cercetărilor pe care le-am efectuat, am contactat Casa Regală?! 5 spaniolă, încercând să obţin o audienţă la Regina Sofia, în legătură cu prezenţa

ei la întrunirile Clubului Bilderberg. Departamentul de XI presă mi-a comunicat că aşa ceva era imposibil, dat fiind că „membrii Familiei Regale acordă rar interviuri, deoarece primesc numeroase cereri” şi, la fel, nici nu obişnuiesc să dea informaţii „despre activităţile oficiale ale Maiestăţilor şi Alteţelor lor”. Mi-a atras atenţia faptul că se consideră prezenţa la întrunirile Clubului Bilderberg drept un act oficial al Reginei, cu toate că pe agenda de activităţi pe care departamentul de presă obişnuieşte s-o trimită jurnaliştilor nu a apărut

3 Q 3 u s niciodată întrunirea Clubului. În acest sens, aceasta a apărut doar o dată pe pagina de internet a Fundaţiei Regina Sofia din 24 mai 2002, care informa că Regina luase parte la conferinţa Clubului Bilderberg de la Stenungsund, Suedia. Departamentul de presă al Casei Regale mi-a comunicat că singurele detalii pe care mi le putea oferi se refereau la anii când dona Sofía participase la întruniri, confirmându-mi următorii: 1991 (Baden-Baden, Germania), 1994 (Helsinki, Finlanda), 1996 (Toronto, Canada), 2001 (Goteborg, Suedia) şi 2005 (Rottach-Egern, Germania). Când Prinţesa spaniolă, dona Leticia, şi-a anunţat prima sarcină, pe 8 mai 2005, Regina Sofia asista la întrunirea anuală a Clubului Bilderberg, de aceea primele declaraţii publice le-a făcut Regele singur, şi au trebuit să se mai scurgă câteva zile până ce Regina s-a întors şi a apărut în faţa reporterilor, pentru a-şi manifesta bucuria în legătură cu vestea cea bună. Mi-am întrebat interlocutorul dacă prezenţa Maiestăţii Sale Regina la întrunirile Clubului Bilderberg se datora activităţii de tutelare şi implantare a sistemului de micro-credite în ţările defavorizate, prin fundaţia care îi poartă numele. Cu aceeaşi amabilitate cu care m-a tratat încă de la început, acesta mi-a spus că nu-mi puteau răspunde la întrebare”.

MINIŞTRI Şl PARLAMENTARI. DEMOCRAŢI”

Începând cu Eisenhower, toţi preşedinţii americani au fost membri ai Clubului, care a funcţionat ca un cerc de

recrutare a tinerilor promiţători din politică, lumea militară, serviciile de informaţii şi finanţe. În acelaşi mod au fost prezenţi majoritatea celor mai importanţi membri ai guvernelor europene, de exemplu Lionel Jospin, fost prim-ministru al Franţei; Romano Prodi, membru al Comitetului Director din anii '80, prim-ministru al Italiei, fost preşedinte al Comisiei Europene; fostul preşedinte al guvernului spaniol, José María Aznar (1999, Sintra, în Portugalia); comisarii europeni Pascal Lamy şi Mario Monti; Valéry Giscard d'Estaing, autorul proiectului de Constituţie Europeană, fost preşedinte al Republicii franceze; fostul ministru britanic al economiei, Kenneth Clarke, cunoscut europeist şi iubitor de jazz; ori Graham Avery, di rectorul Departamentului pentru Strategie, Coordonare şi Analiză a Relaţiilor Externe din Comisia Europeană, principalul consilier pentru extinderea Comunităţii Europene.

Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru Politică Externă şi Securitate, Javier Solana, e alt participant constant. Gradul de cinism al acestor înalţi apărători ai „democraţiei” şi „păcii mondiale”, termeni care în propriul lor cod secret capătă alte semnificaţii, poate determina declaraţii precum cea făcută de Solana în săptămânalul duminical pe care jurnalul El Păiş l-a publicat pe 27 noiembrie 2005: „Sufăr pentru suferinţa străină”. Se poate ca fostul secretar general al ONU să-şi fi confundat vocaţia profesională.

Nu lipsesc niciodată preşedintele Clubului, Etienne Davignon, şi fondatorii acestuia, David Rockefeller, Henry Kissinger, Giovanni Agnelli (ultimii doi au decedat recent) ca şi Denis Healy. Bush tatăl şi fiul obişnuiesc să fie reprezentaţi de unii membri ai administraţiei lor, de pildă fostul secretar american al apărării, Donald Rumsfeld, vechi interlocutor al lui Saddam Husein şi Richard Perle, cunoscut cu porecla de Prinţul Tenebrelor, fost consilier pentru apărare în administraţia Bush, unul dintre apărătorii Iniţiativei Strategice de Apărare şi

Detaşamentului Euro-rachete (în ultimul timp, apare pe liste ca reprezentant al Institutului American de Comerţ); Bill şi Hillary Clinton; geniul informaticii, Bill Gates; Umberto Agnelli (Preşedinte al FLAT şi frate cu Giovanni); José M. Durao Barroso, preşedintele Comisiei Europene; senatorul John Kerry, fost candidat la preşedinţia SUA; Alan Greenspan, fost guvernator al Băncii pentru Rezerva Federală a SUA şi fost director al Băncii Morgan; senatorul american John Edwards; prim-ministrul portughez Pedro M. Santana Lopes, ca şi prim-ministrul Danemarcei.

Mai sunt şi alţii: Paul Wolowitz, preşedintele Băncii Mondiale, fost subsecretar al Ministerului Apărării al SUA, unul dintre principalii proiectanţi ai invadării Irakului, şi fanatic pro-israelian; Emma Bonino, lider al Partidului Radical Italian, comisar european, care susţine „egalizarea tuturor drogurilor, pentru a-i ruina pe traficanţii de stupefiante” şi atribuie „corupţia instituţiilor banilor murdari proveniţi din droguri”; Frederik Reinfeldt, fost prim-ministru al Suediei; Zbigniew Brzezinky, fost consilier al lui Jimmy Carter şi consilier al preşedintelui Bush; Anna Lindh, ministru de externe suedez, asasinată; chiar şi Klaus Schwab, preşedintele Forului de la Davos.

Alte personalităţi, dintre cele mai cunoscute din Clubul Bilderberg, sunt multimilionarul George Soros, actual critic al „imoralităţii pieţei”, deşi îşi datorează averea speculei la bursă; Cem Boyner, preşedintele Mişcării Noua Democraţie din Turcia (liberal); Dwayne Andréas, acţionar majoritar la Archer-Daniel Midland; Jean Claude Trichet, preşedintele Băncii Centrale Europene; Lordul Carrington, fost secretar britanic pentru apărare, secretar general al NATO; Paul Volcker, fost preşedinte al Rezervei Federale; Jessica T. Mathews, preşedinta Fundaţiei Carnegie pentru Pacea Internaţională, creată de multimilionarul scoţian, tată al filantropiei moderne, Andrew Carnegie; Jorge Sampaio, fost preşedinte al Portugaliei; Giorgio La Malfa, secretar general al PR120; Carlos Ferrer Salat, preşedintele

UNICE21, ca şi reprezentanţi ai Naţiunilor Unite, diplomaţi şi ambasadori.

BĂNCI Şl MULTINAŢIONALE.

Grupurile bancare internaţionale se numără printre pietrele unghiulare ale Clubului: Lazard Freres & Co., Barclays, Chase Manhattan Bank, Banca Morgan, Goldman Sachs, Deutsche Bank, Société Générale de Belgique, UBS, Warbur, grupul bancar Warburg, Rotschild, Baruch, Schi if, Rockefeller ori Loeb & Co, printre alţii. Trebuie adăugate Banca Centrală a Turciei; Banca Imperială de Comerţ a Canadei; Banca Finlandei, reprezentată de preşedintele său, Sirkka Hämälăinen; Uniunea Băncilor din Elveţia; CitiBank N. A. Şi Ricardo Salgado, preşedintele grupului Espirito Santo din Portugalia.

Dintre firmele protagoniste ale dezvoltării capitalismului în lume le putem enumera pe cele petroliere, şi, printre reprezentanţii lor, pe Meter D. Sutherland, preşedinte al BP şi Goldman Sachs; Milliam

20 Partidul Republican Italian, (n.t.)

21 Federaţia Oamenilor de Afaceri Europeni, (n.t.)

C. Ford, preşedinte şi director al Ford Motor Company; Jurgen E. Schrempp, consilier delegat al DaimlerChrysler; ca şi pe directorii de la France Telecom, Coca-Cola, Pepsico, Danone, compania petrolieră norvegiană Statoil, cea anglo-germană Royal Dutch Shell, multinaţionala farmaceutică Novartis, Danish Oii and Gas Corporation, Nokia, Siemmens, Renault, BMW, Telecom, Nestlé, Repsol ori Heineken N. V., ca să enumerăm doar pe unii.

JURNALIŞTI Şl INTELECTUALI.

Să nu-i uităm pe baronii presei: Donald Graham, preşedinte al The Washington Post; Juan Luis Cebrian, consilier delegat al Grupului Prisa; Martin H. Wolf, de la Financial TimesWilliam P. Bundy, fost jurnalist la Foreign AffairsThe National Post Newspaper, Adrien W. Wooldridge, de la The Economist. Directorii de la The New York Times, The Wall Street Journal, ABC News, Die Zeit, Le Nouvel

Observateur, Le Figaro, La Republica, ziarul turcesc Hunier, Paul Lendvai, director al postului de radio International AustralianWill Hutton, publicist la The Observer, Thomas L. Friedman, de la Foreign AJfairs, publicist la New York TimesGianni Riotta de la La StampaCBS NewsUgo Stille de la Corriere della Sera, acestea fiind doar câteva dintre mediile care asistă la întrunire, fără să informeze.

Printre intelectualii şi academicienii care au fost invitaţi la întrunirile Clubului Bilderberg îi putem enumera pe Bernstein Richard, cunoscut filosof american şi recunoscut profesor la New School for Social Research (New York), principalul apărător al pragmatismului american: „Pot fi puncte de vedere comune cu privire la pragmatism. Există o tradiţie filosofică, frecvent antitetică, cum s-ar spune, diferită de ideea populară despre pragmatism. Acesta este deschidere, discuţie, dialog şi acceptarea faptului că se pot comite erori. Crede în importanţa experimentării ideilor. În cel mai bun sens, pragmatismul american este un adevărat compromis cu democraţia oamenilor obişnuiţi".

Sunt bine cunoscuţi şi Maarten C. Brands, profesor de istorie la Universitatea din Amsterdam; Maria Carrilho, profesoară de soci.

Ologie la o universitate din Portugalia; Kenneth W. Dam, profesor de drept la Universitatea din Chicago; Theodore L. Eliot Jr., decan emerit al Şcolii Juridice Fletcher, fost ambasador al SUA; Ustun Erguder, rectorul Universităţii Bosforului, Turcia; Lawrence Freedman, directorul Departamentului de Studii asupra Războiului de la King's College; Timothy Garton Ash, de la Saint Anthony's College din Oxford; Francesco Giavazzi, profesor de economie la Universitatea Bocconi din Milano; Victor Halberstadt, profesor de economie publică la Universitatea din Leida, Olanda; Sylvia Ostry, preşedinta Centrului de Studii Internaţionale al Universităţii din Toronto, Canada; Emma Rotschild, directoarea Centrului de Istorie şi Economie de la Cambridge, sunt câţiva dintre erudiţii invitaţi să se

alături ideologiei Clubului Bilderberg. Se observă că majoritatea sunt specialişti în economie, studii sociale şi istoria războiului.

ALŢI PARTICIPANŢI.

Începând cu decada anilor 1990, vin la întâlnirile de la Clubul Bilderberg noi invitaţi, din Europa de Est, ca Dmitri Trenin, directorul Centrului Carnegie din Moscova; Gyorgy Suryanyi, preşedintele Băncii Naţionale a Ungariei; Veton Surroi, redactorul şef al publicaţiei KOHA Ditore din Iugoslavia; Hanna Suchocka, fost prim-ministru al Poloniei, sub preşedinţia lui Lech Walesa, membră a Academiei Pontificale de Studii Sociale de la Vatican; ca şi alţii, din Kosovo, Bulgaria şi Ucraina.

Dintre spanioli, au participat, ori mai participă încă la întrunirile Clubului, Esperanza Aguirre, preşedinta Comunităţii din Madrid; Rodrigo Rato, director executiv al Fondului Monetar Internaţional; Jaime Carvajal y Urquijo, specialist în finanţe, membru al Comitetului Director, prieten din tinereţe cu Regele Juan Carlos al Spaniei; Juan Antonio Yănez Barnuevo, fost ambasador al Spaniei la Naţiunile Unite; Francisco Lopez, din conducerea băncii Argentaria; Guillermo de la Dehesa, preşedinte al Institutului de Comerţ; Emilio de Ybarra y Churruca, vicepreşedinte al BBVA; Javier Solana Madariaga, responsabil pentru politică externă al Uniunii Europene; Matiaş Rodriguez Inciarte, vicepreşedinte al.

Central Hispano din Santander; Pedro Solbes Mira, fost membru al Trilateralei, actual ministru al economiei din Spania; Joaquín Almunia Amann, fost secretar general al PSMS, comisar european pentru economie; Bernardino León, actual secretar pentru relaţii externe în Ministerul Economiei. Alţii sunt Jordi Pujol, fost preşedinte al Comunităţii din Catalonia; Manuel Fraga Irribarne, fondatorul Partidului Alianţa Populară, fost ministru al comunicaţiilor, fost preşedinte al Comunităţii din Galicia; Federico Trillo, fost ministru al apărării sub preşedinţia lui

José María Aznar; Narcis Serra, care, în 2005, a fost numit preşedinte al băncii Caixa din Catalonia, fost ministru al apărării în cabinetul lui Felipe González. Serra a studiat la prestigioasa London School of Economies, de sorginte fabiană, unde a avut importante contacte internaţionale.

REPREZENTARE GLOBALĂ.

Pe lista participanţilor la întrunirile Clubului Bilderberg apar preşedinţi de guvern şi miniştri, comisari europeni, specialişti în finanţe şi strategi internaţionali, reprezentanţi ai OCM, FMI, Băncii Mondiale, secretari generali ai NATO, administratori ai unor grupuri industriale, experţi în chestiuni de apărare, viitori lideri politici europeni şi americani şi mediatori de înalt nivel.

Băncile internaţionale un jucat un rol de bază în conturarea lumii actuale, izbutind să pătrundă în toate domeniile vieţii sociale şi să devină indispensabile prin sistemul lor de credite şi împrumuturi, în vederea dezvoltării unei ţări; fapt pentru care participarea şi consensul lor în chestiuni globale devin inevitabile. Presiunea marilor bănci internaţionale asupra deciziilor la nivel mondial nu este una imaginară, ci un fapt recunoscut chiar din interiorul sistemului financiar. The Financial Times din Londra scria pe 20 septembrie 1929: „O jumătate de duzină de bărbaţi, în frunte cu cele cinci mari bănci, pot dărâma întregul edificiu al finanţelor guvernamentale, dacă hotărăsc să nu reînnoiască finanţarea bonurilor de tezaur şi a titlurilor de datorii”.

Aceşti bancheri, mare parte dintre ei de origină iudaică, şefi de guvern şi de stat, preşedinţi de multinaţionale şi medii de comunicare, ce constituie autentica putere a lumii, se învăluie la sfârşitul de săp tămână de dinaintea reuniunii G-8 în cel mai profund şi mai eficient mister şi nimic din ce discută şi hotărăsc nu ajunge în paginile jurnalelor, nici în societate. Totuşi, Etienne Davignon a declarat: „E absurd, o fantasmă. Ideea unui cenaclu al stăpânilor lumii este falsă”, dar, ajunşi aici, e imposibil să îl mai credem.

DOAMNA DE FIER. UN EXEMPLU LĂMURITOR.

Am văzut deja că în Clubul Bilderberg se aplică regula consensului, ceea ce, practic, înseamnă că, dacă aderi la majoritate nu întâmpini obstacole în drumul tău, dimpotrivă, dar, dacă te depărtezi radical de directivele generale, eşti pierdut.

Adepţii lui Margaret Thatcher acuză Clubul Bilderberg că a făcut presiuni pentru a o înlătura din politică, fiindcă s-a opus categoric introducerii monedei unice, euro. „Thatcher face parte dintre cei buni", dă asigurări jurnalistul american James Tucker. „Clubul Bilderberg i-a ordonat să restrângă suveranitatea britanică, dar ea a spus că n-o va face cu nici un chip, aşa că au dat-o afară". Jurnalistul relatează că s-a întâlnit odată cu Doamna de Fier la un cocktail şi n-a vrut să-i scape ocazia de a o aborda. „Ce simte cineva când este denunţat de băieţii din Club?" a întrebat-o. Tucker dă asigurări că fostul prim-ministru i-a răspuns: „Consider un mare dar faptul că am fost înlăturată de Clubul Bilderberg".

Dar, la început, Doamna de Fier a fost foarte apreciată în Club, membrii acestuia o adorau. Jurnalistul Jon Ronson pomeneşte de amintirea pe care Denis Healy i-o păstrează din acei ani. „Am învitat-o pe Margaret Thatcher în 1975", îşi aminteşte englezul. „Nu era o persoană obişnuită, a stat acolo în primele două zile şi n-a scos o vorbă. Oamenii au început să se plângă, fiindcă invitaţii trebuie să-şi câştige privilegiul de a fi acolo, nu pot să stea ca şoarecii în biserică, era acolo ca să vorbească. Senatorul Mathias de Maryland mi s-a adresat: „Doamna pe care aţi invitat-o n-a scos nici o vorbă". Trebuia, într-adevăr, să-i spun ceva. Aşa că am avut un schimb de cuvinte liniştite cu ea la cină. A părut ruşinată. E evident că s-a gândit la asta întreaga noapte, fiindcă a doua zi a lansat brusc un special.

Thatcher de trei minute. Nu-mi amintesc exact ce a spus, dar auditoriul a rămas cu gura căscată. Ca rezultat al acelui discurs, David Rockefeller, Henry Kissinger şi alţi americani

s-au îndrăgostit de ea. Au adus-o la întâlnirea de nivel înalt din America, au înconjurat-o cu limuzine, şi au prezentat-o tuturor”.

Aşa cum te ridică, Clubul Bilderberg te şi cufundă în iad. DOAR UN FOR DE DEZBATERI.

Informaţia devine materia primă cea mai valoroasă a lumii şi de aici decurge rolul esenţial pe care îl joacă secretul în această societate şi sateliţii săi. Când s-au pronunţat public, membrii ei au apărat evoluţia accidentală a istoriei. Ei cred că aceasta este rezultatul succesiunii de fapte ori acte divine pe care liderii mondiali nu pot nici să le schimbe, nici să le împiedice. Zbigniew Brzezinski, consilierul pentru securitate al preşedintelui Jimmy Carter, azi membru în Comitetul Executiv al Trilateralei, s-a pronunţat cu privire la acest lucru în 1981: „Istoria este mult mai mult produsul haosului decât al conspiraţiei. Oamenii politici sunt tot mai excedaţi de cursul evenimentelor şi fluxul informaţiei”.

Cu toată aglomerarea unor importante personalităţi, Denis Healy, unul dintre fondatorii Clubului Bilderberg, a încercat să ne facă să credem că membrii care alcătuiesc grupul „nu stabilesc politica mondială, ci dezbat pur şi simplu linia politică ce trebuie urmată cu persoanele care o aplică”. Cel puţin aceasta este o afirmaţie mai sigură decât refuzurile insipide cu care suntem obişnuiţi.

Unii membri ai Clubului au arătat necontenit că acesta este un for în care persoane care se cunosc, ori care au puncte de vedere ori interese comune, se întrunesc şi participă la dezbateri. Preşedintele său, vicontele Davignon, a spus în acest sens: „Nu suntem o clasă conducătoare globală, deoarece cred că nu există o clasă conducătoare globală. Pur şi simplu, cred că suntem oameni cu influenţă, interesaţi să stăm de vorbă cu alţi oameni, şi ei cu influenţă”. Şi a adăugat: „Afacerile şi politica influenţează societatea, e un fapt de mare bun simt. Dar asta nu înseamnă că lumea afacerilor trebuie y să-şi ia drepturi de

lider ales democratic”. Vicontele vorbeşte despre ceea ce ar trebui să fie, şi nu despre ceea ce este în realitate.

Cercetătorul Jim Marrs subliniază: „în plină eră industrială, ştiinţifică şi nucleară, viaţa dintr-un sistem democratic este hotărâtă, la fel ca într-un sistem totalitar, de un pumn de oameni. În pofida abordărilor diferite în studierea puterilor din SUA, atât analiştii politici, cât şi sociologii sunt de acord că deciziile-cheie în domeniile politic, economic şi social, sunt luate de către o minoritate aleasă”.

Nu există nici o îndoială că sunt mai angajante deciziile pe care Clubul le ia în formă secretă şi privată, decât cele pe care le iau congresele şi parlamentele. Healy recunoaşte că toţi bilderbergerii discută cu cei care aplică politica, dar că, în multe cazuri, aceştia sunt aceiaşi. Preşedintele Woodrow Wilson a arătat: „Unii dintre bărbaţii cei mai importanţi din SUA, care activează în domeniile comerţului şi industriei, se tem de cineva şi de ceva. Ştiu că într-un anumit loc există o putere atât de organizată, subtilă, prudentă, interconectată, completă şi penetrantă, că e mai bine să nu spui nimic împotriva ei”.

După cum a confirmat o sursă a grupului, „evenimentele mondiale nu au loc la întâmplare, ele sunt gândite pentru a avea loc; mai ales dacă este vorba despre chestiuni naţionale, cum e comerţul. Cea mai mare parte din ceea ce se întâmplă sunt lucruri dirijate de puţinii care au în mână puterea”. Acum ştiţi cine sunt mulţi dintre cei care fac legea.

CAPITOLUL 6

Celelalte cluburi ale puterii „însuşi cuvântul „secret„ este repugnant într-o societate liberă şi deschisă; şi suntem un popor care se opune în mod intrinsec şi istoric societăţilor secrete, jurămintelor secrete şi procedeelor secrete. Am hotărât de mult că ascunderea excesivă şi nejustificată a faptelor pertinente face să crească primejdiile, la care se recurge doar ca justificare”.

Preşedintele John F. Kennedy, discurs adresat jurnaliştilor la 27 aprilie 1961

Pentru ca mecanismul să funcţioneze, este necesar contactul neîntrerupt între bilderbergeri şi membrii altor instituţii cu putere şi influenţă internaţionale. Atât nucleul, cât şi secţiunile cele mai importante ale Clubului au stat în decursul anilor pe diferite scene, fiindcă aparţin altor societăţi închise, al căror tot formează, aşa cum se spune, „sectele puterii planetare”.

Aceste instituţii sunt adevărate centre de putere, sunt instituţiile mişcării globalizatoare, ale marelui capitalism, altfel spus al capitalismului industrial, care controlează puterea economică, şi aspiră la cea politică şi culturală.

Prin intermediul acestor nuclee, elitele îşi consolidează poziţiile internaţionale, construind legături solide şi permanente între ele, pătrunzând inclusiv pe cale matrimonială. Aceste instituţii sunt intim legate reciproc, iar membrii lor găsesc, astfel, o cale uşoară pentru a contacta oameni din apropierea centrelor de putere. În plan individual, reprezentanţii lor se asociază din ambiţie, organizând întruniri concertate prin prietenii comune, cu persoane care aparţin aceleiaşi clase sociale şi au un nivel economic şi social asemănător, în scopul de a-şi potenţa relaţiile internaţionale. Dezbaterea continuă şi persistentă îi ajută să stabilească mijloacele necesare pentru a trece peste obstacolele care îi împiedică să ajungă la ceea ce pe vremuri se numea utopia guvernului mondial.

TEORIA CONSPIRAŢIEI.

Majoritatea cercetătorilor atribuie acestor societăţi secrete calitatea de autori ai unui complot conspirativ mondial, care urmăreşte preluarea puterii şi controlul absolut al tuturor aspectelor vieţii. Cu toate acestea, alţi autori dispreţuiesc „teoriile conspiraţiei”, le ridiculizează şi le neagă prestigiul. Apărătorii lor au fost reduşi la tăcere de către mass-media, deşi, de la o vreme, au dispus totuşi de o difuzare nesemnificativă în programe minoritare, unde li s-a

îngăduit să-şi schiţeze poziţiile în mod serios. Deschiderea timidă nu i-a scutit de umbra paranoiei, potenţată chiar dinspre nucleul puterii.

„A conspira” provine din cuvântul latin conspiro care, începând din 1302, se folosea cu sensul de „a respira împreună”, înglobând astfel şi sensul de „voinţe unite pentru a acţiona împotriva altora”. Fiecare va socoti dacă sensul Clubului Bilderberg este acela de a conspira ori nu împotriva locuitorilor planetei, dar eu consider că membrii săi acţionează congenital şi inerent în favoarea clasei dominante pe care o reprezintă. Este un atribut înnăscut. Încă de la începuturile civilizaţiei, cei puternici s-au justificat, oferind poporului falsa credinţă că ei şi-au primit sceptrul de la Dumnezeu însuşi, precum faraonii şi regii sumerieni. Ei au fost dominaţi întotdeauna de tendinţa de a-şi extinde puterea, căci, aşa cum semnalează cercetătorul Ricardo de la Cierva, „puterea vrea să ajungă mereu prima oriunde”, pentru a obţine cele mai mari privilegii şi beneficii. Toţi bilderbergerii fac ceea ce le este propriu, de aceea ei nu împărtăşesc teoriile care îi etichetează drept conspiratori. Totuşi, faptul că acesta este un atribut originar nu înseamnă că puterea pe care o deţin a fost obţinută pe cale naturală, ori că le revine în chip legitim. Metodele lor de control social, bazate pe înşelăciune şi minciună, acţionează împotriva naturii şi trebuiesc eradicate, pentru ca dreptatea şi adevărul să se impună ca bază a convieţuirii între diferitele regiuni ale pământului, supuse în prezent înşelăciunilor şi abuzurilor. Toate acestea ar putea părea o utopie, fiindcă suntem atât de obişnuiţi cu supunerea, şi, în ultima vreme, atât de dresaţi de mass-media, că ne-am pierdut capacitatea de a protesta şi de a ne răzvrăti împotriva a ceea ce ne aduce prejudicii.

CARACTERISTICI COMUNE.

Profesorul Manuel Guerra de la Universitatea din Burgos, expert în secte, califică aceste cluburi drept „o reclamă a masoneriei”, în sensul că aceste sectoare şi personalităţi

masonice alcătuiesc instituţii şi activităţi ce corespund ramurii invizibile a masoneriei, pe care le vom studia detaliat în următorul capitol.

Majoritatea acestor instituţii au trăsături comune: secretomania, schimburile între finanţe şi politică şi un fondator ori iniţiator care îi uneşte pe toţi, cum este cazul lui David Rockefeller. Dacă multimilionarul american apare în scenă, structura masonică se vădeşte automat. Această sectă de putere planetară apare configurată într-o reţea de societăţi secrete, legate toate de masonerie.

La fel, Clubul Bilderberg, Trilaterala, Skull & Bones şi CFR sunt guvernate de principii masonice: secularizarea ori anticreştinismul, corporatismul membrilor. Robert Gaylon Ross, fost agent secret american şi autor al cărţii Cine sunt membrii elitei? (Who's Who of the Élite), a denunţat faptul că „membrii Clubului Bilderberg, CFR şi Comisiei Trilaterale au ocupat fără să facă tapaj aproape toate poziţiile-cheie din guvernul nostru, din presă, sindicate, universităţi, bănci, fundaţii şi industrie. Ei urmăresc să distrugă legea de drept, Constituţia şi suveranitatea naţională, şi să transforme ţara într-un controlor al uniunii globale. Participanţii la această conspiraţie sunt nişte trădători”. Vom analiza şi noi aceste alte organizaţii secrete.

SKULL & BONES. ORDINUL CAPULUI DE MORT.

Skull & Bones este o societate masonică, secretă şi independentă, adică nu a aderat la nici o Mare Lojă obişnuită. Este cea mai truculentă şi macabră dintre toate, din punct de vedere ritual, şi este cunoscută sub numele de Ordinul (The Order), pur şi simplu.

Se consideră că acum poate conta pe circa 900 de membri, printre care George W. Bush, care a aderat în 1968, şi a fost unul dintre primii care şi-au confirmat public apartenenţa la aceasta.

Este o frăţie universitară, pe care au fondat-o în 1832, în cadrul universităţii americane Yale, studentul William Huntington Russel, văr cu Samuel Russe1122, şi Alphonso

Taft, o frăţie inspirată dintr-una similară, care funcţiona în Germania. După cum se observă, metodele şi obiectivele societăţilor moderne nu s-au născut în Statele Unite, ci au fost împrumutate de la societăţile secrete care dominaseră Europa în decursul secolelor.

22 în 1923, Samuel Russell a fondat firma Russello and Company, cu scopul de a cumpăra opiu din Turcia şi a-l duce prin contrabandă în China. Compania a fuzionat cu sindicatul Perkins în 1930, şi a devenit principalul traficant american de opiu. Multe dintre marile averi americane s-au bazat pe traficul ilegal de opiu în China. (A se vedea filmul Războiul opiului (The Opium War). Regizor: Xie Jin, 1999). (n.a.)

Secretul existenţei Ordinului Skull & Bones a fost dezvăluit opiniei publice graţie cercetărilor efectuate de către profesorul Anthony Sutton care, la începutul anilor '80, a primit un pachet ciudat prin poştă. Un membru dezamăgit al Ordinului îi trimisese două volume cu listele complete ale membrilor acestuia, decedaţi şi în viaţă, având alături o întrebare enigmatică: „Vă spun ceva aceste nume?”. Profesorul a acceptat provocarea şi i-a cerut personajului anonim săi trimită toată documentaţia de care dispunea. Rezultatul acestei corespondenţe a fost cartea Societăţi secrete americane (American Secret Establishment), în urma publicării căreia profesorul a fost dat afară din două importante universităţi americane, cea din Stanford şi cea din California. În plus, a fost declarat un autor blestemat.

În cartea sa, care sintetizează roadele celei mai complete cercetări asupra Ordinului, Sutton subliniază că doctrina educativă a Universităţii Yale, din prima jumătate a secolului al XlX-lea, prezintă asemănări importante cu moştenirea ideologică a Ordinului illuminati din Bavaria. Acest fapt reprezintă un exemplu limpede de penetraţie a filosofiei masoneriei şi a Ordinului illuminati într-o instituţie

de învăţământ. Doctrina Ordinului include şi baza idealismului hegelian.

În fiecare an, cincisprezece tineri, purtători ai celor mai puternice nume din ţară, sunt selecţionaţi dintre studenţii cei mai promiţători, pentru a fi admişi în grup. Pe coridoarele universităţii se bârfeşte că forma cea mai rapidă şi mai sigură de a ajunge în cercurile puterii este apartenenţa la acest club.

Sediul societăţii ori lojei se află în campusul de la Yale, şi este un soi de panteon complet închis, iară ferestre spre exterior, numit Mormântul 322. Primele două cifre se referă la anul creării Ordinului (1832); cifra doi de la sfârşit arată că este asociaţia numărul 2. Numărul 1 este Ordinul illuminati din Bavaria. Lozinca societăţii este scrisă în limba germană pe mormânt, şi sună astfel: „Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob Arm, ob Reich, im Tode gleich" („Cine este nebun, cine este înţelept, cerşetorul ori regele? Amândoi, sărac ori bogat, sunt egali în faţa morţii").

În decursul ritualului de iniţiere, noii membri au obligaţia de a-şi face cunoscute fanteziile sexuale, pe lângă alte secrete deloc onorabile, stând dezbrăcaţi şi culcaţi într-un sicriu. Apoi li se dă un os a cărui inscripţie îi identifică drept membri ai „celei mai puternice dintre societăţile secrete". Noii adepţi îşi iau angajamentul să nu dezvăluie nici un detaliu despre activităţile pe care le au în societate, să păstreze secretă apartenenţa lor la aceasta şi să nege orice legătură cu ea. Cei care respectă regulile sociale ale societăţii se autointitulează „Cavaleri" (Knights), iar cei care se răzvrătesc sunt numiţi „Barbari" (Barbarians). În decursul unui an, membrii societăţii se întâlnesc cel puţin o dată pe săptămână, îşi fac lungi autoanalize, şi îşi aduc critici unii altora. Relaţia dintre patriarh, adică mentor, şi discipolul său, este atât de puternică încât trebuie să meargă până la încrederea oarbă. Întâmplător, John Kerry a fost patriarhul lui George W. Bush. În mai 1918, după cum dezvăluie experţii, senatorul Prescott Bush, bunicul

actualului preşedinte al SUA, a făcut parte din grupul care a profanat mormântul lui Geronimo, legendarul şef rebel al apaşilor. Unul dintre complicii săi, Neil Malion, a promis să-i arunce indianului cu acid în cap, ca să-i ardă părul şi carnea. Apoi, acesta i-a fost arătat în ritualurile lor nocturne. Ordinul procedase deja la fel cu cadavrul căpeteniei revoluţionare mexicane Pancho Villa. Nişte necunoscuţi îi deschiseseră coşciugul şi îi tăiaseră capul. Se consideră că Skull & Bones plătiseră pentru această profanare.

Directorul Institutului pentru Studierea Noilor Mişcări Religioase, al cărui sediu se află la Torino, cel mai reputat expert în secte, Massimo Introvigna, susţine existenţa acestor ritualuri macabre oculte în cadrul societăţii. Dar subliniază că ele fac parte dintr-un „satanism ludic" propriu clasei de vârf, inspirat din tradiţia masonică engleză, şi care nu presupune riscuri mai mari decât cele implicate în acest soi de huliganisme. Introvigna arată că riturile simbolizează purificarea şi naşterea neofitului ca om nou. Unii vecini ai clădirii dau asigurări că au auzit ţipete stranii şi şoapte în decursul riturilor de iniţiere.

Dar ceea ce este cel mai grav în acţiunile membrilor societăţii Skull & Bones nu rezidă în riturile iniţiatice de sorginte satanică, practicate în anii studenţiei, ci în comportările lor ulterioare, în fruntea organelor democratice în care pătrund. După cum au denunţat numeroşi cercetători, printre care şi Sutton, majoritatea membrilor ar fi implicaţi într-o serie de infracţiuni care merg de la traficul de stupefiante până la politicile eugenetice, pentru a reduce drastic populaţia Lumii a treia şi minorităţile etnice din SUA.

De trei generaţii, familia Bush face parte din Skull & Bones; l-au precedat pe actualul preşedinte nu numai bunicul, ci şi tatăl, George H. W. Bush, ca şi alţi bărbaţi din familie. În mod paradoxal, Bush tatăl a admis că a aparţinut acestei grupări secrete în cartea sa O misiune de îndeplinit

(A charge to keep): „Eu am intrat în Skull & Bones, o societate secretă, dar, cum este secretă, nu pot să spun nimic mai mult despre ea”.

Alt exemplu despre legătura directă dintre această societate şi guvernul american îl constituie unul dintre fondatorii săi, William H. Russell, care a fost secretar de război în administraţia Grant. William Taft, fiul s ' celuilalt creator, Alphonse Taft, a fost singurul preşedinte al SUA care a fost şi preşedintele Curţii Supreme. George Bush tatăl a fost primul preşedinte care, înaintea mandatului, a fost director al CIA. Au aparţinut acestei societăţi şi alţi înalţi funcţionari ai administraţiei Bush, ca James Baker III, secretar de stat, şi C. Boyden Gray.

Autoarea cărţii Secretele mormântului, fostă studentă la Yale, Alexandra Robbins, arată că „pe de o parte, cineva e selecţionat pentru Skull & Bones, dacă asociaţia se aşteaptă ca acesta să aibă succes; pe de alta, dacă e membru al acesteia, cineva are mari posibilităţi de a avea succes”.

O observaţie perspicace a făcut publicistul ziarului The New York Observer, care cercetează societatea de treizeci de ani: „Nu poţi să nu faci unele comparaţii cu mafia, de pildă, în sensul că e o formă de protecţie. Dar mă gândesc că Skull & Bones a avut ceva mai mult succes decât mafia, fiindcă liderii celor cinci familii ale acesteia sunt de ceva vreme în puşcărie, iar liderii familiilor din această societate sunt de patruzeci şi opt de ani la Casa Albă”.

Toate sursele coincid în a afirma că finanţarea Ordinului provine din comerţul clandestin cu opiu. Conform criticilor săi cei mai severi, onorurile publice şi recompensa economică sunt garantate, dar în schimbul unei absolute subordonări faţă de grup.

Acesta este alcătuit din familii patriciene americane a căror putere se perpetuează ereditar, ca şi cum ar fi o monarhie. Printre membrii săi se află vreo douăzeci dintre numele cu cel mai valoros pedigri din finanţe şi industrie, conform listei membrilor, publicată de istoricul britanic

Anthony Sutton. Pe aceasta apar preşedinţi, spioni, membri ai CIA şi Agenţiei pentru Securitate Naţională, judecători de la Curtea Supremă, conducători ai industriei şi, mai nou, chiar şi homosexuali şi femei, ceea ce înainte nu era permis. De la crearea sa, societatea a izbutit să-şi creeze în SUA o reţea socială şi politică fără egal. Familiile Bush şi Harriman au fost susţinute de către doi patriarhi puternici: Percy Rockefeller, care a intrat în Skull & Bones în 1900, şi E. H. Harriman, în 1913. Alte nume ilustre care fac parte din Skull & Bones sunt Lord, Whitney, Jay, Bundy, Weyerhaeuser, Pinchot, Goodyear, Sloane, Stimson, Phelps, Perkins, Pillsbury, Kellogg, Vanderbilt, Lovett etc. Şi John Kerry face parte din societate; numele său de botez este „Marele Diavol”. Actualul rege al inteligenţei americane, profesorul John Negroponte, este şi el un fiu al grupului Skull & Bones şi are o lungă listă de încălcări ale drepturilor omului. Numele său cifrat este „Hades”. Ca un amănunt picant, un adept al Skull & Bones apare şi în serialul Familia Simpson: ambiţiosul om de afaceri fără scrupule Charles Montogomery Burns, care a intrat în Skull & Bones înainte de a-şi lua licenţa la Yale, în 1914.

Una dintre ideile care definesc gândirea societăţii Skull & Bones este aceea că istoria nu poate fi schimbată decât prin folosirea imperialismului militar, conform paradigmei Imperiului Roman. O viziune împărtăşită şi de alte societăţi secrete pe care le vom analiza în continuare. Altă caracteristică intrinsecă a sa este dogma supremaţiei anglosaxone, care atinge culmi aproape rasiste.

Oamenii de la Skull & Bones au răspuns de decizia de a extinde participarea SUA la războiul din Vietnam, care a fost un dezastru atât pentru ţară cât şi pentru această societate secretă. Conducerea acestei instituţii a încercat să evite catastrofa şi a desemnat câţiva membri, care să militeze împotriva războiului, ca McGeorge Bundy. Acesta, din noul său post în fruntea puternicei Fundaţii Ford, a finanţat mişcările antirăzboinice. O strategie foarte

inteligentă. După cum putem vedea, ei dispun de mecanisme în favoarea şi împotriva oricărei situaţii; astfel, câştigă întotdeauna.

Odată cu alegerea lui George Bush ca preşedinte, Skull & Bones a depăşit etapa ostracizării, recuperându-şi mare parte din putere şi influenţa. După ce Zidul Berlinului şi Uniunea Sovietică au dispărut, Skull & Bones îşi îndreaptă acum întregul potenţial spre instaurarea Noii Ordini Mondiale, proiectată de Statele Unite ca unică supraputere mondială. Încă de la crearea sa, societatea a fost un bastion al WASP23, după cum semnalează De la Cierva.

MASA ROTUNDĂ A LUI CECIL RHODES.

Pentru a înţelege profunzimea activităţilor desfăşurate în prezent de către societăţile secrete, trebuie să ţinem seama de ideile altui profesorprofet, de astă dată de la Oxford, masonul britanic John Ruskin.

De la catedra sa de bele arte, acesta a promovat orientarea unui nou imperialism, care trebuia să se bazeze pe datoria morală şi reforma socială. Cu toate acestea, departe de teorie, studenţii lui n-au fost colonizatori exemplari, ci prădători. Noul sistem ideologico-strategic al profesorului Ruskin propovăduia unirea Marii Britanii cu SUA sub aceeaşi ideologie imperială, care avea să-şi pună amprenta pe viitorul tuturor popoarelor lumii, sub hegemonia anglo-saxonă.

În lumina cercetărilor efectuate de autorul englez David Icke, „John Ruskin, bărbatul care i-a inspirat pe Cecil Rhodes, Alfred Milner şi pe toţi cei care au format societatea secretă a Mesei Rotunde, era sub influenţa scrierilor ezoterice ale lui Platon şi ale doamnei Blavatski (fondatoarea Societăţii Teozofice oculte), a cărţilor Lordului Edward BulwerLytton şi a societăţilor secrete de tipul Ordinului Aurorei de Aur”.

Ruskin susţinea că lectura sa zilnică era Republica lui Platon şi că asimilase profund conceptul platonic al societăţii perfecte, care se baza pe puterea clasei

conducătoare, aflată deasupra restului populaţiei. Fondatorii comunismului, Marx şi Engels, au fost şi ei cititori pasionaţi ai lui Platon, şi s-au făcut ecoul viziunii lui Ruskin. Profesorul îşi completa teoria cu impunerea unui control strict al statului prin întermediul unui dictator ori al unei clase conducătoare speciale. „Ţelul

23 White Anglo-Saxon Protestant, (n.t.) meu constant„, arăta Ruskin, „a fost să demonstrez superioritatea eternă a unor oameni asupra altora, uneori a unui om asupra celorlalţi„. Un biograf al lui Ruskin a semnalat că profesorul s-a delimitat de gândirea convenţională, ducând „o viaţă solitară şi introspectivă, foarte adesea urmărită şi atacată de nebunie”.

Discipolul său cel mai fidel, Cecil Rhodes (1853-1902), şi el mason, şi-a însuşit şi a răspândit această teorie, depăşindu-şi profesorul. Cecil s-ar stabilit câţiva ani în Africa, unde a descoperit şi exploatat mine de diamante, devenind, după 1851, părintele societăţilor secrete moderne, care îşi au originea în Masa Rotundă. Între 1910-1915, filialele Mesei Rotunde s-au răspândit în Marea Britanie, Africa de Sud, Canada, Noua Zeelandă, Australia, India şi Statele Unite.

Mesele Rotunde, care au pornit de la illuminati şi francmasonerie, aveau structura piramidală a cercurilor interne şi externe. Primul cerc se numea „Cercul Iniţiaţilor ori Aleşilor”, pe când cel extern primea numele de „Asociaţia Aghiotanţilor”. Specialiştii britanici în finanţe Lord Milner, înalt comisar pentru Africa de Sud şi Lord Victor Rotschild, aparţineau cercului intern. Acesta din urmă şi-a pus averea în serviciul înfiinţării de filiale ale organizaţiei Masa Rotundă, botezată astfel în onoarea cavalerilor conduşi de legendarul Rege Arthur.

Conform opiniei doctorului Coleman, fost agent al serviciului de spionaj britanic, care îşi dobândise averea controlând aurul, diamantele şi traficul de stupefiante, „membrii Mesei Rotunde pătrundeau în evantai în lume, pentru a prelua controlul politicilor fiscale şi monetare, şi

conducerea politică din toate ţările unde operau”. Coleman a explicat că „Masa Rotundă în sine este un labirint de companii, instituţii, bănci şi sisteme educative, care ar avea nevoie de o muncă de un an pentru a i se stabili structura”.

În testamentul său, Rhodes a cerut „stabilirea, promovarea şi dezvoltarea unei societăţi secrete, al cărei ţel şi obiectiv adevărat să fie prelungirea guvernului britanic în lume (…) pentru a recupera, în cele din urmă, Statele Unite ale Americii”.

După cum a semnalat Carroll Quigley (mentorul academic al lui Bill Clin ton), este posibil ca organizaţia Mesei Rotunde, care proclama pacea ca fiind marele său obiectiv, să fi stimulat direct crearea bombei atomice.

La moartea lui Rhodes, în 1902, bancherii Milner, Rotschild şi asociaţii lor, au preluat controlul absolut al filialelor Mesei Rotunde, care au început să se răspândească dincolo de graniţele imperiului britanic. După semnarea Tratatului de la Versailles, la sfârşitul Primului Război Mondial (1919), Mesele s-au metamorfozat în Institutul Regal al Afacerilor Internaţionale (Royal Institute of International Affairs, AILA) din Marea Britanie, şi Consiliul Relaţiilor Externe (Council of Foreign Relations, CFR) din SUA. Posterior, ele au reînviat în alte ţări sub numele de Institutul Canadian de Afaceri Internaţionale, Consiliul Chilian al Relaţiilor Externe etc. După Donald Gibbons, „Royal Institute of International Affairs a fost creeat pentru a perpetua puterea britanică în lume şi a ajutat la crearea Council of Foreign Relations, ca parte a efortului protipendadei britanice de a-şi lega interesele politice externe de Statele Unite”. Icke subliniază în plus: „Presupusa „relaţie specială„ dintre Marea Britanie şi Statele Unite este, de fapt, cea dintre RILA şi CFR”. O altă misiune a RILA era aceea de a influenţa opinia publică astfel încât să accepte globalizarea.

Membrii ei, dintre care cei mai importanţi sunt masonul Lord Rotschild, istoricul ArnoldToynbee, Lordul Esher ori

Lordul Milner, erau în contact prin scrisori şi prin revista trimestrială Masa Rotundă, fondată în 1910.

Printre alte ajutoare, crearea Royal Institute of International Affairs s-a bazat şi pe finanţarea lui Sir Abe Bailey şi a familiei Astor, proprietara ziarului The Times, pe atunci cea mai influentă publicaţie din lume. Atât RÂIA cât şi CFR au fost înfiinţate, printre alţii, de colonelul House, consilierul preşedintelui Woodrow Wilson, bancherii Warburg şi Baruch.

CONSILIUL AFACERILOR EXTERNE. ADEVĂRATUL GUVERN AL SUA.

CFR fost creat în 1921, de colonelul Edward Mandell House, consilierul omniprezent şi omnipotent al preşedintelui Woodrow Wilson, ca o predare de ştafetă a Mesei Rotunde. Banca Morgan s-a ocupat de finanţarea sa.

Articolul 2 din statutul lui constitutiv avertiza că membrii care dezvăluie vreun detaliu referitor la întrunirile organizaţiei pot fi daţi afară din grup. Acesta îi defineşte natura de societate secretă. În raportul anual din 1992 se arată: „în cursul tuturor întrunirilor, regula Consiliului este discreţia. Aceasta le garantează participanţilor că pot vorbi deschis fără ca mai târziu vreun membru să dezvăluie concluziile”.

Oficial, Consiliul Relaţiilor Externe se defineşte ca un centru de cercetări cu privire la relaţiile internaţionale. După cum sublinia raportul său din 1999, cele trei obiective principale ale lui sunt:

1. Creşterea înţelegerii în problemele mondiale şi găsirea de idei noi pentru politica externă americană.

2. Transformarea Consiliului într-o organizaţie naţională, pentru a beneficia de abilitatea şi experienţa liderilor la nivel naţional.

3. Descoperirea şi stimularea generaţiei următoare de filosofi şi lideri pentru politica externă.

Conform paginei web, www.cfr.org, a Consiliului, membrii se întrunesc în sesiuni închise la nivel înalt, pentru a

dezbate chestiuni legate de apărare şi teme militare, drepturile omului, ştiinţă şi tehnologie, globalizare, ca şi implicarea opiniei publice în politică şi societate. Dar concluziile acestor dezbateri nu sunt niciodată date publicităţii.

În spatele caracterului aparent inofensiv pe care îl afişează Consiliul, se ascund o puternică organizaţie para-masonică şi una dintre cheile instaurării guvernului mondial din secolul al XX-lea până în zilele noastre. Aşa cum au denunţat unele surse care au aparţinut grupului, CFR este adevăratul guvern al Statelor Unite. Nu mult după ce s-a constituit, CFR a devenit platforma socială de putere, adică establishment-u (literal, „stabilire”, deşi e mai corectă traducerea „instituţie”) Americii. Acest consiliu se află deasupra marilor partide politice, la fel ca şi una dintre sursele sale de recrutare, Skull & Bones. Judecătorul de la Curtea Supremă Felix Frankfurter, membru al CFR, a subliniat, făcând o aluzie directă la această instituţie: „autenticul guvern de la Washington este invizibil şi-şi exercită puterea din spatele scenei”.

La început, au alcătuit conducerea CFR practic toate băncile internaţionale americane, şi bărbaţii cei mai influenţi din guvern, comunicaţii, afaceri, marile finanţe, muncă, fundaţii şi mediul intelectual, aşa cum a semnalat Gary Allen, în cartea sa Nimeni nu îndrăzneşte să o numească conspiraţie (None Dare Call it Conspiracy, 1976).

Eminentul profesor a descris Clubul Bilderberg ca pe o prelungire mondială a CFR.

Amiralul Chester Ward a fost membru al acestei organizaţii timp de mai bine de zece ani, şi, după ce a părăsit-o, i-a denunţat adevăratele scopuri: „în cadrul CFR, există un grup mult mai mic, dar mult mai puternic, alcătuit din bancheri internaţionali de pe Wall Street şi principalii lor agenţi. Aceştia vor, mai ales, ca monopolul mondial al băncilor să se sustragă oricărei puteri, ca să ajungă sub controlul guvernului mondial. Acest nucleu al CFR îl conduc

fraţii Rockefeller”. Ward face o dezvăluire esenţială: „CFR ca atare nu stabileşte programele partidelor politice, nu le alege candidaţii la preşedinţie, nu controlează nici apărarea, nici politicile externe ale SUA. Cu toate acestea, unii membri CFR, ca indivizi acţionând de comun acord cu alţi membri ai CFR, fac într-adevăr aceste lucruri”. Şi continuă: „Membrii CFR au un singur ţel comun, acela ca suveranitatea şi independenţa naţională a SUA să se dea bătute. Înainte de toate, aspiră la monopolul bancar mondial, care le-ar oferi controlul asupra guvernului mondial”. Cartea sa, intitulată Kissinger pe canapea (Kissinger on the Couch), publicată în 1975, dezvăluia detaliat procedeele executive ale instituţiei: „Când membrii conducători ai CFR hotărăsc că guvernul SUA trebuie să adopte o anume politică, cele mai importante servicii de cercetare ale CFR încep să lucreze atât pentru a dezvolta argumente intelectuale şi emoţionale care să susţină noile politici, cât şi pentru a induce în eroare şi a discredita atât intelectual, cât şi politic, orice opoziţie”.

Alt membru al CFR, Nicholas Murray Butler, care este preşedinte al Pilgrim Society şi membru al Fundaţiei Carnegie, a rezumat ponderea CFR şi a altor instituţii în aceşti termeni: „Oamenii se împart în trei categorii: un grup restrâns, care produce evenimente; unul ceva mai numeros, care urmăreşte ducerea lor la bun sfârşit şi supraveghează modul de realizare a acestui lucru şi, în fine, o mare majoritate, care nu află niciodată ce s-a petrecut în realitate”.

Organizaţia are peste trei mii cinci sute de membri şi foloseşte revista Foreign Affairs pentru a-şi exprima ideile pe care vrea să şi le facă publice. Enciclopedia Britanică spune despre această publicaţie: Adeseori, I această revistă prezintă o serie de idei de tatonare. Dacă sunt bine primite în comunitatea celor care citesc Foreign Affairs, ele vor apărea mai târziu în politica guvernamentală ori legislativă

a SUA. În mod normal, posibilele politici care pot elimina acest test dispar”.

Membrii americani ai Clubului Bilderberg fac parte şi din CFR, ca şi, încă de la crearea agenţiei, aproape toţi directorii CIA. Toate Administraţiile SUA au racolat membri din rândurile ei, aşa cum demonstrează jurnalistul şi cercetătorul James PerlofF.

În 1998, când preşedintele Clinton era ameninţat cu destituirea, din cauza scandalului provocat de legătura lui cu bursiera Monica Lewinsky, el a fugit la New York, ca să ceară ajutorul prietenilor lui din CFR, aşa cum a relatat ulterior redactorul-şef al Foreign Affairs, John F. McManus: „Bill Clinton ştie prea bine că a obţinut preşedinţia fiindcă membrii „societăţii secrete„ din care făcea parte l-au ales şi sperau să le ducă planurile mai departe”.

Şi mediile creştine critică de mai bine de un deceniu existenţa acestor societăţi. Ca şi alţii, PerlofF arată că se duce o luptă îndârjită „între împărăţia lui Iisus şi demonicul guvern mondial: Împărăţia Antihristului. Mulţi americani importanţi din establishment fac parte dintr-una din taberele în conflict, nu chiar din cea recomandată de Scripturi. Fie conspiratori ori nu, fie conştienţi sau nu de ultimele consecinţe ale acţiunilor lor, puternica lor influenţă a ajutat lumea să se îndrepte spre evenimente apocaliptice”.

Pe un plan mai puţin spiritual se situează, imediat după alegerile prezidenţiale din 1972, următorul comentariu al profesorului Gary Allen: „Realmente nu există nici cea mai mică diferenţă între vechiul guvern mondial al CFR, partizanul lui Nixon (republican), şi noul guvern mondial al CFR, partizanul lui Humphrey (democrat). S-a schimbat doar retorica, pentru a înşela lumea”. Mulţi experţi au continuat să observe acest paralelism între succesivii candidaţi democraţi şi republicani. Un exemplu recent îl constituie alegerile prezidenţiale din 2004, în care „s-au

înfruntat” George W. Bush şi John Kerry, amândoi membri ai Skull & Bones şi ai CFR.

BOHEMIAN GROVE.

Originea acestei organizaţii secrete ajunge până în 1879 şi, aşa cum indică şi numele ei, membrii săi se distrează revelându-şi, în cadrul întrunirilor, latura cea mai boemă a personalităţii. În faţa unui auditoriu distins, ei îşi dezvăluie talentele artistice cele mai ascunse în domenii ca muzica, teatrul şi comedia. Timp de două săptămâni şi jumătate, două mii de membri se întâlnesc în comitatul Sonoma din California, aproape de localitatea Monterrey, pentru a-şi ţine, pe un ton foarte ludic, întrunirea cea mai importantă a anului.

Structura membrilor organizaţiei Bohemian Grove dezvăluie liniile caracterului său globalizant şi dorinţa de a forma un guvern mondial condus de o elită omogenă.

Bohemian Grove este tot o asociaţie exclusivistă, în care femeile şi presa sunt interzise. Cu toate acestea, n-a putut evita ca la una dintre sale ultimele întruniri un jurnalist să prindă pe peliculă dezinvoltura cu care Colin Powell a dansat şi cântat pe muzica celor de la Village People; prestaţia lui memorabilă a făcut înconjurul lumii.

Deşi organizaţia dă asigurări că obiectivul clubului nu este altul decât potenţarea „spiritului boem” şi ruperea, pentru câteva zile, de stresul muncii, întâmplările de la întâlniri frizează absurdul şi chiar cruzimea. Reuniunile încep cu un ritual numit „arderea grijilor”, în timpul căruia se dă foc unei bufnite albe, înaltă de doi metri. Societatea Bohemian Grove este ţinta criticilor celor mai îndârjite, tocmai din cauza multelor enigme care o înconjoară şi a denunţurilor cu privire la practicile satanice, încălcările legilor şi culturile ciudate care i se atribuie.

Pe lângă prestaţiile teatrale şi muzicale ale invitaţilor, aceste întâlniri suscită polemici şi prin deliberările secrete pe care le găzduiesc. Acolo sunt stimulate relaţiile internaţionale, prietenia interesată şi contactele, se iniţiază

afaceri şi relaţii financiare de natură dubioasă. De pildă, o serie de cercetători au ajuns la concluzia că, la întrunirea din 1942, membrii acestei organizaţii au conceput proiectul Manhattan, care a stat la originea bombei nucleare lansate la Hiroshima.

La Bohemian Grove se întâlnesc milionarii americani şi persoanele cele mai puternice şi mai influente din douăsprezece ţări. Cincizeci de mem bri ai săi sunt conducătorii uneia dintre cele o mie de companii care figurează pe lista revistei Fortune. Alţii sunt funcţionari ai guvernului, ori consilieri ai multor persoane importante. Bush tatăl şi fiul, Henry Kissinger, „dansatorul" Colin Powell, Ronald Reagan, Gerald Ford, William Randolph Hearst Jr., Caspar Weinberg şi George Schultz, printre alţii, au făcut ori fac parte din acest club. Toate marile figuri ale industriei, finanţelor şi politicii americane trec prin aceste întruniri.

COMISIA TRILATERALĂ.

David Rockefeller a fost părintele atât al Clubului Bilderberg, cât şi al Comisiei Trilaterale. A fondat-o în 1973 fiindcă, aşa cum a argumentat în Wall Street Journal, se simţea „îngrijorat" în faţa deteriorării relaţiilor dintre America de Nord, Europa şi Japonia: „Un grup de cetăţeni este interesat să potenţeze înţelegerea şi cooperarea între aliaţii internaţionali". Numele Comisiei vine din simbologia masonică: un triunghi în vârfurile căruia stau cele trei ţări care o alcătuiesc. Jurnalistul Andreas Faber-Kaiser comentează legătura masonică dintre membrii ei în următorul fel: „Comisia Trilaterală este o grupare de persoane din SUA, Europa Occidentală şi Japonia, legate de marile finanţe, lumea afacerilor şi politică, ce oferă elitei provenite din masonerie posibilitatea de a se întâlni, în scopul unei colaborări secrete".

Rockefeller anunţase crearea Comisiei cu ocazia întrunirii Clubului.

Bilderberg din 1972, care a avut loc la Knokke-Heist, în Belgia, unde ideea a fost primită cu mare entuziasm, într-un context internaţional dominat de conflictele cu China şi devalorizarea dolarului.

Pentru punerea în mişcare a Comisiei Trilaterale, D. Rockefeller, care o prezida, s-a bazat pe inspiraţia şi ajutorul altui profesor, de astă dată de la Universitatea Columbia, polonezul Zbigniew Brzezinski, fost consilier pentru securitate naţională al lui Jimmy Carter. În cartea sa din 1970, Între două epoci: rolul SUA în era tehnotronică (Between two Ages: America's Roles în the Technotronic Era), care avea să devină baza ideologică a Trilateralei, Brzezinski a susţinut necesitatea de a se crea o alianţă mondială între nucleele conducătoare din Europa, America de Nord şi Extremul Orient. El a anunţat în această carte venirea unei singure lumi, pe baza unei „societăţi mar cate în plan cultural, psihologic, social şi economic de impactul dintre tehnologie şi electronică, în special în domeniul informaticii şi telecomunicaţiilor”. Din concepţia lui Brzezinski despre societatea globală nu lipseau nici ţările care aparţineau pe atunci lagărului comunist. El şi-a arătat deschis admiraţia pentru ideile lui Karl Marx şi a declarat că marxismul era „un scenariu mai vital şi mai creator pentru formarea figurii omului universal”. A adăugat că acesta este, simultan, „o victorie a omului exterior şi activ asupra omului interior şi pasiv şi o victorie a raţiunii asupra credinţei”. Brzezinski a susţinut în cartea sa şi că suveranitatea naţională „nu mai este un concept viabil”, pronosticând „o mişcare unită în vederea formării unei comunităţi mai mari, prin dezvoltarea naţiunilor (…), manifestată prin varietatea relaţiilor indirecte şi a limitările deja în vigoare ale suveranităţii naţionale”. Trilaterala avea să fie una dintre axele noului sistem global: „Ţelul formării unei comunităţi de naţiuni dezvoltate este mai puţin ambiţios decât acela al instaurării unui guvern mondial, dar mai fezabil”.

Trilaterala şi-a demonstrat imediat eficacitatea, oferind un membru de-al său pentru preşedinţia SUA, Jimmy Carter. Pe acesta l-a propus candidat la întrunirea de la Kyoto, din 1975. Rezultatul a fost pozitiv, iar Carter s-a instalat la Casa Albă. La fel s-a întâmplat şi cu Bill Clinton, membru al Masoneriei Templiere (Ordinul Templierilor), al CFR şi al Clubului Bilderberg.

Încă de la naşterea sa, Trilaterala a fost considerată de către unii un autentic „guvern din umbră", iar de către alţii „braţul politic" al Clubului Bilderberg. Alţii o definesc ca pe un soi de sinarhie, ori guvern financiar universal. Pentru De la Cierva, Clubul Bilderberg şi Comisia Trilaterală sunt cele două ramuri mondiale ale CFR. Membrii Trilateralei fac îndeobşte parte şi din Clubul Bilderberg iar dacă sunt americani, şi din CFR.

Fostul senator şi candidat la preşedinţie Barry Goldwater a fost de aceeaşi părere cu cei care critică Trilaterala, când a afirmat: „în fond, trilateraliştii au pretenţia să creeze o putere economică mondială superioară celei existente în statele-naţiune. În calitate de conducători şi creatori ai sistemului, ei vor guverna lumea".

Cele petrecute la întrunirea de la Washington a Trilateralei, în noiembrie 1999, dovedesc capacitatea atribuită acestor centre de putere de a desemna şi valida preşedinţi şi funcţii publice. Zbigniew Brzezinski s-a plâns în discursul său de valul de naţionalism ori antiglobalism care se manifesta în toate părţile, inclusiv în SUA. Şeful de atunci al forţelor NATO în Iugoslavia, generalul Crack, s-a delimitat deschis de consilierul prezidenţial. Această înfruntare l-a costat funcţia: a fost aproape imediat destituit, fiindcă încălcase respectarea neîntreruptă a directivelor venite din sferele înalte.

Trilaterala susţine că ea nu este un organism secret, deşi activităţile sale nu sunt cunoscute de către opinia publică. Nu de multă vreme, are o pagină web oficială, www.trilateral.org, cu care îşi pune în mişcare mecanismul

relaţiilor publice prin care îşi spală imaginea. Acolo îşi publică numele membrilor, scopurile oficiale şi proiectele, deşi acestea sunt doar însemnări superficiale, fiindcă ceea ce se întâmplă cu adevărat între zidurile sale este destinat doar membrilor săi.

Pe acest site, se spune că Trilaterala nu este o entitate guvernamentală, ci una „creată de persoane particulare”. La fel ca şi în alte societăţi globaliste, majoritatea celor trei sute cincizeci de membri sunt puternici, extrem de bogaţi şi îşi exercită influenţa asupra funcţiilor publice, ori chiar le deţin. Toţi fac parte din domeniul afacerilor, mijloacelor de comunicare şi politicii internaţionale. Se întâlnesc o dată pe an, prin rotaţie, în Europa, SUA şi Japonia. Există schimburi permanente între Clubul Bilderberg, Comisia Trilaterală şi Consiliul Relaţiilor Externe.

Printre aspectele neclare ale Comisiei Trilaterale se remarcă propriul său inspirator, Brzezinski, care s-a lăudat că este ideologul aşa-numitei curse afgane. Celebrul profesor a cerut guvernului american să-i instige pe mujahedinii talibani să lupte împotriva sovieticilor. După el, aceasta era „singura şansă ca sovieticii să aibă propriul lor Vietnam”. Cursa mai are consecinţe şi astăzi, printre ele lupta împotriva terorismului inaugurat la 11 septembrie, căci nu s-a ţinut seama de faptul că, înarmându-i şi antrenându-i pe mujahedinii talibani, creau nucleul din jurul lui Osama Bin Laden şi Al-Qaeda. Acesta este reversul monedei.

În cartea Comisia Trilaterală laWashington (Trilaterals O ver Washington), scrisă în urmă cu douăzeci de ani, autorii, Anthony Sutton şi Patrick M. Word, au subliniat un fapt actual şi astăzi: „Conform valorilor morale ale Bibliei, SUA merită cu siguranţă să fie judecată: perversiunea îşi iese din matcă, abuzarea copiilor proliferează, invidia şi zgârcenia sunt cheile succesului, iar moralitatea este coruptă. Suntem gata să cădem în prăpastia unei epoci tenebroase, iar cel mai logic catalizator ori motivator al

acestui fapt care se întrezăreşte la orizont este Comisia Trilaterală”.

Membrii Trilateralei sunt astfel distribuiţi: 150 europeni şi 110 americani, dintre care 15 din Canada, 10 din Mexic şi 85 din SUA. În anul 2000, secţiunea japoneză s-a extins până la Pacificul asiatic, iar numărul membrilor ei a crescut la 118, printre care 75 din Japonia, 11 din Corea, 7 din Australia şi Noua Zeelandă şi 15 din Indonezia, Malaezia, Filipine, Singapore şi Tailanda. În plus, noul grup asiatic cuprinde participanţi din China, Hong Kong şi Taiwan. După Jim Marrs, un raport din 1978 a dezvăluit că finanţarea primită de către Comisie de la jumătatea lui 1976 până la jumătatea lui 1979 a fost de circa 1.180.000 de dolari. Cea mai mare parte dintre ei proveneau de la fundaţiile libere de impozite, ca Rockefeller Brothers Found, Ford şi Marshall, ca şi de la corporaţii ca Time, General Motors, Exxon ori Bechtel.

Dintre spanioli se remarcă oamenii politici şi de afaceri Josep Piqué, Rodrigo Rato (preşedintele FMI), Jesús Aguirre (Duce de Alba, decedat), Ana Patricia Botín (Directoare la Banesto, consilieră a BSCH), Abel Matutes (fost ministru de externe, director al întreprinderilor Matutes), Emilio Ybarra (preşedintele BBVA), Pedro Ballvé (directorul companiei Campofrio), masonul Antonio Garrigues Walker (avocat), liderul socialist Julio Feo (consilier al lui Felipe González), omul politic catalan Ramón Frías Fargas, Trinidad Jiménez (PSMS), istoricul academician Carmen Iglesias, bancherul Carlos March Delgado, Luis María Ansón (preşedintă a La Razón), Miguel Herrero de Minón (raportor constituţional, avocat şi consilier internaţional), Nemeşio Fernández-Cuesta (Repsol-YPF), marchizul de Tamarón şi Jaime Carvajal de Urquijo (director al companiei Ford din Spania). În 1995, Miguel Herrero y Rodríguez de Minón a fost avansat membru al Comitetului Executiv al Comisiei. Vicepreşedinte al Trilateralei penrru zona

europeană este prestigiosul avocat Antonio Garrigues Walker.

Dintre americani, îi putem cita pe Madeleine K. Albright, Henry Kissinger (figura cea mai caracteristică a Comisiei), Bill Emmot (The Economist) şi Richard B. Cheney. Iar dintre companiile internaţionale putem aminti Tyssen, Mobil, Peugeot-Citroen, FIAT, Mitsubishi, Barclays Bank, Exxon, General Electric.

Este membru al Trilateralei şi scriitorul Mărio Vargas Llosa, candidat la alegerile prezidenţiale din Peru în 1990. E foarte posibil ca Trilaterala să fi stat în spatele candidaturii lui.

În 2002, David Rockefeller a fost numit preşedinte de onoare al Comisiei Trilaterale. Din câte s-a aflat, Henry Kissinger aproape că i-a stors lacrimi cu un discurs foarte sensibil şi plin de laude.

Cei interesaţi pot solicita lista completă a membrilor, ca şi alte informaţii la contactus@trilateral.org.

MASA ROTUNDĂ A INDUSTRIAŞILOR Acesta este un grup de presiune care scapă cunoaşterii publice a majorităţii, creat în 1983, cu scopul de a-i „reprezenta pe industriaşii europeni”. După mai bine de douăzeci de ani de la punerea sa în funcţiune, ERT îi reprezintă nu numai pe oamenii de afaceri, ci şi pe toţi cetăţenii europeni, deoarece propunerile şi indicaţiile sale devin tn automat legi comunitare, pe care le aprobă guvernele europene fără W să le schimbe măcar vreo vorbă. <D.

Q

1. (c)

În materie de legislaţie, Masa Rotundă are o putere enormă. Revista Options, editată de către Centrul pentru cercetare şi informare asu- [O pra consumului, a denunţat faptul că Uniunea Europeană hotărăşte qq anumite măsuri economice tocmai după câte o întrunire a Mesei – Rotunde a Industriaşilor. Printre ele, este notabil un document al jQ.

ERT, din 1985, care formula un plan în vederea eliminării barierelor comerciale din Europa. Doar un an după aceea, Documentul Unic European a reprodus actul ERT. Singura schimbare operată în acest document a fost data la care trebuia să înceapă să funcţioneze Piaţa Unică: 1992, în loc de 1990. Moneda unică europeană a fost şi ea cerută insistent de către ERT, cu un an înaintea Tratatului de la Maastricht. Membrii Mesei Rotunde sunt cincizeci de industri aşi europeni, care facturează peste 950 de miliarde de euro (60% din producţia industrială europeană). Printre ei se remarcă preşedinţii companiilor Siemens, Bayer, Deutsche Lufthansa, Carlsberg, Renault, Nokia, FIAT, Pirelli, Vodafone, BP, Ericsson şi Nestlé.

Dintre spanioli îi putem cita pe César Alierta Izuel, de la Telefónica; Alfonso Cortina, de la Repsol-YPF, ori José Antonio Garrido, de la Iberdrola.

Punerea anuală în mişcare a unor asemenea cantităţi de bani le conferă puteri maxime şi le permite să administreze unele decizii parlamentare.

PELERINII LIBERTĂŢII.

Principalul propulsor al acestui grup a fost Friederich von Hayek, urmat de Karl Popper şi Milton Friedman, printre alţii. Şi-a formulat astfel teoria fundamentală: „Libertatea este esenţială, dacă vrem să mărim randamentul pe baza satisfacţiei individuale. Îndepărtarea de asemenea libertăţi individuale duce la producerea nu numai a mai puţinor bunuri şi servicii, ci şi a unor tipuri de bunuri şi servicii greşite. Nu putem să ne îmbogăţim consimţind pur şi simplu să fim sclavi”.

Începând din 1947, aproape o sută de pelerini liberali din America, Europa, Japonia, Africa de Sud şi Israel se întrunesc pentru a schimba lumea. Ei susţin că planificarea guvernamentală este principala ameninţare pentru societatea deschisă şi ordinea spontană a pieţei.

Şapte dintre pelerinii cei mai iluştri au fost distinşi cu Premiul Nobel pentru economie. Figuri politice notabile,

precum Ludwig Erhard, Vaclav Klaus şi Băieţii din Chicago, se numără printre membrii acestui clan.

PENTAVERET.

Mark Oliver, jurnalist la ziarul britanic The Guardian, are o părere deosebită despre autenticii stăpâni ai lumii: „Teoria mea este că nu Clubul Bilderberg conduce lumea, ci grupul numit Pentaveret”, în opinia lui Oliver, acest club ar fi format din cele mai bogate cinci familii ori instituţii din lume, care conduc mijloacele de comunicare în masă şi toate chestiunile internaţionale. După cum susţine acest jurnalist, Pentaveret se întruneşte de trei ori pe an într-un conac din Colorado, numit The Meadows (Păşunea).

„Membrii grupului Pentaveret”, arată Mark, „sunt regina Elisabeta a Angliei, reprezentanţii Vaticanului, familiile Gettys şi Rotschild, şi, lucrul cel mai oripilant, colonelul Sander, creatorul companiei Kentucky Fried Chicken, care a decedat”.

Faptul că reporterul ia ca punct de referinţă doar un film de Mike Myers, însurat cu o criminală (So I Married an Axe Murderer), pentru a umple golul informativ al teoriei sale şi a încerca să-i dea credibilitate, nu înseamnă că are şi dreptate. Totuşi, cu toate cercetările pe care le-am efectuat, n-am găsit, pentru moment, nici o dovadă a existenţei acestui Pentaveret. Poate că există doar în planul ficţiunii, ori au izbutit să păstreze un secret total.

Societăţile secrete au în comun o mulţime de membri. După cum am văzut, unele au devenit urmaşele altora, ca de pildă CFR, care a moştenit Masa Rotundă, ori au asimilat teorii precedente, pentru a-şi actualiza lista de idei. Poate că ţelul acestor cluburi ermetice nu constă în pregătirea unui complot mondial, dar este sigur că în întrunirile ei secrete, elita puterii mondiale negociază politicile şi strategiile globale, la adăpostul dezbaterilor publice şi democraţiei pe care o laudă atât de mult.

CAPITOLUL 7

Legătura cu masoneria „În spatele unei mari averi se află întotdeauna o mare crimă”.

Naşul, Mărio Puzo (1920-1999), scriitor şi scenarist american.

Nu există nici o îndoială că acţiunea masoneriei a influenţat episoade succesive din istoria mondială. Aşa cum au demonstrat riguros cercetările unor reputaţi autori, ea a favorizat expansiunea imperiului bri.

L 13 c.

Cl rd +- ui.

V O)

J2

&”

2 îi.

JQ 3 u tanic iar Napoleon a manevrat-o ca să servească ambiţiilor politicii lui. De asemenea, a fost o parte indispensabilă a gestionării şi dezvoltării celor trei internaţionale Socialiste. Rolul său a fost fundamental în campaniile anticatolice din Franţa, Spania, Italia şi America Latină, ca şi în procesele revoluţionare înregistrate în aceste ţări.

Unii istorici au evidenţiat manevrele sângeroase organizate de masonerie pentru a-şi atinge scopurile, ca, de pildă, asasinarea liderilor de avangardă, folosirea armelor neconvenţionale, loviturile de stat şi invadarea directă ori indirectă a unor ţări. Metodologia masonică e direct conectată cu unele din procedeele folosite de bilderbergeri împotriva a ceea ce au considerat un obstacol în atingerea obiectivelor lor, dar nu s-a cunoscut decât puţin ori nimic despre legătura Clubului Bilderberg cu masoneria.

Chestiunea cea mai apropiată care îi leagă este faptul precis că acest Club este opera masonilor. Prinţul Bernhard al Olandei şi Joseph Retinger, acesta din urmă de grad înalt, au făcut parte din loji diferite, iar faptul că David Rockefeller era sufletul grupului dezvăluie în mod indiscutabil orientarea lor masonică. În plus, mulţi dintre

membrii actuali ai Clubului, ca şi mare parte din Comitetul Director, fac parte din masonerie, aşa cum vom vedea în acest capitol; ca atare, observăm că orientarea Clubului este dirijată de către masoni.

Masoneria modernă, din care face parte şi Clubul Bilderberg, este o societate secretă care apare la sfârşitul secolului al XVII-lea şi depăşeşte vechea masonerie, adoptând o poziţie mai ambiţioasă şi globalistă. Din această categorie face parte masoneria globală, care influenţează din umbră nu numai Clubul Bilderberg, ci şi restul centrelor de putere ori societăţile secrete, cum sunt, bunăoară, Skull & Bones, Masa Rotundă ori CFR, care pledează pentru impunerea unui guvern unic. „Aceste reţele de putere şi influenţă", arată istoricul Ricardo de la Cierva, „au origini verificat masonice. În ele se întâlnesc puterea politică, socială şi financiară. Membrii lor sunt pe orbita masonică, dar mulţi nu vor să intre oficial în masonerie, deoarece aceasta este anticreştină şi le e mai convenabil, mai comod, să n-o facă". Aceasta înseamnă că Bilderberg şi restul cluburilor sunt deschise pentru cei ce nu sunt masoni, nefiind loji oficiale, ci companii de promovare a masoneriei.

O SOCIETATE FRĂŢEASCĂ Şl TOTALITARĂ.

Conform Marii Loji Unite, „Masoneria este una dintre cele mai vechi frăţii din lume". Rădăcinile ei ajung în Evul Mediu, când breasla meşterilor de la marile catedrale creştine a decis să se unească în vederea luptei pentru recunoaşterea şi profesionalizarea muncii lor, creându-şi propriile organizaţii, în care au jurat să păstreze secretul tehnicilor de edificare a capodoperelor pe care le creau. Din punctul de vedere al muncii, ţelul lor era să evite amestecul profesional şi să fixeze onorariile pentru serviciile lor. Secretul construcţiilor se transmitea din tată în fiu şi se creau diferite loji (care purtau numele locurilor unde se întâlneau), în care se grupau pe meserii.

Cu toate acestea, au existat şi alte organizaţii masonice, despre care se presupune că păstrau o serie de secrete

foarte diferite, cu privire la viaţa lui Iisus din Nazaret, cum ar fi Ordinul Templierilor, Catarii, Prioratul din Sion ori Rozacrucienii, printre altele.

Aceste vechi societăţi au inspirat mişcările moderne cu caracter masonico-ezoterico-religios, care au adoptat o serie de doctrine din Antichitate, dar care, în majoritatea cazurilor, au luat-o pe un drum greşit, ajungând la un eclectism plin de confuzii, care s-a îndepărtat de ţelurile pe care le urmăreau multe grupări originare. Grupările moderne cred că au fost alese pentru a continua căutarea înţelepciunii, existenţa şi sensul lui Dumnezeu, dar acţiunile membrilor lor sunt evident contradictorii.

Până în secolul al XXI-lea, masoneria a evoluat substanţial, dar a continuat să-şi păstreze caracteristicile: secretomania, corporatismul, transmiterea cunoştinţelor secrete de la o generaţie la alta, hotărârea de a-şi soluţiona problemele în zona de influenţă a lojelor şi pe baza statutelor ori constituţiilor proprii.

Masoneria este astăzi cu adevărat o reţea complexă, care se întinde ca o confederaţie de-a lungul şi de-a latul diferitelor grupări integrate în marile loji. Din punct de vedere teologic, există o diferenţă între masoneria obişnuită şi cea ascunsă. Unele loji masonice au ieşit în evidenţă prin ritualuri satanice şi crime sângeroase, cum este cazul celei mexicane, iar unii autori coincid în a semnala că una dintre exigenţele indispensabile pentru a obţine gradul 33 de Suveran Mare Inspector General al Ritului Scoţian e să comiţi personal un asasinat.

CLUBUL BILDERBERG Şl ALEŞII.

Una dintre principalele chestiuni ale definirii şi cunoaşterii sensului profund al masoneriei moderne este coexistenţa a două masonerii: una vizibilă, a celor trei coloane, a şorţurilor, emblemelor, riturilor şi chiar a măsurilor şi a parţialelor declaraţii publice; şi una invizibilă, dar reală, care acţionează pe diferite căi: Masoneria celei de-a Patra Coloane. Aceasta nu este cunoscută nici măcar de către

masonii de grad înalt şi din ea face parte masoneria globalistă şi diabolică, aşa cum bine a dovedit De la Cierva.

Manly P. Hali, considerat cel mai mare filosof al Masoneriei actuale, autorul cărţii Prelegeri despre filosofia antică (Lectures on Ancient Philosophy), explică toate acestea în felul următor: „Francmasoneria este o frăţie în cadrul unei frăţii; o organizaţie exterioară, care ascunde frăţia interioară a aleşilor. E necesar să se examineze existenţa acestor două organizaţii separat, totuşi în interdependenţă, una fiind vizibilă, iar cealaltă invizibilă. Societatea vizibilă este o camaraderie splendidă de bărbaţi liberi, care s-au angajat să se dedice unor ţeluri etice, educative, frăţeşti, patriotice şi umanitare. Societatea invizibilă este augustă, are o demnitate maiestuoasă, iar membrii ei sunt în serviciul unui arcanum arcanorum (secretul secretelor, arcanul arcanelor)".

Clubul Bilderberg acţionează chiar în masoneria invizibilă, dar să fie limpede că el nu este o lojă, deşi cei care îl conduc sunt masoni, ceea ce înseamnă că, în practică, acţiunile şi ideologia lor sunt parte integrantă din cosmologia masonică. De aceea, iniţiaţii bilderberger se consideră, Aleşi", folosesc şi conduc Clubul şi pe cei care participă din idealism masonic.

Aibert Pike (1809-1891), care mai este încă, la peste un secol de la moartea sa, unul dintre autorii masoni cei mai citaţi şi respectaţi, a fost un membru strălucit al masoneriei invizibile, şi a fixat Ritul Scoţian Vechi, despre care se acceptă că este cel mai practicat în SUA şi în alte locuri din lume. A fost poreclit „Papa masonilor" şi „un Platon al masoneriei", şi a împletit propriile cunoştinţe cu Cabbala, Gnoza, misterele lui Isis sau cultul lui Krishna. Într-o manieră semioficială, Pike s-a dăruit decenii la rând educaţiei masonice a iniţiaţi- ' y y y lor, iar ediţia în facsimil a cărţii sale, Moralitate şi dogmă (Morals and.

Dogma), a fost prezentată şi garantată de către Consiliul Suprem de Gradul 33. De-a lungul paginilor acesteia, Pike

face constant aluzii la Lumină, întuneric, Bestie şi numărul ei diabolic, 666, spunând: „Ca toate religiile şi misterele, ca ermetismul şi alchimia, masoneria îşi ascunde tainele faţă de toţi, cu excepţia adepţilor, înţelepţilor şi aleşilor, foloseşte explicaţii false şi interpretări înşelătoare ale simbolurilor, pentru a dezorienta pe cei care merită să fie dezorientaţi, pentru a ascunde Adevărul, pe care ea îl numeşte Lumină, şi a-i îndepărta de ea". Din aceste scrieri înţelegem că adevărul profund al Luminii masonice nu este revelat decât aleşilor din masoneria invizibilă, şi că, după masonii care fac parte din ea, acest adevăr se referă la sensul final al existenţei omului pe pământ, la relaţia acestuia cu Dumnezeu şi universul. Şi Pike şi cei care conduc masoneria invizibilă încearcă să-şi convingă membrii că în doctrina lor poate fi găsită piatra filosofală a existenţei. Dar să nu uităm că Pike era un devotat satanist, şi că, aşa cum afirmă diferiţi autori masoni, folosea o brăţară, pentru a-l invoca pe Satana.

TEXTELE MASONICE ESENŢIALE ALE SATANISMULUI.

Pentru a înţelege caracterul religiei unice pe care masonii vor s-o răspândească în lume, religie identificată de mulţi cu mişcarea New Age24, e important să analizăm întâi mesajul unor texte masonice cheie, din care derivă aspectele de bază ale noii doctrine.

Dumnezeul acceptat de către masonii iniţiaţi este aşa-numitul Mare Arhitect al Universului, care nu-i un Dumnezeu personal şi concret; poate fi unul creştin, budist, evreu, panteist ori musulman, după credinţa fiecăruia. Masonii îl definesc ca pe un soi de energie universală, şi apare reprezentat simbolic în litera G de pe stemele şi stindardele lor. Acest Dumnezeu a fost identificat de către Albert Pike şi adepţii săi cu Lucifer, atunci când au reluat şi introdus în SUA Ritul Scoţian Vechi şi Acceptat de masonerie.

În Moralitate şi dogmă (Morals and Dogma), Pike expune ritualul masonilor iniţiaţi în vederea obţinerii gradului 19,

care sună astfel:

24 în rom., Noua Eră. (n.t.) „În Ierusalimul Ceresc, domneşte lumina primitivă; Oraşul Luminii se va impune în faţa Oraşului întunericului”. Şi continuă: „LUCIFER, Purtătorul Luminii! Numele ciudat şi misterios dat Spiritului întunericului! Lucifer, Fiul Dimineţii! Oare el poartă Lumina, şi, cu strălucirile ei, orbeşte sufletele slabe, senzuale ori egoiste? Nu vă îndoiţi de acest lucru! Fiindcă tradiţiile sunt pline de revelaţii şi inspiraţii divine; iar inspiraţia nu este nici a unui ev, nici a unei credinţe. Platon şi Filon erau şi ei inspiraţi”.

După interpretarea lui Ricardo de la Cierva, „Pike foloseşte cuvântul Lucifer ca sinonim al Satanei, şi ne spune că Lumina Masonică, a celei de-a Patra Coloane, a masoneriei invizibile, este lumina lui Lucifer, lumina Satanei”.

Iniţiatului i se va dezvălui treptat, pe măsură ce atinge treptele gradelor, secretul masoneriei, care constă în aflarea faptului că lumina îl salvează de lumea întunericului, a beznei; fiindcă bezna este, printre altele, absenţa cunoaşterii, în care rămân neiniţiaţii. Această lumină nu-i alta decât cea a lui Lucifer, a Satanei. Pentru illuminati, Lucifer este Dumnezeu, iar Iisus un imitator. La fel cum pentru creştini Satana este imitatorul lui Iisus, cum bine a spus jurnalistul Andreas Faber-Kaiser. În opinia masonilor, această lumină este o forţă creată în vederea binelui, dar care poate fi utilizată şi în vederea răului, căci i se atribuie Satanei un semn pozitiv: acela de a fi un instrument al libertăţii şi voinţei libere.

Faptul că masonul poate acţiona liber, folosind forţa lui Lucifer, ca şi spiritul luminii şi adevărului, înseamnă că el poate duce la bun sfârşit orice acţiune, chiar dacă aceasta pare perversă aprioric, deoarece acţiunile rele se dovedesc a fi bune prin înţelegerea pe care o oferă spiritul luminii. În practică, această concluzie poate însemna că e bine ca anumiţi oameni să moară ori să flămânzească, pentru ca alţii

să trăiască în exces. Mai înseamnă şi că, pentru ca o elită globală să-şi arate puterea garantată de bogăţia infinită, de miliarde de euro, multe persoane trebuie să sufere de foame şi să fie exploatate. Aşa afirmă şi Albert Pike în Moralitate şi dogmă (Morals and Dogma): „Frecvent, un om sau mai mulţi trebuie să fie sacrificaţi, în sens obişnuit, pentru bunăstarea tuturor…”.

De la Cierva povesteşte că Jack Lang, intelectual şi adept al socialismului radical francez, a îndrăznit să organizeze în oraşul istoric.

Blois o întrunire generală de rituri masonice, cu piosul scop de a consacra Satanei nici mai mult, nici mai puţin decât Franţa. Motivul era o corespondenţă cabalistică, sub semnul Satanei, care coincidea cu 30 iunie 2000. Cel care făcea convocarea a fost, în diferite guverne socialiste, ministru al culturii.

MASONERIA INVIZIBILĂ A ALEŞILOR.

Autorul paginii web www.cuttingedge.org, David Bay, descrie masoneria invizibilă ca satanică, şi conchide că Manly este un ales al acesteia. Subliniază, în plus, că masonii de grad înalt care refuză demonismul masonic, aparţin masoneriei vizibile, superficiale, care există, fără ca măcar să ne dăm seama, numai pentru a induce în eroare, după cum explică Pike. Autorul deduce că numai 5% dintre masoni aparţin facţiunii învizibile, care ar fi miezul dur al ordinului. Ceilalţi 95% se indignează, pe drept cuvânt, în faţa acuzaţiilor de satanism, pentru că n-au asistat niciodată la asemenea manifestări.

Masoneria aleşilor, pe care nu ajunge să o cunoască şi să o practice decât un mic procentaj dintre masonii de grad înalt, aşa cum afirmă înşişi Albert Pike şi Manly P. May, se împarte în trei categorii, după De la Cierva: 1) miezul dur al masoneriei aleşilor; 2) masoneria ezoterico-satanistă; 3) masoneria invizibilă a puterii mondiale. În definitiv şi în ultimă instanţă, acestea sunt acelaşi lucru, căci

interacţionează şi se confundă între ele; sunt, pur şi simplu, trei feţe ale aceleiaşi monede, ori trei căi de acţiune.

Mondialismul masonic are rădăcinile înfipte în doctrina masonului german Karl Christian Friederich Krause, care, în 1811, a susţinut teoria cunocută drept Federaţia Umanităţii, o urzeală masonică universală, care urma să ducă la crearea unui stat mondial. Pare să fie, deci, un precursor al guvernului unic visat de Clubul Bilderberg. Doctrina krausistă a fost exportată în întreaga lume, deşi cu timpul şi-a pierdut forţa, şi aproape a dispărut.

Cu toate acestea, nu se poate nega faptul că organizaţiile para-masonice mondialiste şi invizibile, organe-cheie ale globalizării, cum sunt Clubul Bilderberg, CFR, Skull & Bones şi Comisia Trilaterală, s-au adăpat şi ele tot din teoriile krausiste.

MAREA LOJĂ ROCKEFELLER 666

Profesorul Manuel Guerra de la Facultatea de Teologie pentru Nordul Spaniei, din Burgos, specialist în proiecţia internaţională a sectelor, ocultism şi satanism, a studiat în profunzime aceste domenii în lucrările sale, Dicţionar Enciclopedic al Sectelor şi Satanism şi Luciferism. Le consideră două forme de religiozitate alternativă şi magică ale vremii noastre. Pe lângă faptul că dezvăluie aspecte interesante ale pătrunderii adânci a satanismului şi luciferismului în societatea actuală, acest important autor dezvăluie existenţa Marii Loji Rockefeller 666, al cărei sediu central se află la New York, în apropiere de Rockefeller Center. Şi-a instalat o firmă luminoasă, cu numărul 666, chiar în vârful unui zgârie-nori unde s-a instalat, în al cărui hol se află o statuie a lui Prometeu, eroul grec care a furat focul (o metaforă a înţelepciunii divine şi a înţelegerii legilor universului) de la zei, pentru a-l da oamenilor. În sediul Lojei nu sunt admise decât persoane de înalt nivel economic şi cultural, iniţiate în gradele 30-33 ale masoneriei de Rit Scoţian. Marele maestru este în prezent David Goldman, care a ajutat grupuri muzicale precum Rolling Stones. E în legătură cu filiala spaniolă a Ordinului! Iluminaţi, care i-a obţinut recunoaşterea oficială, cu toate că înşelăciunea

acestei frăţii şi a marelui său maestru, Gabriel Lopez de Rojas, a fost dezvăluită public de către jurnalistul José Rodriguez.

Loja Rockefeller este un ordin secret iluminist de origine luciferică, al cărui ritual urmăreşte, după profesorul Guerra, „iluminismul cel mai sumbru", care aspiră să găsească o lumină superioară celei masonice. Printre trăsăturile esenţiale ale satanismului se evidenţi- „ j ază credinţa în Lucifer drept Dumnezeu unic, adică zeitate unică, deasupra căreia nu mai există alta. Ceea ce creştinii identifică cu Dumnezeu, pentru ei pur şi simplu nici nu există. O altă trăsătură a acestui tip de instituţii despre care profesorul consideră că aparţin sectei demoniace, este recunoaşterea lui Lucifer drept binefăcătorul omenirii, precum Prometeu (de aici statuia din holul sediului Lojei Rockefeller 666) ori Behemot. Aceşti masoni revin la mitul clasic al eroului condamnat de zei pentru că le dăduse oamenilor focul furat de la ei, şi îl reinterpretează pe Prometeu ca pe un simbol al înnoirii spirituale, al salvării dreptăţii şi adevărului prin sacrificiu şi suferinţă. Ei susţin că lumina coboară pe pământ în încercarea de a-i îndepărta pe muritori de întuneric, aducându-le conştiinţa, cunoaşterea trecutului şi viitorului (înţelepciunea); iar acesta este încă un atribut mai curând al divinităţii decât al omului.

Guerra subliniază că în decursul întrunirilor au loc liturghii roşii, numite aşa pentru că în ritual predomină această culoare, în care se pune pe altar efigia unui tânăr, împodobită cu simbolurile pontificale şi regale. Deşi nu se comit sacrificii umane, se practică, în schimb, rituri sexuale lascive.

FRĂŢIA.

Jurnalistul britanic de origine indiană Stephen Knight (1952-1985) a publicat, în 1983, Frăţia (The Brotherhood), iar după optsprezece luni a murit în împrejurări ciudate. În această carte, el pătrunde în inima masoneriei engleze, şi

subliniază că în epoca redactării cărţii „peste 70% din şefii poliţiei din întreaga Anglie sunt membri ai masoneriei”. El a descoperit o reţea importantă de detectivi corupţi şi criminali în poliţie şi Scotland Yard. În acest ultim corp s-a făcut o curăţenie care a culminat cu concedierea a 300 de detectivi până în 1975. Un procentaj important dintre aceştia erau masoni25.

Vedem astfel că masoneria nu e prezentă doar în Clubul Bilderberg, ci şi într-un corp al uneia dintre poliţiile cele mai importante din lume, care asigură şi siguranţa celor pe care îi numim bilderbergeri în decursul întrunirilor. Masoni în interiorul şi în exteriorul hotelului ales.

După părerea jurnalistului decedat, influenţa masonă se observă atât în organele guvernului cât şi în Parlamentul englez. Spre 1970, 60- 70% din înalţii judecători britanici erau masoni. Mulţi dintre ei au trecut prin hotelul Bilderberg.

Knight a dezvăluit în cartea sa şi apartenenţa membrilor familiei regale la masonerie, cum este cazul Ducelui de Edinburgh, care a fost iniţiat la 5 decembrie 1952. Soţia sa, Elisabeta II, era deja regină,

25 De la Cierva, Ricardo, Masoneria invizibilă, p. 370.

(n.a.) calitate în care devenise Marea Protectoare a Marii Loji a Angliei, cu toate că, fiind femeie, nu putea fi membru al ordinului. Prinţul Charles de Wales a refuzat să fie mason, provocând un mare scandal al masoneriei, căci membrii ei au considerat că prin acest refuz a întrerupt un obicei care datează în familia regală încă din secolul al XVIII-lea, dat fiind că, începând de atunci, toţi regii Angliei au fost practic masoni. Masoneria s-a infiltrat în Biserica Anglicană, aşa cum a făcut şi cu cea catolică, ajungând chiar să celebreze liturghii negre la Vatican.

Actualmente, se consideră că în întreaga lume există între patru şi cinci milioane de masoni, dintre care majoritatea în ţări anglo-saxone, Statele Unite, Marea Britanie şi ţările din Commonwealth. Dar nu este deloc demnă de dispreţ

dimensiunea infiltrării masoneriei şi în alte ţări, precum Germania, Franţa, Italia, Bénélux, Canada, Portugalia şi cele mai importante oraşe latino-americane.

După cum a afirmat de curând Ramón Torres Izquierdo, Suveranul Mare Comandor al Consiliului Suprem de Gradul 33 al Ritului Scoţian din Spania, Parlamentul European are în structura sa un procent de masoni de până la 60-70%. El dă asigurări că în guvernul spaniol actual există mai mulţi masoni decât în cel anterior, şi spune chiar mai mult: „Se poate afirma că toate valorile din Constituţia spaniolă din 1978 sunt apărate de masonerie şi aş îndrăzni să insist: etica democraţiei este masoneria".

Recent, De la Cierva a dezvăluit că preşedintele guvernului spaniol, José Luis Rodríguez Zapatero, este mason: „Am verificat. Sunt convins şi am şi bănuieli serioase, că şi unii miniştri sunt, deşi pentru moment nu pot să le dezvălui numele". Istoricul subliniază că în prezent masoneria din Spania are multă influenţă, şi afirmă fără ocolişuri că „acesta este un guvern mason, ca şi grupul Prisa". Vechiul ministru mason critică şi faptul că „politica înverşunat anticreştină şi anticatolică a lui Rodríguez Zapatero are drept scop înlăturarea influenţei exercitate de către Biserica Catolică în societate" şi semnalează că preşedintele guvernului este „mai moderat" în purtări, datorită reacţiei mondiale la moartea lui loan Paul al II-lea, şi alegerii lui Ratzinger.

CORPORATISMUL CLUBULUI BILDERBERG. O TRĂSĂTURĂ TIPIC MASONĂ.

Solidaritatea internă, corporatismul, este una dintre caracteristicile principale ale Clubului. Calitatea de mason este o garanţie a ascensiunii sociale, fiindcă „fraţii" se sprijină unul pe altul. Clubul Bilderberg, care este masonic prin orientare şi ritual, pune ad litteram în practică sensul fraternităţii dintre membri, în baza căreia cine este admis definitiv în grup triumfă definitiv. Aceasta înseamnă şi că, dacă noul discipol nu urmează linia fraţilor bilderbergeri,

ori dacă aceştia îşi dau seama că el nu le va servi scopurile, va trebui să iasă pe unde a intrat.

Revista The Economist sublinia în urmă cu câţiva ani: „Când faci escală la Bilderberg ai şi intrat deja”. Fraza îşi atinge întreaga dimensiune, dacă ţinem seama de ceea ce jurnalistul James Tucker, considera „exemplul cel mai dramatic al unei recrutări utile”. El se referea la William J. Clinton, care a asistat pentru prima oară la o întrunire a Clubului Bilderberg la Baden Baden, Germania, în 1991., Acolo i-au explicat în ce consta NAFTA (Acordul de Comerţ Liber între Canada, Mexic şi Statele Unite, care a început să funcţioneze la 1 ianuarie 1994. Acesta urmărea reducerea sau eliminarea barierelor comerciale între cele trei ţări) şi i-au cerut să îl sprijine. În anul următor, a fost ales preşedinte”. Clinton fusese invitat de către amicii săi din CFR şi nu după multă vreme obţinuse nominalizarea pentru Partidul Democrat, care l-a dus direct la Casa Albă.

Iată un exemplu relevant al unei formule identice cu cea masonică. El apare în explicaţia lui Leon Zeldis Mandel, Mare Maestru Adjunct de Onoare al Marii Loji din Israel, cu privire la Ritul Scoţian: „în tradiţia noastră masonică, neofitul este dus într-un loc specific din Lojă, şi învăţat că este piatra de temelie a templului ideal pe care îl edificăm. În plus, există un întreg grad ori ceremonie masonică, cea a lui Mark Maşter, ori Maestrul Mărcii, care se referă în mod special la piatra unghiulară”. În cadrul Clubului Bilderberg, fiecărui nou membru i se spune ce se aşteaptă de la el, şi acesta devine astfel piatra unghiulară a templului pentru care este recrutat. Fiecare piatră trebuie să-şi aibă locul, iar toţi împreună alcătuiesc templul.

Masonii ar fi putut să adopte această imagine de la rândul 16 din capi toiul 28 al Cărţii lui Isaiia: „Drept aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: „Pus-am în Sion o piatră, piatră de încercare, piatra din capul unghiu lui cea de mare preţ, bine pusă în temelie; cel care se va bizui pe ea nu se va clătina!„26. În textul intitulat Manual de Disciplină, găsit

printre pergamentele de la Marea Moartă, esenienii fac referire la acelaşi lu cru: „Ei27 vor fi o preţioasă piatră din capul unghiului”.

Dar Clinton nu este singura piatră unghiulară, căci desemnarea lui n-a fost un fapt izolat; sunt aleşi îndeobşte dintre membrii Clubului Bilderberg nu doar preşedinţii Statelor Unite, ci şi cei europeni. Anthony Blair s-a întâlnit pentru întâia oară cu cei pe care îi numim bilderbergeri în 1993. În anul următor, a fost ales preşedinte al Partidului Laburist şi în mai 1997 s-a instalat în Downing Street. Romano Prodi a asistat la întrunirea din 1999; în septembrie acelaşi an, a ajuns preşedintele Comisiei Europene.

Un alt caz este cel al lui George Robertson, care a participat la întrunirea Clubului Bilderberg în 1998, un an înainte de a fi numit secretar general al NATO. La fel, John Edwards a fost invitat să întâlnească acest grup select cu o lună înainte ca John Kerry să-l aibă în vedere ca posibil vicepreşedinte al SUA, în caz că ar fi câştigat alegerile. Sunt notorii şi demersurile făcute de Henry Kissinger şi Giovanni Agnelli pentru a-l convinge pe Berlusconi că în Italia era convenabil să-l numească pe Renato Ruggiero (membru al Clubului) în funcţia de ministru de externe. Şi Rodrigo Rato a participat la o întrunire a Clubului Bilderberg, înainte de a fi numit director general executiv al Fondului Monetar Internaţional; Esperanza Aguirre a participat în anii 1998, 1999 şi 2000, iar ulterior a fost aleasă preşedinta Comunităţii din Madrid, fiind prima femeie într-o astfel de funcţie.

Există, firește, mult mai multe exemple. Alte cazuri sunt ale celor doi prim-miniştri francezi Lionel Jospin, care a fost invitatul Clubului Bilderberg în 1996, înainte de a fi ales, şi Michel Rocard, care a condus Republica franceză între 1988-1991. Înainte de a fi

26 Textul românesc al acestui verset a fost preluat din Biblia tradusă de Părintele Gala Galaction, 1938. (n.t.)

27 Membrii comunităţii eseniene. (n.t.) secretar general al ONU, Kofi Annan a avut aceeaşi funcţie şi în Clubul Bilderberg. Pentru conferenţiarul în Economie Aplicată de la Universitatea Autonomă din Barcelona, Arcadi Olivares, „una dintre datele care atrag cel mai mult atenţia, din tot acest eşafodaj este faptul că fiica lui Wallemberg (una dintre marile averi ale Suediei), Nane Lagergren, este căsătorită cu Kofi Annan, şi că fostul secretar general al Naţiunilor Unite a fost înainte secretar general al Clubului Bilderberg. Aceasta înseamnă că Annan are cel puţin aprobarea unei mari părţi din ceea ce se numeşte establishment-ul american. Kofi Annan a fost numit direct de către Bill Clinton”.

Angela Merkel a participat la întrunirea Clubului Bilderberg în 2005, iar Hillary Clinton a fost prima femeie care a asistat la o întrunire a Clubului, afirmă felurite surse. Aceasta s-a întâmplat în 1997 şi, tocmai pe baza acestei vizite, toate mijloacele de comunicare internaţionale s-au făcut ecoul posibilităţii ca ea să devină prima femeie preşedinte al SUA.

Un asemenea şir de coincidenţe între binomul: prezenţă la întrunirile Clubului Bilderberg – numiri excepţionale ar fi uimitor, dacă nu s-ar cunoaşte fraternitatea existentă în frăţiile de sorginte masonică. Membrii acestora se ajută între ei, un stimulent care rimează cu sistemul masonic de promovare.

Dar aceste întâmplări suspecte au generat acuzaţii, pe care preşedintele Davignon le-a ocolit, semnalând că Steering Committee are observatori de mare talent şi „doar îi evaluează pe noii băieţi care se remarcă la începutul carierei lor”.

SIMBOLISMUL OCULT AL BANCNOTEI DE UN DOLAR.

La 4 iulie 1776, delegaţii celor treisprezece state din Noua Anglie proclamau Declaraţia de Independenţă a Statelor Unite ale Americii. Dintre cei treisprece semnatari ai Declaraţiei de Independenţă, nouă erau masoni (Ellery,

Franklin, Hancock, Hewes, Hooper, Paine, Stockton, Walton şi Whipple), ca şi nouă dintre cei treisprezece delegaţi-semnatari englezi (Adams, Carroll, Dickinson, Ellery, Hancock, Harnett, Laurens, Roberdau şi Bayard Smith), la fel ca şi cei treisprezece semnatari ai Constituţiei americane (Bedford, Blair, Brearley, Broom, Carroll, Dayton, Dickinson, Franklin, Gilman, King, McHenry, Paterson şi Washington). Majoritatea membrilor Congresului care au ratificat acele acorduri erau şi ei membri ai ma soneriei, ca aproape toţi comandanţii armatei republicane care luptase împotriva trupelor metropolei engleze.

După ce a promulgat Declaraţia de Independenţă, Congresul i-a însărcinat pe John Adams, Benjamin Franklin şi Thomas Jefferson să elaboreze emblema oficială a noului stat şi fiecare dintre ei a sugerat o imagine bazată pe simbolismul biblic şi grecesc, dar imaginea definitivă a propus-o secretarul Congresului, Charles Thompson, maestrul unei loji masone din Philadelphia, în fruntea căreia se afla Benjamin Franklin.

Reversul emblemei reproduce simbolul Ordinului illuminati din Bavaria, care apăruse anterior pe coperţile celor mai radicale texte iacobine, în vremea Revoluţiei Franceze. În centru, este o piramidă alcătuită din treisprezece trepte (cele treisprezece state noi), iar pe cea de la bază apare o dată, scrisă cu cifre romane: MDCCLXXV1, 1776, anul independenţei şi creării Ordinului illuminati din Bavaria. Triunghiul care formează vârful edificiului are raze de jur împrejur şi un ochi în interior; este Ochiul care Vede Totul, un simbol luat din vechiul Egipt, care face aluzie la omniscienţa lui Horus, Zeul Soare (religia egipteană este una a Luminii). Reversul Marii Embleme include două legende: una în partea superioară, înconjoară triunghiul şi spune Annuit Coeptis „El a favorizat ceea ce am întreprins”, cu referire la ochiul din triunghi, care reprezintă o forţă providenţială. Cealaltă apare la baza

piramidei şi spune Novus Ordo Seclorum „Noua Ordine a Secolelor” ori „Noua Ordine a Erelor”. Referirile la o Nouă Ordine şi o Nouă Eră, foarte recurente în epoca modernă, provin de la scriitorul roman Virgiliu şi fac o paralelă între noul stat american şi vechea Romă imperială. În simbolismul ilumi nist, legenda face aluzie la Noua Eră a Vărsătorului, care urmează după Era Peştilor ori Era Creştină, ere între care, conform tradiţiei, există o perioadă de trecere care durează două sute cincizeci de ani. Desenatorii Emblemei credeau că Statele Unite avea să joace un rol important în cursul acestei tranziţii.

Este important să semnalăm că George Washington i-a scris în 1798 pastorului protestant G. Y. Snyder o scrisoare în care spunea: „Eu n-aveam intenţia să pun la îndoială faptul că doctrina susţinută de illuminati şi principiile iacobinismului se răspândiseră în Statele Unite. Din contră, nimeni nu este mai convins decât mine de acest fapt. Ideea pe care voiam să v-o expun era aceea că eu nu credeam că lojele din ţara noastră căutaseră, ca asociaţii, să răspândească doctrinele diabolice ale primilor şi principiile pernicioase ale ultimilor, dacă este posibil să-i separăm pe unii de ceilalţi. Este prea evident că.

Î individualităţile au făcut-o, ori că fondatorul sau intermediarii folosiţi pentru a crea societăţi democratice în Sta tele Unite au avut acest proiect, ca să ne mai permitem să punem acest lucru la îndoială”.

În 1945, Franklin Delano Roosevelt, fratele mason şi preşedinte al SUA, a dus procesul pe cele mai înalte culmi, dând dispoziţie ca reversul Marii Embleme americane să se imprime pe reversul bancnotei de un dolar. După primul preşedinte al ţării, George Washington, iniţiat al lojei Fredicksburg nr. 4 din Virginia, şi ulteirior Mare Maestru al lojei Alexandria nr. 22, cincisprezece succesori ai lui la preşedinţia SUA au purtat şorţul de mason. Influenţa masoneriei a devenit pregnantă încă de la început în toate

domeniile existent, modelându-i componentele ideologice şi politice, şi inspirând mare parte din simbolismul ei.

H1

PREŞEDINŢI AMERICANI MASONI.

Masoneria a rămas legată de preşedinţia SUA, cu tot ceea ce o asemenea legătură presupune relativ la pătrunderea în structura instituţională, socială şi politică a acestei mari ţări.

Mulţi preşedinţi ai SUAau fost masoni, bunăoară Franklin D. Roosevelt (membru şi al CFR) şi Harry S. Truman, care a fost iniţiat în gradul 33 al Ritului Scoţian (CFR). La rândul lui, John E Kennedy era catolic, nu mason, dar membru al CFR. Lyndon B. Jonson era mason de gradul 33 (CFR); Gerald R. Ford a fost mason şi preşedinte al CFR; George Bush I este mason şi membru al Comisiei Trilaterale, al Skull & Bones şi al CFR William J. Clinton este mason recunoscut, membru al Clubului Bilderberg, Trilateralei şi CFR, trei organizaţii globaliste. Clinton a fost afiliat la organizaţia masonică de tineret Demolay şi este membru al modernului Ordin al Templului mason. Fostul său vicepreşedinte Al Gore a mărturisit că este mason.

Începând cu Eisenhower, care nu era mason, dar făcea parte, în schimb, din CFR, toţi preşedinţii americani au făcut parte din Clubul Bilderberg.

Influenţa masoneriei se face observată şi în lumea băncilor, care este esenţa integratoare a Clubului. J. Pierpont Morgan, bilderberger, este un stâlp de bază al masoneriei invizibile, ca şi John D. Rockefeller, care nu şi-a ascuns niciodată calitatea de mason, dar nici n-a făcut caz de ea. Ginerele său, fostul senator Nelson Aldrich, soţul fiicei lui, Abby, este şi el mason. Alt bilderberger mason, care a şi fost preşedintele grupului, este Lordul Carrington, fost secretar general al NATO.

ORDINUL ILLUMINATI Şl PROFEŢIILE LUI ALBERT PIKE.

Illuminati era o societate secretă, fondată de profesorul universitar german de drept canonic Adam Weishaupt, în

secolul al XVIII-lea. Societatea, care copiase schema organizatorică ierarhică a iezuiţilor, a fost condusă despotic, căci subordonaţilor li se cerea o obedienţă totală şi oarbă faţă de şefi. A fost subvenţionată de bancherul evreu Meyer Amschei Rotschild, a cărui familie este una dintre cele mai bogate şi mai puternice din lume, acuzată, pe de altă parte, că urmează tradiţia satanico-ezoterică. Grupul începuse să se formeze cu trei ani mai înainte, la Frankfurt, în cadrul unei reuniuni la care bancherul invitase o duzină dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai săi, în vederea elaborării unui plan global de control al bogăţiei totale a lumii, după cum afirmă scriitorul german Jan van Helsing.

Concluziile întrunirii au fost făcute publice în raportul intitulat Noul Testament al Satanei, care conţinea felurite recomandări pentru a obţine controlul bogăţiei şi menţiona anarhia drept calea principală pntru a atinge acest ţel. Adam Weishaupt a fondat conducerea Ordinului illuminati la 1 mai 1776. În opinia jurnalistului Andreas Faber-Kaiser, „faptul că această zi e o sărbătoare mondială – Ziua Muncii – lămureşte şi mai abitir strânsa legătură care există” între illuminati şi Internaţionalele.

Socialiste. Weishaupt a revenit în sânul Bisericii Catolice, iar după moartea sa, în 1830, masonul Albert Pike a fost ales să continue activitatea Ordinului illuminati în Statele Unite. În 1871, acesta a conceput un plan pentru accelerarea instaurării Noii Ordini Mondiale, prin provocarea a trei războaie mondiale. Şi-a expus proiectul în corespondenţa sa cu masonul Giuseppe Mazzini, membrul selecţionat de către Ordinul illuminati în 1834, pentru a-i conduce operaţiunile în Europa. Mai mulţi autori coincid în a spune că Mazzini a fost fondatorul mafiei, care la începuturi era un ordin iniţiatic de luptă împotriva abuzurilor absolutiste. Acronimul MAFIA ar însemna Mazzini Autorizza Furti, Incendi, Avvelenamenti, adică „Mazzini autorizează furturi, incendii, otrăviri”.

În plus, Pike dispunea de un ghid spiritual ori daimon, care îi oferea „înţelepciunea Divină” şi îi spunea cum să-şi atingă obiectivul mondialist. E de presupus că tocmai acesta i-ar fi sugerat şi viziunea pe care i-a descris-o în scrisori lui Mazzini. Prima dintre ele, datată 15 august 1871, plănuia provocarea a trei războaie mondiale, pentru a atinge un obiectiv limpede:

! Primul război mondial trebuie să izbucnească pentru a le permite membrilor Ordinului illuminati să-i înlăture pe ţarii Rusiei şi să transforme această ţară în fortăreaţa comunismului ateu. Se va profita de divergenţele provocate de către agenteut28 între imperiile britanic şi german, pentru a stimula acest război. La sfârşitul războiului, se va construi comunismul, de care se va fi profita pentru a distruge celelalte guverne şi a slăbi religiile”.

În scrisoare, Pike îi explică lui Mazzini care ar fi următorul pas: „Al doilea război la nivel mondial trebuie promovat profitând de conflictele dintre fascişti şi sionişti politici. Acest război trebuie să înceapă pentru a distruge naţionalismul, iar sionismul politic trebuie să fie destul de puternic pentru a fonda statul suveran al lui Israel în Palestina, în cursul celui de-al Doilea Război Mondial, trebuie să se înfiinţeze o internaţională comunistă suficient de puternică pentru a înfrunta tot ansamblul creştinătăţii, pe care s-o ţinem în frâu şi s-o menţinem până când vom avea nevoie de ea pentru cataclismul final”.

28 Agenţii Ordinului illuminati. (n.a.)

Ţelul plănuit în scrisoare a fost atins. Mai rămâne de văzut şi daT. I ultimul război, care urma să fie provocat pentru îndeplinirea planii lui globalist al lui Pike, va avea şi el loc: „Al treilea război mondial trebuie stimulat profitând de contradicţii le provocate de agenteur trimişi de illuminati printre sionişti politici şi liderii lumii islamice. Războiul trebuie condus astfel încât Islamul (lumea arabă musulmană) şi sionismul politic (statul Israel) să se distrugă reciproc. Între timp, restul ţărilor, odată divizate în această

chestiune, se vor vedea obligate să intre în luptă până la epuizarea fizică, morală, spirituală şi economică”.

În scrisoare, Albert Pike îi scria lui Giuseppe Mazzini că cei care plănuiesc dominaţia completă a lumii vor provoca cel mai mare cataclism cunoscut vreodată pe planetă: „Îi vom elibera pe nihilişti şi atei, provocând un cataclism social formidabil, care va arăta clar naţiunilor, în toată oroarea lor, roadele ateismului absolut, originea comportamentului sălbatic şi a celei mai sângeroase confuzii. Atunci şi peste tot, cetăţenii, obligaţi să se apere de minoritatea mondială a revoluţionarilor, îi vor extermina pe distrugătorii civilizaţiei, iar mulţimea, deziluzionată de creştinism – ale cărui spirite deiste îşi vor fi pierdut, începând din acel moment, busola şi calea – va primi adevărata lumină prin manifestarea universală a doctrinei pure a lui Lucifer, revelată în sfârşit în faţa privirii publice. Această manifestare va rezulta din mişcarea reacţionară generală care va urma distrugerii creştinismului şi ateismului, ambele învinse şi distruse în acelaşi timp”.

Faptul că aceste scrisori, păstrate la British Museum din Londra, sunt anterioare evenimentelor descrise în ele, arată că cele petrecute cu adevărat în urma Primului şi celui de-al Doilea Război Mondial par scoase din planul Pike.

De la cunoşterea acestui plan malefic, este logic să credem că evenimentele petrecute succesiv la 11 martie şi la 11 septembrie sunt în conexiune directă cu pregătirile unui al treilea război mondial. Planul conceput de illuminati descrie cu o impresionantă exactitate evenimentele care au avut loc pe planetă de la începuturile secolului al XX-lea şi până azi. Cursul celor produse după primul atentat, despre care s-a presupus că ar fi fost comis de către „terorismul internaţional”, ne duce iremediabil în Orientul Mijlociu, aşa cum arată scrisoarea lui Pike, o constatare care, în plan raţional, provocă mai puţină mirare, iar în plan emoţional dă fiori din cauza asemănării cu realitatea.

Pentru a-şi asigura controlul bogăţiei mondiale, familia Rotschild a folosit alte căi strategice. Planul lor secret de orientare a destinelor omenirii prevedea că Nathan Rothschild avea să subvenţioneze munca lui Karl Marx, a cărui gândire s-a materializat în opera sa, Capitalul. La British Museum din Londra sunt păstrate unele dintre primele ediţii ale cărţilor lui, ca şi cecurile cu care l-a plătit bancherul. Numele Rotschild înseamnă „scut" ori „protector al roşilor".

La moartea lui Mazzini, Pike l-a desemnat pe unul dintre illuminati, Adrian Lemmi, să se ocupe de chestiunile europene; lui i-au urmat Vladimir Ilici Ulianov Lenin şi, ulterior, Iosif Visarionovici Djugaşvili Stalin. Aşa cum am arătat mai înainte, atât revoluţia lui Lenin, cât şi bolşevicii au fost finanţaţi de către bănci britanice, franceze şi germane, controlate de către clanul Rotschild.

În consonanţă cu illuminati din URSS, autorul paginii web wwW. Nuevorden.net/main.html dă asigurări că, „dintr-un motiv ori altul, în decursul conferinţei de la Ialta, de după al Doilea Război Mondial, aliaţii occidentali i-au cedat jumătate din Germania şi Europa lui Stalin. De ce, oare, au dat puterile capitaliste toată Europa de Est Uniunii Sovietice, când Statele Unite, Marea Britanie şi Franţa împreună erau mai puternice decât aceasta? Singura explicaţie ar fi că masonii Churchill şi Roosevelt i-au dat masonului (de rang mai mare decât al lor) din Ordinul illuminati, Stalin, jumătate din Europa, la ordinul Sinedriului".

În pofida credinţei generalizate că Ordinul illuminati s-a stins la sfârşitul secolului al XlX-lea, putem afirma că acesta continuă să fie operativ şi în prezent. Astăzi este integrat în conducerea superioară a masoneriei moderne europene şi americane, formând Loja Aleşilor. Deasupra întregului ansamblu al masoneriei invizibile se înalţă „Consiliul celor 33", alcătuit din cei mai înalţi 33 de masoni iniţiaţi din lume. Peste aceştia se situează „Marele Consiliu al celor 13",

alcătuit din treisprezece Mari Druizi, pe o treaptă superioară acţio neză „Tribunalul” şi, în sfârşit, apare şi nemenţionabilul nume de gradul 72 al cabaliştilor, care înseamnă „iluminaţi”.

Nu putem să trecem cu vederea mesajul cifrat emis la 1 august 1972, după sabat, adică „sâmbăta vrăjitoarelor”, de către Phillip Rotschild, care a anunţat în faţa „Consiliului celor 13”, în cazinoul Bilderberg din San Antonio, planificarea istoriei începând cu 1980, după cum a făcut public Andreas Faber-Kaiser, în 1993. Indicaţiile erau foarte concrete: „Când veţi vedea că se sting luminile din New York, să ştiţi că ne-am atins ţelul”.

CAPITOLUL 8

Manipularea on? Lă a societăţii i „Prima victimă a războiului este adevărul”

Rudyard Kipling (1865-1936) Poet şi scriitor britanic.

Când guvernanţii au înţeles că puteau manipula psihologic masele, prin procedee subtile de control social, în lumea cunoscută a început o metamorfoză iremediabilă ce duce până în prezent, dar care îşi va atinge punctul culminant undeva, în viitor. Metodele moderne de omogenizare civică au fost elaborate după succesul deja experimentat de propaganda de război şi ulterior progreselor ştiinţifice ale şcolii lui Sigmund Freud. Un rol important au avut, de atunci, publicitatea, cinematograful, presa scrisă şi radioul, dar mai ales televiziunea şi lumea telerealităţii pe care aceasta a creat-o. Manipularea la care sunt supuşi cetăţenii acum ne trimite iremediabil la o întâlnire cu cartea 1984, a scriitorului şi publicistului George Orwell: „Dumneata îţi închipui că există ceva numit natură umană, care, ultragiată de ceea ce facem, se va întoarce împotriva noastră. Dar noi creăm natura umană. Omul este maleabil la nesfârşit”.

INSTITUTUL TAVISTOCK.

Orice acţiune de manipulare globală este gestionată din interiorul unei instituţii: Institutul Tavistock de Relaţii Umane, al cărui sediu se află la Londra, pe Tabernack

Street, numărul 30. De acolo, acesta conduce nenumărate filiale răspândite pe întreaga planetă, cum sunt Rand Corporation, MIT, Centrul de Cercetare Stanfcrd, Institutul Hudson, Fundaţia Heritage şi Centrul de Studii Internaţionale şi Strategice din Georgetown, unde se formează şi personalul Departamentului de Stat. Tavistock studiază comportamentul individual şi colectiv, urmărind să controleze şi să conducă acţiunile şi gândirea prin tehnici de persuasiune, sugestie, manipulare şi spălarea creierului.

În 1921, după ce Primul Război Mondial luase sfârşit, acest centru ştiinţific a început să cerceteze posibilităţile oferite de controlul minţii. Obiectul său de studiu era „nevroza de război" pe care le-o provoca soldaţilor britanici, „un punct de ruptură" a echilibrului psihologic, cauzat de stresul intens suferit în conflict şi de teroarea pe care le-o stârneau bombardamentele. Ulterior, metoda ştiinţifică descoperită la Tavistock a fost aplicată în domeniul general al comportării umane, iar institutul a început să evalueze reacţiile individuale şi colective ale persoanelor supuse la diferiţi stimuli, în intenţia de a controla şi manipula oamenii conform descoperirilor lui Freud.

Antecedentele soldaţilor au servit cercetării cauzelor şi condiţiilor ce-l fac pe un individ să-şi piardă controlul mental şi contactul cu realitatea anterioară, lăsându-l fără apărare în faţa unui stimul nou. Ţelul era distrugerea apărării psihice a individului şi, de aceea, cercetătorii s-au străduit să afle variabilele care trebuiau aplicate fiecărui caz concret. Acest ţel a fost întotdeauna acelaşi: controlul. Ei au încercat să afle cheile dezintegrării ori descompunerii sociale, în vederea modificării percepţiilor individuale care alterează credinţele sau valorile prealabile. Oamenii de ştiinţă de la Tavistock au descoperit că un individ care îşi pierde rădăcinile este mai uşor de gestionat şi, ca atare, pentru a putea fi manipulat, trebuia să i se distrugă nucleul

familial şi principiile religioase, sexuale şi de orice sorginte, inculcate din copilărie.

Interacţiunea mass-media, directivele metodelor educative, crearea multor contexte de recreere, manipularea opiniei publice şi implementarea contraculturii narco printre tineri joacă un rol primordial în procesul de spălare a creierului, care facilitează controlul comportamentului. Credem, de pildă, că opinia noastră despre anumite chestiuni s-a for mat în libertate, dar, pentru a fi aşa, ar trebui să dispunem de toată informaţia referitoare la faptul concret pe care dorim să-l analizăm. Presa este proprietatea oamenilor de afaceri şi, ca atare, e cu neputinţă să dispunem de toate datele, aşa că opinia noastră va fi constant condiţionată de versiunile maniheiste incomplete, oferite de putere.

Tavistock a dezvoltat o asemenea putere în Statele Unite, încât nimeni nu se remarcă şi nici nu triumfă în nici un domeniu fără să fi studiat ştiinţa comportamentului la această instituţie ori la una dintre filialele sale.

CULTURA NARCO Şl MUZICA – INSTRUMENTE DE CONTROL AL TINERETULUI l.

Introducerea drogurilor în microcosmosul adolescenţilor este unul dintre mecanismele care au funcţionat cel mai bine în vederea controlului şi manipulării indivizilor în faza vitală, când dispun de cea mai mare energie. Cercetătorii de la Tavistock au intuit puterea de acţiune nelimitată a tinerilor şi, de aceea, s-au grăbit să găsească metode pentru frânarea acestui potenţial uriaş. Drogurile fac parte dintre metodele cele mai eficiente de a le induce inerţie, căci îi prostesc, îi aruncă în inacţiune, iar folosirea lor continuă generează psihoze, depresii, temeri nefondate, apatie, pierderea încrederii şi respectului de sine, paranoia şi alte boli mentale, unele ireversibile. Strategia interzicerii a fost foarte eficientă, căci a stimulat consumarea lor de către acest segment de vârstă, în cursul căruia răzvrătirea este drapelul sub care ei se identifică şi îşi realizează

coeziunea de grup. Una dintre cele mai grave consecinţe ale drogurilor este faptul că tinerii consumatori nu sunt conştienţi de cum îi manipulează controlorii sociali şi nici nu-şi dau seama că drogurile nu le soluţionează problemele, ci le fac şi mai mari, uneori fiind chiar prea târziu pentru a se mai putea interveni.

CIA (ai cărei agenţi se formează şi ei la Tavistock) şi-a folosit proprii funcţionari, administrându-le LSD pentru a le studia reacţiile, fapt care a provocat numeroase morţi. Experimentul a fost folosit în cadrul programului MK Ultra, iniţiat când compania de medicamente elveţiană Sandoz AG, proprietate a S. G. Warburg Co., a dezvoltat Acidul Lisergic (LSD). James Paul Warburg, consilier al lui Roosevelt, a creat aşa-numitul Institute for Policy Studies, special pentru a promova acest drog. Rezultatul a fost contracultura narco a LSD din anii 1960, aşa-numita „revoluţie a studenţilor”, pe care CIA a finanţat-o cu douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

Contracultura narco a adus psihicului tinerilor daune emoţionale care n-au fost încă depăşite. Pătrunderea drogurilor a fost stimulată de marile festivaluri de muzică rock, unde s-a făcut experimentul social de spălare a creierelor unor adolescenţi neavizaţi. Acestui experiment i s-a adăugat fenomenul Beatles, cu compoziţii atonale care, după opinia experţilor, induc un comportament violent, necontrolat, dezorganizat. Dar anarhia lor era juvenilă, domesticită, de laborator.

FUNDAŢIILE TAVISTOCK.

Institutul Tavistock a fost creatorul fundaţiilor ce susţin proiecte cu scopuri nesemnificative, care n-au nimic de-a face cu acţiunile aparent filantropice pe care le arborează. De exemplu, Fundaţia Rockefeller a pus în mişcare felurite tehnici de control ale lumii agricole. Kenneth Warnimont, directorul acestei instituţii, a organizat programe de instigare împotriva fermierilor independenţi din Mexic şi America Latină, consideraţi o ameninţare la adresa

globalizării pe care o promovează Clubul Bilderberg, fiindcă, producând pentru ei înşişi, aceştia se pot autosubvenţiona. În Rusia sovietică, bolşevicii credeau că obţinuseră controlul total asupra poporului, până când şi-au dat seama de independenţa sfidătoare a micilor fermieri, chiaburii pe care ei îi numeau kulaci.

În anii 1930, Stalin a dat dispoziţii GPU29 să ia cu japca ogoarele şi vitele kulacilor, pe care să le lase apoi să moară de foame, obli-

29 GPU este sigla sub care este cunoscută Gosudarstvennoie Politiceskoie Upravlenie, poliţia politică sovietică ce are şi funcţii judiciare, creată în februarie 1922 pentru a înlocui CEKA. Din cauza nepopularităţii şi pentru a i se limita puterea acumulată în exces, GPU a fost desfiinţată în 1934, şi înlocuită cu NKVD care, ulterior, avea să devină KGB. (n.t.) gându-i, astfel să renunţe la micile lor parcele, pentru a intra în colhozuri, gospodării agricole colective. PCUS, partidul oamenilor muncii, i-a exterminat pe ţărani şi i-a adus în stare de sclavie pe muncitori. Multe regimuri totalitare au descoperit în micii fermieri cel mai mare oponent al lor. Regimul de teroare al Revoluţiei Franceze a luptat nu împotriva aristocraţilor – dintre care mulţi îl simpatizau – ci a micilor agricultori care refuzau să-şi predea recoltele tribunalelor revoluţionare, în schimbul unor titluri inutile. În Statele Unite, fundaţiile poartă acum acelaşi soi de război de exterminare împotriva fermierilor americani. Formula tradiţională de „pământ şi muncă” pentru fermier a fost alterată de nevoia acestuia de a cumpăra mărfurile industriale de care are nevoie pentru muncile agricole – şi care îl face vulnerabil mai ales în faţa manipulării indicilor de interes ai pieţei. Micii fermieri americani înfruntă acelaşi tip de exterminare, văzându-se obligaţi să renunţe la îngusta lor parcelă de pământ pentru a-şi închiria propria forţă de muncă marilor imperii agricole30.

INSTITUŢIILE TAVISTOCK ÎN SUA.

Aşa cum s-a arătat deja, Institutul Tavistock conduce numeroase filiale răspândite pe întreaga planetă. Dintre ele, cele mai importante din SUA sunt următoarele:

Planning Research Corporation. Aceasta este una dintre cele aproximativ trei sute cincizeci de întreprinderi care conduc cercetarea şi studiile politice, făcând recomandări guvernului. Preşedintele Eisenhower le-a calificat drept „o posibilă primejdie pentru politica publică, deoarece aceasta ar putea deveni supusul elitei ştiinţifico-tehnologice”.

Institutul Hudson. Această instituţie a făcut mai mult ca oricare alta pentru a modela forma în care americanii reacţionează la evenimentele politice şi sociale, gândesc, votează şi acţionează în general. Institutul Hudson s-a specializat în cercetări cu privire la politicile de apărare şi relaţiile cu Rusia. Mare parte din activitatea sa militară

30 http/educateyourself.org/now/nwotavistockbestkeptsecret.html. (n.a.)

este considerată „secretă” şi este una dintre instituţiile destinate spălării creierelor, făcând parte din Comitetul celor 300. Unul dintre clienţii săi cei mai importanţi este Departamentul American pentru Apărare, care se ocupă şi de chestiunile de apărare civilă, securitate naţională, politică militară şi controlul armelor.

National Training Laboratory. Fondată în 1947, cu sediul în Bethel, statul Mâine, această instituţie se ocupă cu spălarea creierelor liderilor din guvern şi instituţiile educative, ca şi din birocraţiile corporative, după metoda Tavistock. Ulterior, îi foloseşte pe aceşti lideri în conducerea întrunirilor de grup din organizaţii, ori angajează alţi lideri de grup cu antrenament similar pentru a face acelaşi lucru. National Training Laboratory dezvoltă metoda psihologică cunoscută drept „dinamică de grupuri”, creată de către neamţul Kurt Lewin chiar la Tavistock. Într-un grup de spălare a creierului condus de Lewin, un număr de indivizi de felurite provenienţe şi personalităţi este manipulat de către un grup-lider, în scopul de a-şi forma o opinie

consensuală, ajungând astfel la o nouă identitate de grup. Cheia procesului este crearea unui mediu controlat, unde se induce uneori stresul (numit adesea disonanţă) pentru a distruge structura convingerilor individuale. Folosind presiunea unor egali din alt grup de membri, individul este „distrus”, destabilizat, i se scoate la iveală o nouă personalitate, cu noi valori. Experienţa degradantă obligă persoana să nege că în ea s-ar fi produs vreo schimbare. Astfel se spală creierul unui individ fără ca acesta să-şi fi dat seama ce s-a petrecut.

Universitatea Pennsylvania, Facultatea de Finanţe şi Comerţ din Wharton. Fondată de către Eric Trist, unul dintre creierele de la Tavistock, Wharton se numără printre cele mai importante centre Tavistock în ceea ce priveşte cercetarea conduitei. Clientul său este Departamentul Muncii din SUA, pe care îl învaţă cum să facă publice statistici „pregătite” la Wharton Econometric Forecasting Associates Incorporated. Această metodă a fost foarte solicitată în 1981 şi a dovedit că existau mai multe milioane de şomeri decât cele reflectate în statisticile USDL. Modelul Econometric Wharton este folosit de către marile companii din Comitetul celor 300 din SUA, Europa Occidentală, Fondul Monetar Internaţional, Naţiunile.

Unite, Banca Mondială şi Institutul de Cercetare Socială. Printre clienţii săi figurează Fundaţia Ford, Departamentul pentru Apărare al SUA, Serviciul Poştei Americane şi Departamentul American pentru Justiţie. Printre studiile sale se numără „Semnificaţia umană a schimbării sociale”, „Tinerii în tranziţie” şi „Cum îşi văd americanii sănătatea mentală”.

Institutul de Viitorologie. Acesta este finanţat de către Fundaţia Ford şi preia previziunile pe termen lung de la Tavistock. Proiectează şi analizează ceea ce se consideră că vor fi schimbările esenţiale care se vor produce din cincizeci în cincizeci de ani. Aşa-numitele Panouri Delphi decid ce este normal şi ce nu şi pregătesc documente de

poziţie care orientează guvernul pe drumul corect, pentru a lăsa fără lideri grupurile de indivizi ce provoacă dezordini civile31.

RĂZBOIUL CA PROCES DE ORGANIZARE SOCIALĂ. RAPORTUL IRON MOUNTAIN.

Unul dintre rapoartele secrete cele mai semnificative, rod al cercetărilor pe care bilderbergerii le subvenţionează, în râvna lor de a controla lumea, este cel cunoscut sub numele de Iron Mountain, a cărui istorie debutează la începutul anului 1961, când preşedintele John F. Kennedy îşi făcea publică hotărârea de a pune capăt Războiului Rece. Comunicatul coincide cu selectarea unui grup de experţi care să analizeze consecinţele posibilei instaurări a unei păci mondiale permanente. Operaţiunea a fost coordonată de către trei membri importanţi ai administraţiei Kennedy, care făceau parte, în plus, din cele mai importante trei societăţi secrete: Dean Rusk, membru al Clubului Bilderberg şi CFR; McGeorge Bundy, membru al Clubului Bilderberg, CF R şi Skull & Bones; şi secretarul pentru apărare Robert McNamarra, membru al Clubului Bilderberg, Comisiei Trilaterale şi CFR. Delegaţia de cercetare, care a început să lucreze în 1963, era alcătuită din importanţi economişti, istorici, sociologi, oameni de ştiinţă, un astronom şi un industriaş.

31 http/educateyourself.org/now/nwotavistockbestkeptsecret. Htrnl. (n.a.)

Concluziile acestei cercetări au apărut în raportul Iron Mountain, numit astfel deoarece întrunirile cele mai importante avuseseră loc într-un adăpost nuclear subteran cu acelaşi nume, situat lângă Hudson, New York. Iron Mountain era sediul lui Hudson Institution, un cabinet de consultanţă al CFR, care se construise ca refugiu în caz de război nuclear. În plus, găzduia birourile Standard Oii ale lui Rockefeller, Dutch Shell Oii, ale băncii Morgan şi ale

Manufacturers Hanover Trust. Recent, a fost transformat în muzeu.

Conţinutul raportului Iron Mountain a fost dat publicităţii în 1966, deoarece unul dintre cei cincisprezece membri ai grupului, identificat cu numele de John Doe, l-a „scăpat” presei. Marile canale de informare americane l-au ţinut sub tăcere şi doar Dial Press a îndrăznit să-l publice, după un an. Doe era convins că trebuia să împărtăşească rezultatele acestei cercetări tuturor cetăţenilor, care susţinuseră studiul cu impozitele şi contribuţiile lor la buget. Restul colegilor lui credeau contrariul şi se temeau că publicarea raportului avea să declanşeze o periculoasă „criză de încredere” faţă de guvernanţi.

Băieţii de la Iron Mountain, cum s-au autointitulat, şi-au orientat studiile spre „Fezabilitatea şi Oportunitatea Păcii” şi au conchis că „Războiul nu este, cum se crede adeseori, un instrument politic pe care ţările îl folosesc ca să-şi extindă ori să-şi apere valorile politice sau interesele economice proprii. Din contră, el conţine fundamentul organizării sistemului social. Acesta a guvernat majoritatea societăţilor omeneşti în decursul istoriei şi la fel se întâmplă şi acum”. Cercetătorii au conchis că războiul era de dorit şi necesar, fiind „principala forţă structuratoare” şi „stabilizatorul economic esenţial al societăţilor moderne”. În plus, unul dintre punctele cele mai importante ale raportului a confirmat că, pentru a schimba viaţa tuturor locuitorilor planetei, nu există cale mai eficientă decât lupta, o afirmaţie istorică promulgată de Karl Marx.

Pe lângă faptul că sprijineau conceptul de „război dezirabil”, cercetătorii au propus reintroducerea sclaviei prin tehnologia modernă şi au pus problema folosirii politicii ca posibil substitut al controlului social exercitat anterior prin crearea de duşmani potenţiali.

„Dezvoltarea acestei forme sofisticate de sclavie”, au adăugat, „este o precondiţie inevitabilă pentru controlul social, într-o lume a păcii”. Şi încheiau: „Trebuie să afirmăm

din răsputeri că, de război ca sistem nu ne vom putea lipsi prea uşor, până nu vom decide, cu toată precizia, cu ce sisteme de control social avem de gând să-l înlocuim şi suntem convinşi, mai presus de orice îndoială raţională, că aceste instituţii suplinitoare îşi vor atinge ţelurile”.

După cum vedem, în ciuda discuţiilor despre posibilităţile deschise de către o pace durabilă în sistemul organizării sociale, adevăratul scop al raportului era asigurarea, mai presus de orice, a controlului social. Alesul grup de studii a evidenţiat faptul că, pentru a implementa un model de pace permanentă, era necesar să se găsească substitute ale războiului – şi au menţionat câteva formule, precum programul economic de cercetare spaţială, gigantic şi iară un ţel concret, orientat spre obiective de neatins, ori crearea de duşmani fictivi ca, de pildă, o ameninţarea extraterestră stabilită şi recunoscută, ori o poluare a mediului masivă şi globală. În plus, au arătat că s-ar putea introduce jocuri violente, de orientare socială, în scopul creării unei forţe poliţieneşti internaţionale omniprezente şi, virtual, omnipotente.

E semnificativ să subliniem faptul că raportul nu a ridicat nici o secundă chestiunea educaţiei şi formării culturale a cetăţenilor ca metodă pentru depăşirea conflictelor belice, ci pe cea a substituirii acestora cu alte ameninţări, care să poată sugestiona şi determina populaţia să fie uşor manevrabilă. Mai mult, a apărat abrutizarea persoanelor prin folosirea jocurilor violente.

E îngrijorătoare similitudinea acestor premise cu situaţia actuală, când observăm tot mai des scene de maximă violentă la unele evenimente sportive precum fotbalul, ori în jocurile video destinate copiilor. Altă coincidenţă suspectă este anunţata „schimbare climatică” pe care cei puternici o folosesc pentru a teroriza societatea şi care era deja stabilită în Iron Mountain drept alternativă a războiului. Cei pe care îi numim bilderbergeri şi adepţii lor profită de schimbarea naturală care se produce la anumite perioade

de timp în clima planetei, pentru a controla populaţia, scop căruia îi alocă milioane de euro proveniţi din impozitele noastre. De pe o zi pe alta, fără vreun aviz prealabil, schimbarea climei a devenit răspunzătoare de toate relele din lume, până şi de foametea din Africa. Nu ne putem nega responsabilitatea în gestionarea corectă a resurselor planetei, dar aceşti bilderbergeri se folosesc de situaţie pentru a îmbina chestiuni de naturi diferite, în scopul alarmării noastre extreme.

Semnatarii raportului Iron Mountain au subordonat oprirea sistemului de război găsirii unei formule mai bune, care să le servească scopurile „în termenii supravieţuirii şi stabilizării societăţii", dar nu l-au discreditat niciodată. În raport îşi puneau problema dacă era convenabilă instaurarea modelului păcii, dat fiind că „deşi sistemul de război repugna subiectiv unor importante sectoare ale opiniei publice, el a demonstrat că este eficient încă de la începutul istoriei scrise, oferind bazele pentru dezvoltarea multor civilizaţii durabile şi impresionante, inclusiv cea dominantă astăzi". Pentru acel grup de oameni de ştiinţă, un sistem viabil de pace „ar continua să fie un voiaj în necunoscut, cu un risc inerent şi inevitabil, indiferent de punctul până unde aceşti factori neexploraţi ar rămâne controlabili. La gradul nostru actual de cunoaştere, sistemul de război trebuie să fie identificat cu stabilitatea, iar cel de pace cu speculaţia socială".

Oamenii de ştiinţă de la Iron Mountain au recomandat crearea Agenţiei de Cercetări Permanente cu privire la Război şi la Pace, care ar urma să fie secretă şi n-ar da socoteală decât preşedintelui. Aşa cum arată şi numele său, agenţia s-ar ocupa de studierea tranziţiei la un model social de pace. Nu s-a aflat dacă acest organism a fost sau nu creat, dar ştim, totuşi, că sistemul de război, valabil şi astăzi, dă randament din plin.

DUŞMANUL NECESAR.

Raportul Iron Mountain propune crearea unui „duşman necesar” în vederea perpetuării sistemului de război, ori drept complement al acestuia, pentru a menţine coeziunea societăţii sub ameninţarea unui atac extern. Pentru aplicarea acestei soluţii, studiul oferă drept model „precedentele în tratamentul acordat grupurilor etnice defavorizate, despre care se presupune că sunt ameninţătoare în unele societăţi şi în decursul anumitor perioade istorice”.

Folosirea acestei fantome artificiale, inoculată de propaganda guvernamentată, ar fi cheia procesului de constituire a unui sistem de pace permanent: „Oricât ar părea de improbabil posibilul duşman alternativ, trebuie să subliniem că trebuie găsit unul, de o calitate şi de dimensiuni credibile, dacă tranziţia la pace urmează să fie dusă la bun sfârşit într-o zi, fără a provoacă dezintegrarea societăţii. După socoteala noastră, o asemenea ameninţare trebuie mai curând inventată, în loc să se dezvolte plecând de la condiţii necunoscute”.

Pentru ca ea să fie eficientă e indispensabil ca „duşmanul alternativ să implice o ameninţare de distrugere imediată, tangibilă şi direct resimţită. Această ameninţare trebuie să justifice nevoia de a plăti un „preţ de sânge„ în mari zone de interes uman. Un posibil duşman ar fi modelul poluării mediului, dacă primejdia pe care ar prezenta-o pentru societate ar fi genuin iminentă. Modelele fictive ar trebui să aibă ponderea unei convingeri extraordinare, susţinută de o nicidecum mică pierdere de vieţi omeneşti. Construirea unei structuri actualizate, mitologică ori religioasă, în acest scop ar prezenta dificultăţi în era noastră, dar ea trebuie oricum considerată o alternativă”.

Revin la constatarea semnificativă despre actuala maşinărie propagandistică pe care ţările occidentale o pun în mişcare pentru a-i pune în alertă pe locuitorii planetei în legătură cu posibilul pericol pe care l-ar aduce poluarea mediului înconjurător şi, mai ales, schimbarea climei, care

se presupune că ameninţă viaţa pe Pământ. Cred că toate acestea sunt alarme iară fundament, fictive, denunţate de anumite sectoare ştiinţifice care au fost trecute sub tăcere în mass-media. Aceşti critici susţin că, după anumite perioade de timp, se produc schimbări climatice pe planetă, complet normale în evoluţia acesteia.

Logo Skull & Bones: Skull & Bones are datoria de a da ascultare zeiţei elocvenţei, care ocupă în panteon locul oratorului Demostene (după moartea lui în 322 d. Hr.). Despre această zeiţă se spune că se va întoarce a doua oară la începutul unei noi societăţi. În 1967, un student fără legătură cu Skull & Bones a donat societăţii 322 000 de dolari.

Mormântul Skull & Bones: începând din 1883, una dintre răspunderile grupului de 15 seniori constă în selecţionarea a 15 membri juniori care să-i înlocuiască, fapt numit în interiorul societăţii tapped (recrutare). Membrii tapped îşi dau întâlnire la mormântul Skull & Bones de câteva ori pe săptămână, în anul terminal de facultate. Membrii „dizidenţi" ai Skull & Bones, intervievaţi de către Alexandra Robbins în cartea sa Secretele Mormântului (Secrets of the Tomb), dezvăluie că aceştia ciriau pe Mormânt, folosind un serviciu de argintărie care aparţinuse lui Hitler, şi mâncau alimente costisitoare. Fiecare dintre membri primeşte un nume de cod, cu toţii se numesc Knights (Cavaleri) şi îi consideră barbari pe toţi ceilalţi, în plus, ceasurile participanţilor la întrunirile de la Mormânt sunt intenţionat date înainte cu cinci minute, pentru a da tuturor senzaţia că lumea lor a luat-o înaintea celei a barbarilor, din exterior.

Membrii Skull & Bones: Fiecărei „cohorte" de cincisprezece membri din această societate i se făcea o fotografie. Decorul era întotdeauna acelaşi, cu oase omeneşti şi un ceas care arăta ora 8 seara.

Membri ai Skull & Bones cu George Bush tatăl.

Carnetul de membru.

Skull & Bones al lui George Bush-tatăl.

: e„te”t. II#*$tgjşş ifcrlwrî: mlter BiiA,. SfcttfI HfKÎ! K”S îlift.

Titk C/MM Vitk* pwwrij? Î ifrnsn.

Mănuşa albastră a Marii Loji.

Siglă masonică.

Insigna oficială a M15 (vechiul serviciu secret britanic), cu clare simboluri masonice.

Simboluri masonice pe bancnota de un dolar.

Harry S. Truman, preşedinte al SUA, 1945-1953. Mare maestru ai masoneriei din Missouri şi, ulterior, deţinătorul gradului 33, cel mai mare din organizaţie.

Gerónimo, căruia membrii Skull & Bones aveau să-i profaneze mormântul.

Albert Pike. A fost un personaj cu adevărat excepţional, cu o vastă cultură şi un talent ieşit din comun pentru învăţarea limbilor străine. Mason de gradul 33, a făcut parte şi din Ku Klux Klan. Legătura dintre ambele societăţi secrete este una dintre chestiunile cele mai incomode, istoric vorbind, pentru masoneria din Statele Unite. A rămas cunoscut mai ales pentru o serie de opere în care încerca să explice viziunea globală a masoneriei. Cartea sa cea mai importantă este Morală şi dogmă, care prezintă vechiul rit scoţian al masoneriei, volum publicat în 1872 (César Vidal, Libertate digitală).

I.

John Waine acceptând gradul 33 de iniţiat mason.

Omniprezentul David Rockefeller, răspunzător direct de multe dintre deciziile politice luate în ultimii cincizeci de ani.

Henry Kissinger. Fondator al Clubului Bilderberg, una dintre persoanele cele mai influente din lume.

L Z5

C.

CL

) ftJ +-

LT.

Coperta dosarului consacrat întrunirii Clubului Bilderberg din 1980.

M/fcPS RM!: îâ' FAX „Î27HW BroakMmi iW iiHii.

PRESS RELEASE miMtM&flt} meetings 9 i u” 200*

The S4th Silderberg Meeting will be held în Ottawa, Canada, 8-1 June 2006- The Conference will; deal mainly wish European-American relations, Energy, Russia, lian, 'the Middle Eitsl Asia, Terrorism, and Imcnigiation. J.

Approximately 130 participants will attend of whom about two -thirds come from Europe <tn4 baiame from North America, About one-Third is from government and politics, ami two*ibtfd$ are ' from finance. Industry, labor, education, and communications. The meeting is private în order to ' encourage franjk and open discus*ion, Bildcrbcrg takes its name from the hotel în Holland, where the fust meeting took place în May 1954 That pioneering meeting grew out of the concern expressed by leading citizens on both sides of the Atlantic that Western Europe and North America were not working together as closely as they should on common problems of critical importance. H was felt that regular, eff-the-record | discussions would help create a better understanding of the complex fosces arid major trends: affecting Western nations în the difficult post-war period.

The Cold War has now ended. Bui în practically all respects there are more, not fewer, common; problems – from trade to jobs, from monetary policy to investment* from ecological ch&itenges w ihe task of promoting international security. It is bard to think of any major issue în either Europe or North America w hose unilateral solution would not have repercussions for the other Thus the concept of a Europcan-Amcrican forum has not been overtaken by time. The dialogue between these two regions is still – even increasingly – critical.

What is unique about Bilderberg as a forum is the broad cross-section of leading citizens that are assembled for

nearly three days of informal and off-ihc-rccord discussion about topics of current concern especially în the fields of foreign affairs and the international economy; x„tTong feeling; among participants that în view of the differing attitudes and experiences of the Western nations, there remains a clear need to further develop ats understanding în which these concerns can be: accommodated; the privacy of „He meetings, which has no. Purpose other than to allow participant to speak iheir minds openly and freely.

În short, Bilderberg is a small, flexible, informal and oif-the-record international forum în which j different viewpoints can be expressed and mutual understanding enhanced.

Bildcrberg s only activity is its annual Conference, At the meetings, no resolutions are proposed, no votes taken, and no policy statements issued. Since 1954, fifty-three conferences hay? Been held. The names of the participants are made available to the press Participants are chosen for their experience, their knowledge, and their standing; ait participants attend Bilderberg în a private and; not an official capacity

: Pafi|cip9Rts'h&ve agreed not to give interviews to the press dtirig the meeting. Jn ewpttffi wish the news, media after the conference: it is an establwhe„! Rule that tk atifeulion should”M individual participants of what was discussed during ihc meet sag.

There will be no press conference. A list of partidpaitU is appended;

Comunicatul de presă care anunţă că se va ţine o conferinţă de presă despre întrunirea Clubului Bilderberg din 2006, la Ottawa, Canada.

To:

Embassv West Hotel June 9, 2006

Date.

Number of Pages: 6

Fa* No; 6i3 729 1600

Prima pagină a unui fax adresat Hotelului Embassyân timpul întrunirii Clubului Bilderberg din 2006, la Ottawa, Canada. Nu se ştie cine a putut da în vileag lista participanţilor.

Fpi UŞA.

P

08* C.

A.! SB. B ' f. K

„e.

CDS. OB ISA V ilj-; c6s cult J.

I NT? – l. /, -'!

11 j ar-9i jr „c ' Pete IgraSittoiipes AriciiToujd.

Gcorgr Egunm ' BsHs. Etiwsrd „. SJsotw. Franc” Pinto ffi§îS|| MjeBii;

Bjilerjileiit, bcrmt-e, BifcCirt„ Bressffld.'ĂŞe,”-'

Broiim-r OsEr:;: J7 I', c.

CotriM, Kasrt it r-i: i; mi.

C13/#ce!… '

: t.

N.j„ i. „ i.: U

'i.:

— R f| (1 fL ft I ': is

; II, i i -r; *.: <.

— II!: r, îliililiiliilSI

, S f f' S Font P; L…: i. 1 1 i.

Ii-: niimr, Dcr Sisnsla'd ' i. 'I of tts Mmganefit ti S.'! I CEC, AXA

: 'r: f? I

— Tferf CEO, Tit ': – am! Mi., i. 1 |! '!'

C <rd Cl nj +- bfl a.

„ jQ.

L.

(c)

JQ 3 y.

Lista participanţilor la întrunirea Clubului Bilderberg din 2006, de la Ottawa, Canada (I).

I/wm Hi II:” în umim Bmtotrwt Satei H mmaooo.

F Patrhifc Member of Parliament.

USA LX'] i, lcii The; şi Partner, O'Melvesiy & Myers LLP.

O 0C. Pfr, „r, Math”. Chairmun of tha Board oFManagemem, Axel Spring” AO.

MC Ei.'rer. Anders President, DONG A/S i tlkra, J<hi Vice Chairman, Fiat S.},. A.

„SA ' fddtttin, Martin S. P resident „iiyi CEO, National Bureau of Economic Research.

U'SA Geitluitr, Timothy F. President and CEO, Federal Reserve Bank of New York.

USA Gigas, PwIA: Editor of the Editorial page. The Wall Street Journal.

IS'R CiWy, Btval Head of Coordination and Strategy at the Office of the Prime Minisier.

IRL (c) won, Dr”, _hairman, A1B Croup

8 Goldschmidt, Pt&rt Former IAEA Deputy Director General and Former Head of the.

Department of Safeguards; Visiting Scholar, Carnegie Endowment for international Peace ' A Gusenbauer, Alfred Parliamentary Leâder SPÔ.

NL Halfecrstadt, Vktor Professor of Economics, Leiden University; Former Honorary.

Secretary General of Bilderberg Meetings.

B Bans”, hm-'Vimv. CEO, Sue* Trecitbel S. A.

FIN fleMwta. Eero Minister of Finance.

USA Holbrooke, Richard C Vice Chairman, Perseus, LLC.

USA Hubhard, Alls) B, Assistant to the President for Ecor.om c Policy, Director Nations! Economic Council.

N Jensen, Siv Member of Partisane”

D Joflc, Josef Publisher-Editor, Die Zetl.

USA Johnson, James A. Vice Chairman, Pa jeus, LLC.

USA Jordan, Jr., Vernon E Senior Managing Director, Lazard Frere s & Co. LLC

00 KVeukv. Anatoli Editor at Large, lise Times f Kerdrel, Yves de Editor, Le Figaro.

CB Ken of Kmlochard, John Deputy Chairman, Royal Dutch Shell pic.

USA Kimsey, Janies V. Pounding CEO and Choitroan Emeritus, America Online, inc.

„USA Kissinger, Heray A Chairman, Kissinger Associates.

Ni Kteisterlte, Gerald 1. President and CEO, Royal Philips Electronics.

TR Kof, Mustafa V. Chairman, Koç Holding A. S.

TR KSprtila, Rental Founding Chaftnan, AR1 Movement.

FIN Koritmtot, Sixtsn Managing Director, The Research Institute of (r) „ Finis")!

Economy ETCa and Finnish Business and Policy fontm SVA.

TR Korv, Fchmi Senior Writer, Yeni Sofali.

CON Koss, Johann O. President and CEO, Right To Play.

USA Kfayis. Henry R. Founding Partner. Kohlborg Kravis Roberts & Co.

USA Kravis, Maric-Josie Senior Fellow, Hudson institute, Inc.

WT Kiocs, Neelie Commissioner, European Commission.

INT KfOIWabttrg, Ed Director of the Private Office, NATO Headquarters.

CM Kudelskt Andrf Chairman of the Boots nndCEO, KwfalsU Orsup.

P Lauvcrgcon. Aanc Chairman of the Executive Board, A REV/, E Left" Cross, Bernardino Secretary of State, Ministry of Foreign Affairs.

Lista participanţilor la întrunirea Clubului Bilderberg din 2006, de la Ottawa, Canada (2).

PH„: I (r) I! 4 <filJ/nlW * '„I

„! P „/" mm.

IJ Uţţmi, Maurice ChaifTOM, FQRTIS '.

CON Lloyd, Ronald S Chairman „d CBO, Credit Suisse Fir it Bosse"

USA Luti, William 1, Special Assistant to the President for Defense Policy at”i Strategy, National Security Council
'USA' MaÜwwJt Jessica T President, Carnegie Endowment fbr International Peace.
CDN McKtăm, Frank Deputy C|ijiir, Toronto Dominion Bank financial Group.
USA Merash, MatV C, Partner, Akân Otimp Strauss Hauer & Feld LLP t Monlbrial, Thierr? De President, French Institute for International Relations
1NT Monti, Mario President, Univcrsila Commeroiale Luigi Boceoni.
USA MuwJk, Craig 1, Chief Technical Officcr Advanced Strategies and Policy, Microsoft.
Corporation.
N Myklebust, Egâl Chairman of the Board of Directors SAS, Norsk Hydro ASA.
D Nsss, Matthias Deputy Editor, Die Zeit 'r.
NL Netherlands, H. M. The Queen of The cm „Nicfceraon, Ken iBinary Corp.
CDN Nixon, Gordor, President and CEO, Royoi Bonk of Canada.
N Korvin, Harold Chairman A. Partner, ECON Management AS
' IfUL O'Brien, Penis Chairman, Comrjumicorp Group Ltd.
PL Ofechowski, Andree? Leader Civic Platform.
FIN Otlila, Jorma Chairman, Royal Dutch Shell pic.
GB Osborne, George Shadow Chancellor of the Exchequer.
TR Oui, Soli Froteortf Inter raţional Relations and PotWeal Science.
Istanbul Biigi University.
I PadoaScbiopp, Tommaso Minister of Finance.
USA PătaM, George E. Governor of S'eiv York State.
USA f earbtiiie, Norman Senior Advisor, Time Warner Inc.
USA Pei, Minxin Director, Carnegie Endowment for International Peaec.
USA. Petit, Ki.

— Hai. L K Resident Fellow, American Enterprise Institute for Public.
Policy Research.
D PflBger, Friedbert State Secretary of Defence.
IN T Piebalgs, Aridris Commissioner, European Commission f Pmautl, Françols-Hauri President, Artemis; Chairman and CEO, PPR Group.
CDN Ptichsid, J. Robert S Présidait, Torstar Corporation.
USA Raiwer, Steven Managing Principal, Quadrangle Group LLC.
S Reinfeldt, Fredrtk Chairman Conservative Party, CDN Rilsman, Heath” Chair and CEO, Indigo Books & Music inc.
USA Rockefeller, David Former Member, J? Morgan International Council.
E Rodriguetteciarré, Motlas Executive Vice Chairman, Grupo Satitander, Ciudad Grupo.
Santandcr.
USA Ho„, Dennis B Director. „Washington Institute for Neat East Policy.
F Roy, OHvfar Senior Rcssarchcr, French National Center for Scientific Research.
U5A tij rupleu/n Managing Director, Kisiiitjjei Associates, Îne.
USA Sadjapour, Karfe Analyst, international Crisis Oroup.
L ZD.
C
<nj a.
03 HLT)
? O
<O -Q a.

(V
— O.
Lista participanţilor la întrunirea Clubului Bilderberg din 2006, de la Ottawa, Canada (3).
ÉEilriS oywmtcwm'wagiWüHWiKWii (KU iM/fWl mmrwi.

USA Sam, Rojw Co-Founder ami Chairman Emeritus, The ARS CoipotMiof. Îh”

Summit Foundaifon

! WJ Sarwighalam, Mahmoodl Associate Professor of Interantioaal Relations, School of ISCWMitic and Political Sciences, National finiveraiiji of Irrst (SMtfcf Ödtcsim;

1 Scarom, Paolo CEO, Eni S.p. A.

D Schity, Otto Former Minister of Interior AITair*; Member of Parliament; Member of the Committee on Foreign Affairs.

A Schölten, Rudolf Member of the Board of Executive Directors, Oesterreichisdie.

Kontrolibank AG

1 Schrempp, Jürgen E. Former Chairman of the Board of Management, DaimlerChrysler AG t Schütz, Ekkehard D. Chairman, ThysscnKrupp AG.

OK Seidanfaden, Toger Executive Editor-în-Chief, Politiken f* Silva, Augusto Santos Minister for Parliamentary Affairs.

VSA Steinberg, James B. Dean, Lyndon B. Johnson School of Public Affairs, Univetsity of.

Texas.

SPresident and CEO, AB Etatrolux mi Sutherland. Peter D. Chairman, BP pic aod Chairman, Goldman Sachs International i Trcmonti, Ciulio Vice President of the Chamber of Deputies.

OR Tsouksiis, Loukas President, Hellenic Foundation for European and Foreign.

Policy (EUAMEP)

NI Vertagen, Maxim” J. M. Parliamentary Leader, Christian Democratic Appeal (CDA)

USA Vinocur, John Senior Correspondent, International Herald Tribune s Walitnl-ctg, Jatvob Chairman, Investor AB.

CDN V-'augh, Richard E. President and CEO, Bank of Nova Scotia.

ML Wellink, A. H. E. M. President, De Nederlandschs Bank

08 Wolţ Martin H. Associate Editor aod Economics Commentator, 'The Financial.

USA Wolfensohn, James I. Special Envoy for the Oaza Disengagement.

USA Zelikow, Philip D. Counselor of the Department, US Deportment of State.

CHN Zhang, Yt Deputy Secretary General, China Society for Strategy and.

Management Rcscareh.

USA Zocllick, Robert B. Deputy Secretary of State.

D ZumwinUi, Klaus Chaimiaii ofthe Board ofMfUiagcmen! Dwtsche Post AG.

Rapporteurs.

CB Bnsdov; Vcrtdclmc vor, Periş Correspondent, The Economist.

G8 Wooidridgî, Adrian D. Foreign Correspondent, The Economist.

Lista participanţilor la întrunirea Clubului Bilderberg din 2006, de la Ottawa, Canada (4).

From: The Rt. Hon. Kenneth Clarke, QC. MP.

HOUSE OF COMMONS.

LONDON SW1A OA A

24(tm) March, 2003

Dear Mr. Martin, Thank you very much for your recent letter. This year's Bildeifcerg Meeting, is being '. Held, at Versailles?”'Franc*, but X am afraid it is not open to the public. The whole point of the meetings is that they are informal and relaxed exchanges of views between politicians and businessmen, who can talk to each other without being on the record or reported publicly. Some of the people are very well known and, if they were talking în public, they would have to speak în the language of a press release, which does inhibit the flow of argument.

Yours sincerely.

Mr. F. M. Martin, Imverbervie, Montrose, SCOTLAND DD10 OPX.

Scrisoarea lui Rt Hon. Kenneth Clarke, liderul Partidului Conservator Unionist britanic, despre Clubul Bilderberg.

CAPITOLUL 9

Evenimente internaţionale pregătite în Clubul Bilderberg

„ O naţiune care cheltuieşte mai mulţi bani pentru armament militar decât pentru programe sociale se îndreaptă către moartea spirituală”

Martin Luther King (1929-1968), Premiul Nobel pentru pace.

Conferinţa anuală a Clubului Bilderberg este cea mai importantă din lume. Nici o alta nu se poate compara cu ea, de vreme ce acţionează la nivel planetar şi concentrază elita conducătoare a principalelor instituţii internaţionale cum sunt, bunăoară, Banca Mondială, ONU, NATO, FMI, ca şi liderii financiari şi politici ai ţărilor occidentale ce exercită hegemonia puterii mondiale. Ţinând seama de situaţia şi influenţa politică, economică şi socială a membrilor săi şi analizând temele abordate în cadrul întrunirilor, se observă o coordonare vădită între ceea ce se dezbate în Clubul Bilderberg şi ceea ce se întâmplă în plan internaţional.

Enumerarea chestiunilor prezente pe agenda de lucru a Clubului devine, astfel, dovada relevantă a faptului că acesta funcţionează ca un guvern mondial invizibil. În cele mai recente întruniri, distinşii bilderbergeri au abordat chestiuni legate de problematica regiune a Orientului Mijlociu, războiul din Irak, conflictul din Balcani sau imparabilul gigant chinez. Ei şi-au îndreptat din nou atenţia spre subiecte economice: au mizat puternic pe Acordul pentru Comerţ Liber şi au decis că trei monede mondiale vor fi preponderente: dolarul, euro şi yenul, care, datorită valorii lor egale, funcţionează în ultimă instanţă ca o singură valută.

Am vorbit deja despre conspiraţie, dar nu şi despre ce părere au aceşti bilderbergeri despre ea, căci, cum era de aşteptat, ei neagă existenţa vreuneia. Cei care deţin pe nedrept puterea globală nu se considera conspiratori pentru că, pe de o parte, cred că modul lor de a acţiona e

cel mai bun, singurul corect. Iar pe de altă păite, atât interesele lor personale cât şi beneficiile de putere şi cele materiale pe care le obţin îi determină să acţioneze în acest fel Ei îşi neagă responsabilitatea în desfăşurarea istoriei, afirmând că aceasta e rezultatul unei succesiuni accidentale de fapte, interme diate de unele acte divine, pe care nu le pot distorsiona ori împie dica. Astfel, Zbigniew Brzezinski, membru în Comitetul Executiv al Trilateralei, a negat în 1981 existenţa conspiraţiei: „Istoria e mai curând rodul haosului decât al conspiraţiei. Oamenii politici suni tot mai depăşiţi de cursul evenimentelor şi fluxul informaţiei."

Cercetătorul Gary Alien afirmă, în acest sens: „Credem că un mare număr de evenimente mondiale mai importante, care au hotărât destinele omenirii, au loc pentru că aşa a plănuit cineva. Dacă neam referi pur şi simplu la statistici, jumătate, din întâmplările care afectează bunăstarea americanilor ar trebui să fie bune pentru ei. Dacă ar fi vorba despre o pură incompetenţă, liderii noştri ar trebui să comită din când în când câte o greşeală în favoarea noastră. Dar, în realitate, noi nu vedem nici coincidenţă, nici prostie, ci mai degrabă planificare şi genialitate".

Jurnalistul englez Jon Ronson, autorul cărţii Ei: aventuri cu extremişti (Them: Adventures with Extremists), a obţinut de la fostul ministru al economiei şi apărării din Marea Britanie, Denis Healey, mărturisirea a ceea ce nici un bilderberger nu recunoscuse vreodată: „A spune că ne străduiam în vederea unui guvern mondial unic este exagerat, dar nu total incorect. În Clubul Bilderberg, noi simţeam că nu putem să continuăm luptând mereu unul împotriva celuilalt, omorând oamenii şi lăsându-i cu milioanele fără cămine. Aşadar, am considerat că o singură comunitate mondială ar fi ceva bun. Clubul Bilderberg", a continuat Healey, „e un mod de a strânge împreună oameni politici, de afaceri, bancheri şi jurnalişti. Politica trebuie să-i implice şi pe cei care nu sunt oameni politici. Facem un efort special ca să avem alături de noi politicieni mai tineri

care sunt, evident, în ascensiune, pe care să-i punem să colaboreze cu unii experţi financiari şi industriali, care să le dea sfaturi înţelepte. Acest fapt face să crească posibilitatea de a avea o politică globală sensibilă”.

„Ceea ce faceţi nu-i o conspiraţie mondială?” l-a întrebat Ronson. „Prostii!” – a mârâit fostul ministru. N-am mai auzit aşa ceva! Asta nu-i o conspiraţie! E lumea! Aşa se fac lucrurile. Şi, în mod sigur, e un mod absolut potrivit”.

Healey a adăugat: „Dar am să vă spun ceva. Dacă extremiştii şi liderii grupărilor militare cred că acest Club există ca să-i dea jos pe ei, atunci au dreptate. Noi suntem împotriva fundamentalismului islamic, de exemplu, pentru că acesta este împotriva democraţiei.”

E semnificativ că Healey a spus că toţi bilderbergerii s-au unit ca să oprească războiul dintre ei, dar n-a spus dacă ei duc sau nu un război împotriva celorlalţi. Ei au iscat luptele care răvăşesc lumea de la începuturile secolului al XX-lea şi, în plus, chiar Healey a afirmat că: „Ceea ce se întâmplă în lume nu-i accidental, sunt unii care au grijă ca lucrurile să se petreacă astfel. Cea mai mare parte a chestiunilor naţionale sau relative la comerţ sunt dirijate de cei la care sunt banii”.

Unii vor rămâne circumspecţi în faţa atâtor dezvăluiri, dar ţineţi seama că nu doar unii jurnalişti independenţi critică autoritatea celei mai puternice organizaţii din lume. Şi Corporate European Observatory, unul dintre cele mai importante centre de cercetări în domeniul politicilor liberale, a reliefat într-una dintre publicaţiile sale din anul 2000 că acest Club Bilderberg nu emite cu siguranţă mandate „oficiale”, dar reuşeşte „să stabilească un consens între elitele politică, economică şi cea a mass-mediei”. Este acelaşi lucru, dar spus cu alte cuvinte.

Renumitul cercetător american Jim Marrs declară: „În plină eră industrială, ştiinţifică şi nucleară, într-un sistem democratic, dar şi într-o societate totalitară, viaţa e hotărâtă de o mână de oameni. În ciuda diferenţelor de

abordare a studiului puterii în SUA, experţii, atât analiştii politici cât şi sociologii, sunt de acord că deciziile-cheie, politice, economice şi sociale sunt luate de o minoritate aleasă”.

Preşedintele Clubului, Etienne Davignon afirmă: „Când oamenii spun că suntem guvernul secret al lumii, eu le răspund că, dacă ar fi adevărat, ar trebui să ne fie dureros de ruşine de noi înşine”. În continuare, le vom aminti motivele care, dacă au conştiinţă, n-ar trebui să-i lase să doarmă liniştiţi.

ROLUL DRAMATIC AL AMERICII LATINE.

Să ne amintim că, la începuturile Clubului Bilderberg, „duşma nul necesar” era comunismul. Pe atunci, termenul îngloba orice doctrină contrară celei a învingătorilor. De aceea, aşa cum semnalează cercetătorul Noam Chomsky, popoarele care s-au opus imperialismului capitalist au fost considerate apărătoarele unui naţionalism eretic, care trebuia zdrobit, şi au fost incluse în aşa-numitul lagăr comunist.

În 1955, un grup de studiu la nivel înalt, care s-a alăturat obiective lor Clubului Bilderberg, a argumentat că principala ameninţare pe care o prezentau puterile comuniste era refuzul lor de a juca rolul de serviciu care consta în „suplimentarea economiilor Occidentului”. Acesta a fost unul dintre motivele care au dus la războiul din Vietnam. Faptul că aceste ţări erau independente de galaxia anglosaxonă era un exemplu periculos, care putea să se extindă în toată lumea. Pentru planurile făcute de bilderbergeri, aceasta era un fapt inacceptabil, căci ar fi distrus idea guvernului unic mondial, ivită încă din secolul al XlX-lea. Trebuia să se acţioneze, fiindcă ameninţarea reală nu venea din ţările sovietice, deşi aşa susţinea propaganda epocii, ci din rezistenţa populară antifascistă, din idealurile democratice şi cererea masivă de amendamente sociale.

Acţiunea strategică desfăşurată atunci în America Latină, care trebuia să-şi îndeplinească misiunea de furnizor de materii prime, a fost riguros expusă de îioam Chomsky în cartea sa intitulată Ce vrea cu adevărat Unchiul Sam. Pe ea ne vom baza pentru a expune, în continuare, evenimentele brutale care au devastat Lumea Nouă şi care au şi astăzi repercusiuni nefaste, menţinând-o în subdezvoltare, în ciuda bogăţiilor deosebite din vastul său teritoriu. De aceea, deşi nu legitimează sistemul, mişcările populiste care s-au extins de curând în America Latină, ai căror principali reprezentanţi sunt Evo Morales, Hugo Châvez sau Lulă da Silva, au cauze adânc înrădăcinate în istorie.

CHILE Şl LOVITURA DE STAT DATĂ DE CIA.

În anii 1970, Salvador Allende a ţinut, la sediul Naţiunilor Unite, un vestit şi emoţionant discurs, în care a vorbit despre existenţa unui „conflict frontal" între popoare şi companiile transnaţionale, „care nu depind de nici un stat (…) şi constituie un mare pericol (…)" pentru popoare. Preşedintele chilian a încheiat spunând că, în ciuda tuturor obstacolelor, „valorile omenirii nu vor putea fi distruse". Socialistul Allende, care era şi mason (Mare Maestru al Marii Loji din Chile), îi expropriase pe latifundiari, dând pământurile ţăranilor săraci. Prin acest tip de măsuri, preşedintele chilian devenise principalul motiv de îngrijorare al secretarului de stat al SUA, Henry Kissinger, care expusese situaţia şi în reuniunile Clubului Bilderberg. Ambasadorul de atunci al SUA în Chile, Edward Korry, aminteşte, într-un documentar recent, cum se enerva Kissinger când vorbea despre Allende: „dădea cu pumnul unei mâini în podul palmei de la cealaltă şi striga că o să-l distrugă, o să-l înfunde economic. Îl numea fecior de lele, ticălos". Ambasadorul a subliniat că Allende „avansa pe un teren necunoscut, fără exemple, fără modele. Voia să instaureze o societate marxist-leninistă, mai voia şi ca burghezia s-o accepte, ceea ce presupunea sinuciderea

clasei burgheze. Fidel Castro i-a spus că, fără armată, nu putea s-o facă, lucru pe care „el comandante”

Îl învăţase din Lenin. Allende era un bărbat cumsecade, dar se voia un erou al panteonului marxist-leninist”. Preşedintele chilian n-a luat niciodată în seamă sfatul lui Fidel Castro cu privire la folosirea armatei, deoarece credea cu tărie în pace. De aceea, când Kissinger a provocat lovitura de stat şi militarii au intrat în palatul prezidenţial La Moneda din Santiago de Chile, preşedintele s-a sinucis.

Când Salvador Allende a câştigat alegerile, SUA investiseră deja două milioane şapte sute de mii de dolari în campania electorală a adversarului său politic, bani plătiţi de CIA şi de sectoarele publice şi private americane. Dar mai plătiseră şi Casele Regale din Belgia, Ţările de Jos, între care Coroana olandeză a Prinţului Bernhard, ca şi Vaticanul şi un partid din Italia. Acea campanie propagandistică urmărea să contracareze discursul marxist-leninist al lui Ailende, pe care îl considerau o influenţă destabilizatoare, cu caracter sovietic. În vocabularul folosit de bilderbergeri, stabilitatea înseamnă securitate pentru firmele multinaţionale şi clasele sus-puse care le conduc.

Nixon ceruse CIA ca Allende să nu fie învestit preşedinte, dar planu rile lor nu funcţionaseră. Pentru Kissinger, mandatarul chilian era „un virus”, un măr putred, o armă puternică de propagandă contrară, aşa că Allende trebuia anihilat prin recurgerea la unul din cele două modele folosite de SUA în America Latină ca să-şi lichideze adversarii.

PROPAGANDĂ POLITICĂ SAU ACŢIUNE MILITARĂ.

Cele două modele erau: acţiuni organizate înainte sau după alegerile prezidenţiale. Adică, ori se evita cu orice preţ victoria candidatului opus, prin fraudă electorală şi contra-campanie politică, ori se destabi lizau guvernele alese democratic, prin logistică militară. Acest sistem a avut drept rezultat folosirea diabolică a forţei în ţări ca

Nicaragua, unde opoziţia (înarmată de anglo-saxoni) tortura femeile, spânzurându-le de picioare, cu pieptul şi faţa tăiate, ca să moară fără să sângereze, şi ucidea copiii, izbindu-i de stânci. „SUA au încercat întotdeauna să stabilească relaţii cu militarii din alte ţări, căci aceasta era o modalitate de a înlătura guvernele care le scăpaseră de sub control. Aşa s-a întâmplat în Chile, în 1973 şi în Indonezia, în 1965. Înainte de loviturile de stat, am fost ostili guvernelor, dar am continuat să le trimitem arme. Menţineţi relaţii bune cu militarii şi ei vor da jos guvernul pentru dumneavoastră", spune cu ironie Chomsky.

REAGAN LICHIDEAZĂ FANTOMELE DIN GUATEMALA.

În 1952, un memorandum al CIA a descris Guatemala drept „contrară intereselor americane, prin influenţa comunistă bazată pe apărarea militantă a reformelor sociale şi prin politica naţionalistă". CIA a pregătit o lovitură militară de succes, transformând ţara într-un abator. În 1988, presiunea exercitată împotriva ziarului Epoca, contrar afirmaţiilor reprezentanţilor SUA, a dus la dispariţia sa printr-un atentat terorist. Unul dintre jurnaliştii de la acea publicaţie, Julio Godoy, a afirmat, după un timp: „Suntem tentaţi să credem că, la Casa Albă, cineva are cultul zeilor azteci, şi le sacrifică sângele celor din America Centrală".

A TREIA OPŢIUNE: BLOCADA

$ Brazilia a avut aceeaşi soartă, dintr-un motiv similar. Administraţia Kennedy a hotărât căile de urmat pentru lovitura militară din 1964.

I, a fel şi Argentina, Honduras, Guatemala. Nici o ţară n-a scăpat, peniru că, dacă lipseau mijloacele militare, se trecea la al treilea model: blocada, care priva şi continuă să priveze populaţia de alimentele de bază. „De la revoluţia bolşevică din 1917 până la colapsul guvernelor comuniste din Europa de Est, la sfârşitul anilor 1980, orice atac se putea justifica prin apărarea împotriva ameninţării sovietice".

Liderii militari au construit state corupte, de inspiraţie neonazistă, cu represiuni civile, torturi şi execuţii care au scăldat în sânge America Latină, făcând-o să regreseze din cauza muncii conspirative prestate de către marii preoţi ai capitalismului.

În februarie 1980, arhiepiscopul din El Salvador, Oscar Romero, i-a scris preşedintelui Jimmy Carter, rugându-l să nu mai trimită ajutoare militare guvernului lui Roberto D'Aubuisson, fiindcă „se vor intensifica nedreptatea şi represiunea împotriva organizaţiilor populare care luptă pentru respectarea drepturilor fundamentale ale omului”. O săptămână mai târziu, în timp ce oficia liturghia, arhiepiscopul a fost asasinat. În El Salvador, copiii erau luaţi din sânul familiilor şi supuşi unui riguros antrenament militar de tip nazist, care îi îndoctrina cu privire la asasinatele brutale însoţite de obicei de ritualuri sexuale şi satanice.

PANAMA, UN PARADIS NARCOTIZAT.

În 1981, preşedintele statului Panama, OmarTorrijos, moare într-un accident aerian atribuit CIA şi colonelului Manuel Antonio Noriega care, doi ani mai târziu, devine şeful statului. Noriega, criminal şi traficant de droguri, a servit interesele SUA şi Europei, continuând să figureze pe listele CIA. Dar, când au hotărât că devenise periculos, adepţii globalizării i-au atribuit intenţii de independenţă, l-au acuzat de trafic de droguri şi au impus ţării sancţiuni economice. În 1988, ei au pus în mişcare sistemul şi dintr-o dată, după un deceniu în care fuseseră ignorate, evenimentele din Panama au devenit o chestiune prioritară în presa internaţională, care le-a dedicat pagini întregi, evocând crimele împotriva drepturilor omului comise de maleficul colonel Noriega. Cazul seamănă perfect cu ceea ce s-a întâmplat în Irak. Când Saddam Husseim era prietenul adepţilor globalizării, presa nu denunţa abuzurile comise de preşedintele irakian, deşi erau mult mai crunte decât ale celui panamez. De fapt, chiar în ziua când a

invadat Panama, Casa Albă a anunţat că va ridica embargoul pentru împrumuturile acordate Irakului, pentru ca acesta să poată face comerţ cu occidentalii.

Când Statele Unite au invadat Panama, în 1989, presa făcuse din Noriega un demon biblic, ascunzând adevăratul motiv al acţiunii militare: asigurarea controlului Canalului înainte de 1 ianuarie 1990, dată la care acesta trebuia înapoiat panamezilor. Capcana este evidentă şi a funcţionat. Din perspectiva timpului, ea pare uşor de recunoscut, deoarece se acţionează mereu la fel şi ştim deja că în politică nu există coincidenţe.

În procesul în care a fost învinuit de trafic de droguri şi atentate împotriva drepturilor omului, colonelul Noriega a încercat să se apere acuzând SUA şi dând asigurări că deţine probe privitoare la crimele americane. Procesul judiciar a fost de curând desecretizat, dar dovezile la care el se referise nu apar nicăieri în aceste documente.

Sistemul judiciar american a autorizat deblocarea a şase milioane de dolari din averea atribuită lui Noriega, pentru cheltuieli de apărare. Cazul atrage serios atenţia pentru că este imposibil, din punct de vedere economic, ca un militar să adune o avere chiar şi de un milion de dolari. Lui Noriega nu i-au folosit la nimic pledoariile. A fost condamnat la patruzeci de ani de închisoare (reduşi la treizeci) ca prizonier de război, după ce fusese absolvit în ambele procese pentru presupusa participare la traficul cu cocaină şi marijuana în SUA.

ÎNLOCUIREA DUŞMANULUI NECESAR.

Totul pare să fie absolut predictibil. Nici un bilderberger nu poate permite pierderea frâielor politice şi sociale ale acestor ţări, pentru că ele conferă magnaţilor industriei controlul economic şi cultural.

Un dictator îşi păstrează funcţia, iar atacurile sale împotriva drepturilor populaţiei vor fi trecute sub tăcere de către presa înregimentată atâta vreme cât serveşte aparatului globalizării. Dar, dacă tiranului îi trece prin

minte erezia independenţei de lanţurile care-l ţin legat de interesele marilor preoţi, se organizează o campanie internaţională de presă care îl denigrează şi îi răpeşte legitimitatea în faţa societăţii. Următorul pas este invadarea ţării pentru a se apăra drepturile omului (care înainte nu contaseră câtuşi de puţin). 11 septembrie inaugurează o nouă modalitate prin care comunismul încetează să mai fie principalul inamic al lumii, sau inamicul necesar, pentru a ceda locul terorismului internaţional. Adăugarea adjectivului „internaţional" garantează minciuna cum că toată planeta e în pericol, iar politica de securitate devine indispensabilă şi puternică în statele occidentale. Toţi uniţi împotriva unui duşman comun. Toţi în armonie, pregătiţi pentru apărare (care nu reprezintă nimic altceva decât atacul). Cetăţenilor li se inculcă teama de acest inamic total, de care doar guvernul şi NATO îi pot salva. Un cetăţean speriat e susceptibil, uşor de manipulat. Guvernele măresc impozitele şi reduc cheltuielile sociale cu preţul bugetului securităţii. Se fabrică tot mai multe arme, deşi cele mai multe nu vor fi folosite niciodată, dar cresc depozitele în bani ale proprietarilor de fabrici, şi sporeşte capitalul oferit finanţelor publice. Creşte bugetul pentru cercetare nucleară, înarmare şi spionaj.

În conferinţa ţinută pe 21 mai 1992, la întrunirea Clubului Bilderberg de la Evian, Franţa, Henry Kissinger a explicat clar celor prezenţi: „Astăzi, americanii ar fi jigniţi dacă trupele ONU ar intra în Los Angeles ca să reinstaureze ordinea, dar mâine vor fi recunoscători! Asta s-ar întâmpla dacă li s-ar spune că există o ameninţare externă care ne pune în pericol existenţa. Atunci, toţi oamenii din lume ar cere lideri mondiali care să-i salveze de acest rău. Principala teamă a fiecăruia este cea de necunoscut. Când li se prezintă acest scenariu, oamenii îşi abandonează de bună voie drepturile individuale în favoarea garantării securităţii şi le tranferă guvernului mondial".

Acest fragment a fost înregistrat de un delegat elveţian, şi înmânat lui John Coleman, fost membru al poliţiei americane, devenit scriitor şi critic al atrocităţilor şi planurilor secrete ale adepţilor globalizării. Textul atrage atenţia datorită paralelismului cu ceea ce s-a transformat, un deceniu mai târziu, într-o reflectare fidelă a situaţiei mondiale.

IRAK. PIATRA DIN PANTOF

2002 marchează o cotitură în ceea ce priveşte Clubul Bilderberg. Cu un an înainte, ziarul suedez Expressen GT se făcuse ecoul întrunirii ţinute între 24-27 mai la Göteborg, în vestul Suediei. Conform acestui ziar, participanţii au abordat atunci criza alimentară, extinderea UE, viitorul NATO, proiectele militare ale SUA, dezvoltarea globalizării, preluarea puterii de către Silvio Berlusconi şi relaţiile cu China, Japonia şi Rusia.

La următoarea întrunire, calmul care caracteriza de obicei întrunirile Clubului Bilderberg s-a transformat în furtună. Jurnalistul britanic Tony Gosling, care face cercetări în acest domeniu de mai bine de treizeci de ani, afirmă că unul dintre asistenţi, economistul britanic Will Hutton i-a declarat că prima oară când a auzit vorbindu-se de invadarea Irakului a fost la întrunirea Clubului Bilderberg din anul 2002, ţinută la Chantilly, Virginia (30 mai-2 iunie). Nu e singurul care afirmă că plănuirea viitorului atac împotriva acestei ţări arabe a început în interiorul Clubului Bilderberg.

În pofida opoziţiei anumitor ţări din Europa, care cereau ca ONU să legitimeze acea propunere pentru a putea fi pusă în aplicare, Donald Rumsfeld, secretarul american al apărării, a elaborat, în 2002, strategia de intervenţie în Irak, încercând să-i convingă pe europeni de oportunitatea ocupării de poziţii în Orientul Apropiat.

Altă dezvăluire semnificativă, venită din sânul Clubului Bilderberg, explică faptul că, în Irak, se ajunge la înfruntări „corp la corp” pentru a se orienta comportamentele

reţelelor de influenţă. Niciodată până atunci nu se realizaseră contacte corp la corp atât de sălbatice precum cel care a dominat chestiunea invadării Irakului.

E vorba despre problema cea mai recentă cu care s-au confruntat bilderbergerii chiar la ei acasă. Puţinele dar revelatoarele scăpări din presă, referitoare la cele discutate în cadrul întrunirii din 2004, de la Stresa (Italia) au lăsat să se întrezărească un început de disconfort printre membrii europeni, din cauza previzibilei hotărâri luate în mod unilateral de către SUA, de a ataca această ţară. După cum a dezvăluit pe ascuns comisarul european Pascal Lamy, „înfruntările dintre francezi şi americani în privinţa războiului din Irak au fost serioase”.

Cu un an înainte, la Versailles, ilustrul bilderberger Donald Rumsfeld a afirmat (în faţa unui auditoriu divergent asupra acestei chestiuni) că nu va fi război. Disensiunea cu care Clubul a intrat în secolul al XXI-lea i-a deranjat teribil pe membrii mai vechi, pe întemeietorii încă în viaţă, de vreme ce aduce atingere scopului oficial pentru care acesta a fost creat, şi anume consolidarea relaţiilor transatlantice.

Deşi dezaprobată de o însemnată parte a Europei, în fruntea căreia se aflau Germania şi Franţa (vechea Europă), decizia SUA de a invada Irakul ar putea ascunde o strategie mai adâncă: delimitarea Americii de Nord de orice acord mondial, cu scopul de a-şi consolida şi supradimensiona imperiul şi aşa puternic. Să fie, oare, neînţelegerile din Club şi consolidarea imperiului american în detrimentul Europei?

În acel moment de ruptură de după invadarea Irakului, în ciuda ieşirilor necontrolate şi atacurilor verbale ale SUA la adresa unor ţări europene, în special a Franţei, Europa s-a abţinut să riposteze. Poate a considerat că, în fond, nu-i convenea un conflict deschis cu atotputernicul imperiu american. Nu se pune nimeni cu americanii. Texanii le acoperă spatele.

Mai trebuie ţinut cont şi de faptul că – potrivit raportului World Trade în the 2 Ist Century (Comerţul mondial în secolul al XXI-lea), elaborat de Institutul Francez pentru Relaţii Internaţionale.

— În anul 2050 creşterea economiei mondiale va fi de doar 12%, în comparaţie cu 20%, cât este acum. Analiza prevede o zi a Judecăţii de Apoi economice pentru continentul european.

Raportul a conchis că extinderea Uniunii Europene nu va fi suficientă pentru garantarea egalităţii cu Statele Unite: UE va avea o pondere mai mică în procesul de globalizare, prezicându-i-se o mişcare lentă, dar inexorabilă pe rampa de ieşire din istorie. SUA îşi va menţine hegemonia tehnologică. China, tot mai importantă (incluzând Taiwanul) va creşte, pentru a răspunde aproape unui sfert din economia mondială, iar participarea la comerţ a regiunii JaponiaCoreea, împreună cu yenul, va scădea brusc ca importanţă.

Cum era şi logic, aceste concluzii n-au fost pe placul membrilor din Europa. „Foarte deprimant", i-a mărturisit un bilderberger lui Tucker, „dezolant".

La câteva zile după întrunirea Clubului Bilderberg din 2003, la Versailles, James Tucker a publicat un articol în publicaţia American Free Press, reflectând constrângerea la care Clubul îl supunea pe Bush pentru neplăcerile politicii unilaterale pe care o promova administraţia sa.

„începând cu Nixon", semnala Tucker, „toţi preşedinţii americani au participat la activităţile Clubului Bilderberg, dar nici un preşedinte al SUA n-a fost vreodată sub presiunea Clubului, cum e acum George Bush. Este o situaţie fără precedent ca un preşedinte al SUA să stea sub focul ostil al Clubului Bilderberg. Grupul s-a bucurat împreună cu participanţii săi de progresele constante făcute pe drumul spre un guvern al lumii, dar a avut o influenţă directă asupra fiecărui preşedinte, începând cu Richard Nixon".

Totuşi, Clubul Bilderberg va trebui cu siguranţă să facă pace cu Bush. Texasul e un important bastion economic mondial.

În acelaşi articol, Tucker vorbea de cinismul european, denunţând faptul că această organizaţie a alocat „contracte suculente" pentru reconstrucţia Irakului, unor firme conduse de membrii săi, cum ar fi Kissinger Associates, gigantul Bechtel (guvernat de George Schultz) sau Kellogg Brown & Root, condus de Dick Cheney înainte de a fi vicepreşedinte al SUA.

„Europenii sunt cinici faţă de SUA şi cer Naţiunilor Unite să accepte ca petrolul irakian să fie controlat de „coaliţia voluntarilor, în beneficiul irakienilor„, şi ca veniturile să fie folosite pentru reconstrucţia a ceea ce s-a distrus. Asta le oferă efectiv SUA şi Marii Britanii controlul asupra Irakului, cu un bacşiş pentru Polonia şi Spania".

Cu petrolul irakian ca punct principal pe agendă, prezenţa preşedintelui companiei British Petroleum, Meter Sutherland, la conferinţa de la Versailles, nu a surprins pe nimeni. Alături de el au stat, încă o dată, Regina Beatrix a Olandei, Regele şi Regina Spaniei, preşe dintele Adunării Naţionale Franceze, Jean Louis Debre, şi David Rockefeller, aşa cum dovedesc fotografiile făcute de ziarişti în faţa hotelului Trianon Palace, unde, la sfârşitul Primului Război Mondial, învinşilor germani li se înmânase Tratatul de la Versailles.

SFÂRŞITUL CONSENSULUI?

Tocmai acutele discrepanţe dintre SUA şi Franţa au transformat întrunirea în ceva mult mai relevant decât cea ţinută lângă Paris, dar, ca unic răspuns, presa a păstrat iar tăcerea. Articolele lui James Tucker de la AFP şi cele ale lui Tony Gosling de pe website-ul său au fost, din nou, printre puţinele voci discordante care s-au făcut remarcate.

În acest context de neînţelegeri, Dominique Mo'fsi, directorul adjunct al IFRI (Institutul Francez de Relaţii Internaţionale) şi unul dintre cei mai competenţi

observatori ai vieţii politice franceze, a rezumat situaţia într-o frază sobră, dar încărcată de semnificaţie în terminologia stăpânilor lumii: „Azi nu mai există consens”. Economistul britanic Will Hutton spusese cu altă ocazie: „Consensul stabilit este fundalul pe care politica devine mondială”. Totuşi, unul dintre cei patru întemeietori ai Clubului Bilderberg, Denis Healy, care a devenit apoi ministrul britanic al muncii, s-a încăpăţânat să nege politica de consens: „Nu există absolut nimic din toate acestea. În Club, nu încercăm nicicând să ajungem la consens în chestiunile importante. El este pur şi simplu un loc pentru discuţii”. Bineînţeles, noi nu-l credem.

Healy încerca doar să-şi ocrotească „progenitura”. Şi, până la conflictul din Irak, Clubul Bilderberg a reuşit să obţină aprobarea unanimă în toate deciziile internaţionale, o aprobare întemeiată pe multilateralitate, adică egalitate de influenţă între puternicii planetei.

Alt cercetător anti-Bilderberg, care preferă să-şi păstreze anonimatul pentru propria-i siguranţă, mi-a povestit că puternicul grup „nu va permite ca Bush să ia totul pe gratis. E sigur că s-au şi gândit la pedeapsa pe care i-o vor da”. Am spus deja, mai devreme, că nu suntem de aceeaşi părere.

Scriitorul Paulo Coelho observa: „Ministrul de Externe al Franţei, Dominique de Villespin, a avut onoarea de a fi fost aplaudat în plen.

STRESA. 2004

Totuşi, la reuniunea de la Stresa (Italia), din 3-6 iunie 2004, dincolo de înfâerbântarea iniţială, provocată de neînţelegerile cu privire la războiul din Irak, europenii (cu Franţa şi Germania în frunte) au dat de înţeles reprezentanţilor americani că doreau să lase de-o parte diferendele, în schimbul promisiunii SUA de a nu invada nici o altă ţară iară ordinul expres al ONU.

Fostul şef al diplomaţiei franceze, Hubert Vedrine, s-a arătat doritor să „coopereze, fără îndoială, cu nişte State Unite omniprezente”, fără ca prin asta „să renunţăm la

propriile noastre idei despre organizarea lumii”. Adică, „să fim prieteni, aliaţi, dar nu aliniaţi”, înainte de a-şi părăsi postul, în 2002, el a subliniat felul în care Franţa vedea Statele Unite: „Are tendinţa să abordeze probleme globale în mod unilateral, fără să se consulte cu nimeni”. Aceasta „nu-i viziunea noastră despre lume, nici despre relaţiile internaţionale şi nici despre globalizare”.

Un an mai târziu, Condoleeza Rice, făcând uz de forţa sa de seducţie într-un turneu-fulger prin Europa (care a cuprins şi o vizită în Spania), a ales Franţa pentru a pleda în favoarea apropierii dintre Europa şi SUA. Rana pare că se cicatrizează, deşi aparenţele încearcă să ne convingă de contrariul.

După o săptămână, la a 41-a Conferinţă de la Miinchen asupra politicii de securitate, cancelarul Gerhard Schroder a denunţat faptul că „NATO nu mai este primul loc în care asociaţii transatlantici discută şi îşi coordonează strategiile”. Să fi făcut, oare, o aluzie directă la Clubul Bilderberg?

Când a ţinut un discurs împotriva războiului. Onoare care, din câte ştiu, a mai fost acordată doar o singură dată în istoria ONU, cu ocazia unui discurs al lui Nelson Mandela. Vă mulţumesc, domnule Bush, că încercaţi să dezbinaţi o Europă care luptă pentru unificarea ei. E un semnal de alarmă ce nu va fi ignorat”.

A CINCIZECEA ANIVERSARE.

Maşinăria Comitetului Director începe să funcţioneze în luna ianuarie: delegaţii încheie lista, după o atentă selecţie a participanţilor, iar din birourile principale se trimit invitaţiile destinatarilor excluvişti.

Odată cu întrunirea din 2004 de la Stresa, grupul şi-a sărbătorit a cincizecea aniversare. A fost un moment foarte important, nu numai datorită împlinirii a unei jumătăţi de secol, ci şi pentru că destinul necruţător a vrut ca aceea să fie ultima întrunire la care a participat unul dintre cei mai iluştri întemeietori. La 1 decembrie 2002, Prinţul Bernhard

de Olanda se despărţea de lumea pentru a cărei edificare se străduise să militeze cu atâta râvnă.

Departe de a o slăbi, trecerea anilor a consolidat o alianţă la care au subscris membri din diferite ţări şi unde s-au conjugat ocazional idei şi nevoi opuse. Aceasta se datorează faptului că, în general, scopurile pe care grupul şi le-a propus în 1954, au fost atinse: instaurarea unui nou sistem mondial pe o planetă omogenă şi globalizată, condusă de o elită financiară şi intelectuală – o moştenire substanţial platonică.

De atunci, s-a depăşit epoca cernită a Războiului Rece, a căzut în mod nesperat zidul Berlinului, iar Europa e tot mai aproape de unirea într-o confederaţie de state unde ţări diferite, ca Turcia, vor juca un rol relevant în extinderea spre est. Pe de altă parte, după dispariţia URSS şi deschiderea economică a Chinei, a apărut un orizont nou în relaţiile Orient-Ocident, unde trebuie să existe luări de poziţie strategice rapide şi eficiente. Atentatul asupra Turnurilor Gemene marchează un „înainte” şi un „după” în devenirea istorică. În pofida dificultăţilor şi controverselor generate de invadarea ulterioară a Irakului, lumea occidentală pătrunde definitiv în Orientul Apropiat. Aceste progrese strategico-teritoriale sunt completate de evoluţia societăţilor în care inovaţiile tehnologice şi comunicarea obligă la reinventarea constantă a formei în care stabilim şi menţinem relaţii.

La fel ca pe parcursul schimbărilor din sistemul mondial, marii preoţi ai capitalismului au obţinut privilegii şi beneficii enorme. Puterea şi influenţa lor s-au extins în ţări unde comunismul nu le permitea să pătrundă, aşa cum se întâmplă acum. Drept rezultat, membrii Clubului Bilderberg şi sateliţii lor şi-au consolidat puterea şi şi-au adus reciproc servicii printr-un sistem de întruniri secrete şi alianţe cu bătaie lungă, în care ocupă treptat poziţii complete sau parţiale. E normal să-şi dorească perpetuarea acestei stări de fapt, în pofida neînţelegerilor din ultimul

timp, şi mai crâncene după invadarea Irakului, pornită din Statele Unite ale Americii.

Deciziile pe care elita gânditorilor şi strategilor occidentali le-a pus în practică de mai bine de cincizeci de ani, conjugate cu principalele motoare politice din Vest, liderii comerţului şi băncilor, au o mare influenţă şi se repercutează inexorabil asupra vieţii de zi cu zi a tuturor locuitorilor planetei.

În zilele noastre, nu punem la îndoială paralelismul dintre cursul istoriei şi forţa sau presiunea exercitată de către bilderbergeri. După cum evidenţiază secretarul de redacţie al ziarului suedez Dala Demokraten, Gora Greider, legătura dintre ordinea actuală a lumii şi influenţele exercitate de Club, începând din 1954, e sigură. În opinia lui Greider, Clubul Bilderberg a contribuit „la instaurarea tipului de capitalism pe care-l cunoaştem azi şi la solidarizarea dintre principalele elite mondiale din sfera afacerilor".

În acest context, profesorul Gary Allen, autor al cărţii Nimeni nu îndrăzneşte să o numească conspiraţie (None Dare Call It Conspiracy), subliniază că dezvoltarea socialismului ar fi servit la concentrarea şi consolidarea puterii în mâinile anumitor elite, îndepărtând clasa medie şi favorizând conjunctura necesară pentru o etapă de supunere planetară într-un viitor foarte apropiat.

ISRAELUL Şl FOAIA DE PARCURS.

Dar jugul Bilderberg n-a căzut peste Bush doar pentru Irak. În întruniri mai recente, la Versailles şi Stresa, s-au abordat şi teme mai relevante. Clubul l-a incitat pe Bush să pedepsească economic Israelul pentru acţiunile împotriva Palestinei, doar dacă procesul de pace progresează şi se împart trofeele de război din Irak cu Europa. La scurt timp după întrunirea din 2004, Ariei Sharon şi George Bush aveau prevăzută o întâlnire pe 20 mai. După spusele lui Tucker, „preşedintele SUA a primit mesaje constante şi urgente de la puternicii bilderbergeri întruniţi la Versailles: Spuneţi-i lui Sharon că trebuie să accepte modestele

măsuri cerute de foaia de parcurs către pace, căci, de nu, miliardele de dolari ale ajutorului SUA le vor fi retrase”.

Un reprezentant european le-a spus atunci americanilor: Acesta e limbajul pe care îl înţelege Israelul, dar Sharon nu crede în îndeplinirea lui. America s-a opus israelienilor în expansiunea şi ocuparea teritoriilor palestiniene prin vorbe, dar nu şi cu bani. Oare de ce se teme atât de presiunea Israelului?”

Relevanţa strategică a Israelului a fost exprimată în decursul anilor de diferiţi autori, ca Nahum Goldmann, fondatorul Congresului Evreiesc Mondial şi, ulterior, preşedinte al Israelului, care la Congresul Evreiesc Canadian din mai 1947, s-a referit la acest subiect în următorii termeni: „Orientul Mijlociu, situat între trei continente, răspântie a Europei, Asiei şi Africii, e probabil regiunea strategică cea mai importantă din lume. Amintesc că însărcinatul cu administrarea petrolului în America de Nord în timpul războiului, domnul Ickes, mi-a declarat că rapoartele experţilor confirmau existenţa în Orientul Mijlociu a unei cantităţi de petrol mai mare decât în toată America de Nord şi Centrală la un loc, de zece până la douăzeci de ori mai mare. Iar dumneavoastră ştiţi ce înseamnă petrolul în lume. Odată ce am stabilit un Stat evreiesc în Palestina, totul va fi în favoarea noastră. Palestina e astăzi centrul strategiei politice mondiale, aşa gândesc oamenii de stat care se ocupă acum de sionism. Aş vrea ca sioniştii să înţeleagă acest fapt. Nu întotdeauna contează onoarea, ori ceea ce se susţine în justiţie. Naţiunile şi guvernele lumii îşi hotărăsc atitudinea în funcţie de interesele lor realiste. Acelea vor fi consideraţiile decisive. Nu toate aspectele umanitare ale problemei palestiniene vor fi, aşadar, hotărâtoare, iar noi trebuie să ne adaptăm politica la aspectele realiste ale chestiunii”.

Israelul este un sprijin simbolic pentru membrii societăţilor secrete pe care le-am analizat. Nu e o valoare doar strategico-teritorială, economică şi politică, ci şi una

spirituală pentru adepţii diverselor doctrine cu rădăcinile în Antichitate, care văd în Israel „poporul ales de Dumnezeu”.

ALTE DECIZII ISTORICE CARE AU MARCAT ISTORIA.

Pe lângă războiul din Irak, şi alte evenimente istorice sunt direct legate de acţiunile desfăşurate de către bilderbergeri.

Să ne întoarcem în 1954. La prima întrunire oficială a grupului, s-a hotărât crearea Uniunii Europene. Multe veacuri de războaie constante şi sângeroase au dus la concluzia că singura şi cea mai bună formă de legitimare a unei păci durabile între ţările europene este unirea politică şi economică.

Cele trei organizaţii care au precedat Uniunea, Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECA), Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (Euratom) şi Comunitatea Economică Europeană (CEE), au fost, de asemenea, rodul deliberărilor din cadrul Clubului Bilderberg. Fără nici o îndoială, moneda unică europeană, euro, este o altă reuşită a grupului. Ştiţi deja cui să mulţumiţi pentru exagerata creştere a preţurilor pe care a adus-o introducerea euro în Spania şi în toată Europa.

Dar mai e ceva. În Iugoslavia, liderii sârbi au acuzat Clubul Bilderberg de provocarea războiului care a dus la căderea regimului lui Slobodan Miloşevici. Sunt unii care îi consideră pe bilderbergeri chiar direct răspunzători de atentatul lui Osama Bin Laden.

Unele publicaţii de stânga, dar şi de dreapta, au acuzat Clubul Bilderberg de constituirea unei diagrame sioniste liberale, o conjuraţie iudeo-masonică, şi i-au atribuit alte manevre obscure. Publicaţia britanică de stânga Big Issue arată că, în timpul reuniunii ţinute la Sintra, în Portugalia, în 1999, conducătorii NATO au fost de acord să dea carte albă Rusiei ca să bombardeze Cecenia.

Mulţi alţi detractori dau asigurări că, în 1973, Clubul Bilderberg a autorizat creşterea preţului petrolului cu 400%, Kissinger a pregătit în interiorul Clubului războiul de

Yom Kippur (Israelul împotriva Egiptului şi Siriei), iar tot Clubul este răspunzător de planificarea şi coordonarea războiului din Golf.

ARMATA UNICĂ A NATO.

Altă temă dezbătută de multă vreme, devenită imediat un obiectiv prioritar, este crearea unei armate a Naţiunilor Unite, independentă de NATO. La întâlnirea din 2003, chestiunea a fost reluată. Secretarul de atunci al NATO, Lordul George Robertson, s-a aflat – la fel ca mulţi europeni – în fruntea opozanţilor acestui nou corp militar. Robertson a combătut teza, susţinând operabilitatea incoerentă a creării unei armate a Naţiunilor Unite. S-a bazat pe acordul deja existent, prin care „NATO ar trebui să fie pregătită să opereze dincolo de aria sa tradiţională de responsabilitate în Europa. NATO poate să acţioneze oriunde în lume, dacă este mandatată de Consiliul de Securitate al ONU".

Alt oponent european a subliniat că „NATO trebuie să rămână forţa globală exclusivă, capabilă să impună voinţa Naţiunilor Unite în orice parte a lumii". Pentru moment, proiectul n-a întrunit consensul.

Dar, în privinţa obiectivelor sale, Clubul nu renunţă. La ultimele întruniri, mai ales membrii europeni fac presiuni asupra lui Tony Blair pentru ca Marea Britanie să adopte în sfârşit euro ca monedă oficială. Prim-ministrul este, fără îndoială, în favoarea monedei unice europene, dar poporul britanic continuă să se opună, iar pentru Blair ar fi foarte riscant, din punct de vedere politic, să adopte hotărârea fără a o ratifica printr-un referendum popular, care n-a fost încă hotărât.

Tucker evidenţiază că ultima dată când Clubul Bilderberg „a pedepsit o ţară pentru că nu i-au plăcut rezultatele unui scrutin corect, a fost atunci când Partidul Naţionalist din Austria, condus de Jorg Haider, era în creştere". Guvernul austriac format în 2000 cu participarea blocului lui Haider, considerat xenofob şi nazist, a primit sancţiuni economice din partea Uniunii Europene.

ONU.

Eminentul doctor în Ştiinţe Economice al UAB32 şi vicepreşedinte al organizaţiei Justicia i Pau33, Arcadi Olivares, subliniază că responsabilii financiari al Clubului „sunt distinşi mecenaţi, între care se evidenţiază familia Wallenberg, cea mai bogată din Suedia, datorită faptului că este acţionarul majoritar al firmelor Electrolux, Ericsson şi ABB”.

32 Universitatea Autonomă din Brazilia, (n.t.)

33 În limba portugheză, Dreptate şi Pace. (n.t.)

Să ne amintim că, pentru profesor, e destul de semnificativ faptul că actualul secretar general al Naţiunlor Unite, Kofi Annan, căsătorit cu una dintre fiicele lui Wallenberg, a fost, înainte de a ocupa această funcţie, secretar al Clubului Bilderberg., Aceasta înseamnă cel puţin că Annan contează pe aprobarea unei părţi importante din establishment în America. Ba mai mult, că principalul conducător al ONU e supus directivelor date de Clubul Bilderberg. Dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi fost niciodată ales”.

Dacă plecăm de la premisa că ONU s-a înfiinţat în vederea apărării drepturilor omului, cu faimoasa Cartă din 1948, în mâinile cui ne aflăm? Ce înseamnă această mască? În cine ne putem încrede?

Ca exemplu edificator, să amintim recentul şi gravul scandal în care a fost implicat Kofi Annan, prin fiul său Kojo, rodul primei sale căsătorii cu nigeriana Titi Alakija. Zvăpăiatul de treizeci de ani este cercetat pentru posibila sa implicare în presupusele fapte de corupţie de la firma Cotecna, în cadrul programului ONU „Petrol pentru Alimente”. După cum a conchis cercetarea condusă de Congresul SUA, graţie acestui program, înalţi funcţionari ONU şi oameni de afaceri americani s-au îmbogăţit. Acestor îmbogăţiţi trebuie să-l adăugăm pe actualul vicepreşedinte, Dick Cheney, care, începând cu anul 2000, a încasat aproape două milioane de dolari de la principalul antreprenor din Irak, Halliburton.

În pofida ipocriziei care domneşte în relaţiile internaţionale şi între guverne şi popoarele pe care le conduc, profesorul Olivares ne îndeamnă să nu stăm cu braţele încrucişate: „Oamenii îşi schimbă atitudinea. Când ştiu ce se întâmplă, se schimbă. De aceea, cel mai important e să se răspândească acest tip de informaţii, ca oamenii să ştie cine hotărăşte, cine este Kofi Annan, şi de ce hotărăşte un lucru şi nu altul”.

Clubul Bilderberg a adus pe agenda sa toate evenimentele mondiale petrecute din 1954 încoace. Şi a dat pentru fiecare un răspuns strategic şi o politică de acţiune integrală.

La treizeci de ani de la începerea propriei lui cruciade, James Tucker dă asigurări: „E sigur că există Clubul Bilderberg, şi nu ca să se distreze. Fără îndoială, Clubul încalcă orice tipare convenţionale”.

Toate evenimentele generate de guvernul mondial, dintre care pe unele le-am analizat pe scurt în acest capitol, l-au determinat pe Noam Chomsky să conchidă: „Legal vorbind, mă gândesc că există un motiv foarte serios pentru a-i da în judecată pe toţi preşedinţii americani de după al Doilea Război Mondial. Toţi au fost adevăraţi criminali, sau implicaţi în grave crime de război”. Sprijinim fără rezerve propunerea sa.

CAPITOLUL 10

Ultimele întruniri „ Cea mai mare pedeapsă pentru cei care nu sunt interesaţi de politică este că vor fi guvernaţi de persoane care sunt interesaţi de ea”

Arnold J. Toynbee (1889-1975), istoric englez.

AGENDA CLUBULUI BILDERBERG.

Dacă, în anii '80, Balcanii şi destrămarea URSS au umplut agenda Clubului Bilderberg, în anii '90, aceasta a inclus de la politica emigraţiei până la perspectivele republicilor ex-sovietice, trecând prin dezvoltarea economiei japoneze şi relaţiile atlantice într-o epocă a schimbărilor. Una dintre temele aflate în fruntea listei în decursul întregului deceniu

a fost tipul de Europă care trebuie construit. În 1994, una dintre conferinţele întrunirii a avut drept titlu: „Europa, coeziune sau confuzie?”. Analiza muncii, într-un moment favorabil migraţiei, s-a axat pe dezbaterea tipului de meserii şi ţările în care acestea se puteau dezvolta. După cum vedeţi, Clubul controlează totul, până şi obţinerea unui loc de muncă. Încă de pe atunci, cei pe care îi numim bilderbergeri erau preocupaţi de consecinţele schimbărilor politice provocate de fundamentalismul islamic şi de periculoasa Chină, chestiuni a căror dezbatere a stat sub premiza: „Consecinţa convulsiei sau stabilitatea”. În acea perioadă, Ruşi; i atrăgea atenţia Clubului Bilderberg prin repercusiunile internaţio nale ale ideologiei sale, după căderea zidului Berlinului. La sfârşitul deceniului, crea îngrijorare modelul de relaţii comerciale care tre buia să se dezvolte între Uniunea Europeană şi SUA. Agenda din 1999 conţinea, printre altele, teme ca: genetica şi ştiinţa, Kosovo, redesenarea arhitecturii financiare internaţionale, viitorul NATO şi relaţia dintre informare, tehnologie şi politica economică.

În anul 2000, priorităţile erau: alegerile din SUA, globalizarea, noua economie, Balcanii şi extinderea europeană. Chestiunile care au concentrat atenţia în primii ani ai secolului al XXI-lea evoluau de la terorismul internaţional până la ponderea economiei chineze în Occident, trecând prin importanta problemă energetică şi crearea euro. Interesele din Orientul Mijlociu, Maghreb, Israel, războaiele din Afganistan şi Irak, ca şi politicile Iranului şi Coreei de Nord încheie principalele teme tratate în aceşti ultimi ani.

2005 Şl EŞECUL CONSTITUŢIEI EUROPENE.

La ultimele întruniri, adepţii globalizării au dezbătut evenimentele care modifică structura pe care a evoluat Occidentul până la începutul secolului al XXI-lea. În 2005, participanţii la întrunirea care a avut loc la Rottach-Egern, lângă Miinchen, Germania, între 5 şi 8 mai, n-au prevăzut

respingerea de către europeni, în frunte cu Franţa, a Constituţiei comunitare, aprig susţinută de preşedintele Clubului, Etienne Davignon şi al cărei artizan a fost un bilderberger, fostul preşedinte al Republicii Franceze, Valéry Giscard D'Estaing. După găselniţa neaşteptată şi dăunătoare pentru stratégii atât europeni cât şi americani, adepţii globalizării au hotărât că e prudent să aştepte un timp, până să dea al doilea atac.

Europa este o zonă strategică esenţială pentru America, aşa că SUA are nevoie de ea puternică şi unită de aceleaşi legi şi criterii de acţiune, încă din 1997, Zbigniew Brzezinski a subliniat în cartea sa, Marea tablă de şah, următoarele: „Europa are o poziţie geostrategică fundamentală, de forţă pentru America. Alianţa Nord-Atlantică autorizează.

America să aibă o influenţă politică şi o pondere militară pe continentul european. Dacă Europa creşte, faptul acesta va avea consecinţe directe în beneficiul Americii. Europa Occidentală se transformă în mare măsură într-un protectorat american, iar ţările ei ne amintesc că eram vasalii şi tributarii vechilor imperii. Europa trebuie să soluţioneze problema creată de sistemul de distribuţie socială, fiindcă acesta este prea greoi şi limitează capacitatea de iniţiativă”.

Faptul că părintele Constituţiei europene n-a fost altul decât preşedintele Clubului Bilderberg ne oferă o idee destul de exactă despre orientarea documentului şi scopurile pe care le urmărea. Franţa a fost prima ţară care s-a opus la ceea ce a considerat că era un pericol pentru independenţa ei politică, socială şi economică. Constituţia europeană era prea rigidă şi compactă pentru ţări care, în pofida asemănărilor care le unesc, s-au mândrit întotdeauna cu diferenţele care le definesc.

Altă problemă inclusă de către Clubul Bilderberg pe agenda din

2005 a fost imparabila traiectorie economică a Chinei, care ameninţă stabilitatea unor ţări ca Tailanda, Bangladesh, Maroc, Tunisia şi Egipt, deoarece mare parte dintre pieţele lor depind de firmele textile. China îşi exportă hainele la un preţ cu cincizeci şi opt la sută mai mic decât restul lumii, ceea ce îi permite să concureze şi să triumfe pe pieţele din Occident. Actualul preşedinte francez, Jacques Chirac, participant nu doar o dată la întrunirile Clubului, avertiza categoric: „Nu putem accepta ca aceste produse să ne invadeze ţările fără nici o regulă". O admonestare care contează pe aplauzele patronatelor şi sindicatelor din Uniunea Europeană şi SUA.

2006 Şl REBELUL HUGO CHÂVEZ.

În 2006, Clubul Bilderberg şi-a ţinut întrunirea anuală în Hotelul Brook Street Resort din Ottawa, Canada, între 8 şi 11 iunie. Agenda sa includea proliferarea armelor nucleare în Iran, Coreea de Nord şi Pakistan, repercusiunile economice ale noilor politici latinoamericane şi extinderea imperialismului chinez. Prim-ministrul canadian, Stephen Harper, care, la conferinţa Clubului Bilderberg din 2003, ţinută la Versailles, se arătase ostil invadării Irakului, s-a comportat ca o gazdă, în pofida purtătorului de cuvânt al guvernului său, care dăduse asigurări că nu va veni – evident ca să deruteze. Presa i-a putut constata participarea când l-a văzut sosind la hotel în maşina oficială.

Reporterii care aşteptau în apropierea hotelului au avut ocazia să-i i; i lui Richard Perle interviuri despre lipsa de publicitate a conferinţe lor., Acesta este un grup particular„, a răspuns fostul consilier al lui Ronald Reagan şi asistent personal al lui George Bush. Reporterii l-au întrebat atunci dacă membrii Clubului vor face din nou speculaţii în legătură cu preţul petrolului: „Dacă am face aşa ceva, aş negocia cu viitorul petrolului şi n-o fac". Cu un an înainte, la întrunirea de la Rottach-Egern, Germania, participanţii pledaseră pentru creşterea substanţială a preţului ţiţeiului, iar la scurtă vreme, preţul barilului urcase

de la patruzeci la şaptezeci de dolari. Henry Kissinger a prezis pentru următorii ani o creştere de până la o sută cincizeci de dolari.

După petrol, discuţia s-a aprins pe parcursul dezbaterilor în legătură cu o posibilă invadare a Iranului, temă care, încă din anul precedent, dădea bătaie de cap membrilor Clubului. În Canada, după cum a informat James Tucker, toţi bilderbergerii din Europa i-au abandonai pe trimişii lui George Bush, dându-le de înţeles că le refuzau orice sprijin în înfruntarea războinică pe care preşedintele o dorea atât de mult, aşa cum exagera: „o opţiune cu cărţile pe masă”. Un asistent european a dat asigurări că ei nu vor sprijini nici o intervenţie în Iran: „Nu-l vom ajuta să menţină un război în favoarea Israelului”.

Diferiţi participanţi au evidenţiat că Israelul dispune de arme nucleare încă din 1963, că nici n-a semnat vreodată Tratatul de Neproliferare a Armelor Nucleare şi nici arsenalul nu i-a fost supus vreunor controale internaţionale. George Ball, membru al Clubului Bilderberg, numărul doi în Departamentul de Stat sub preşedinţii John Kennedy şi Lyndon Johnson, a fost primul care a dezvăluit că Israelul posedă arme nucleare.

„Nu este normal ca Iranul să aibă nevoie de o asemenea forţă de descurajare împotriva Israelului?”, s-a exprimat un bilderberger necunoscut. „Dacă dumneavoastră invadaţi Iranul”, a semnalat el, referindu-se la americani, „Israelul vă este singurul aliat. Mult noroc”.

Această discuţie au ascultat-o Eival Gildy din Israel, şeful pentru coordonare şi strategie din cabinetul prim-ministrului, Ziad Abu.

Amr, membru al Consiliului Legislativ palestinian, preşedintele Consiliului palestinian pentru Relaţii Externe, profesor de Ştiinţe Politice la Universitatea din Birzeit şi Ahmad Chalabi, fost primministru al Irakului, sursă-cheie pentru dezinformarea în legătură cu armele de distrugere în masă ale Irakului.

William Luti, consilier special al lui George Bush pentru politica de apărare, şi Richard Perle, fost consilier în Departamentul Apărării, un apropiat al lui Bush, au răspuns că Statele Unite încearcă pur şi simplu să oprească proliferarea armelor nucleare şi să facă din lume un „seif”. Dar un european i-a replicat: „Cum credeţi că lumea va fi un „seif„ dacă voi invadaţi Iranul, iar acesta răspunde trimiţând rachete asupra aliatului vostru, Israelul? Israelul va răspunde atacând cu arme nucleare, iar voi veţi avea mult dorita proliferare”.

Robert Zoellick, secretar pentru comerţ, consilier principal al preşedintelui Bush, a afirmat că va fi necesar să se continue alegerea „invadare”, presând Iranul să-şi abandoneze programul nuclear.

„Vă înşelaţi”, a constatat europeanul. „Iranul nu se va lăsa intimidat de Statele Unite. Scutiţi-ne de multe probleme şi uitaţi de invadarea lui”. Americanii au tăcut. În cele din urmă, s-a hotărât că cea mai bună alegere era calea diplomatică, prin care ulterior s-a luat hotărârea ca Iranul să nu fie invadat.

Ambianţa Clubului Bilderberg a fost descrisă drept „dificilă”, când a venit rândul să se dezbată chestiunea petrolului, o polemică urmărită cu atenţie de magnaţii ţiţeiului, de pildă bancherul David Rockefeller, Regina Beatrix a Olandei şi Franco Bernabe, vicepreşedinte al Companiei Rothschild din Europa. Acordul general al Clubului Bilderberg a fost să nu se forţeze preţurile ţiţeiului în acel moment, aşa că i-a invitat pe vânzătorii de petrol să se bucure de câştigurile din ultimul an.

Proiectul Clubului este extinderea Ariei Comerţului Liber (ALCA) din Alaska în Ţara de Foc, făcând din continent o „Uniune americană”. În faţa acestei coaliţii, Hugo Châvez, preşedintele Venezuelei, şi-a expus Alternativa Bolivariană pentru America Latină şi Caraibe (ALBA), calificată drept o propunere „revoluţionară”, deoarece pretinde să se exporte în naţiunile vecine, pentru a bloca extinderea ALCA, pe care

a catalogat-o drept „încă o unealtă a imperialismului pentru a exploata America Latină”. Bariera lui Châvez îi irită pe bilderbergeri, pentru că instituirea unei „Uniuni americane” este un pas critic pe calea atingerii obiectivului de a stabili Naţiunile Unite ca guvern mondial.

PIAŢA IMOBILIARĂ AMERICANĂ.

În 2006, Timothy Geithner, preşedintele Rezervei Federale a Băncii din New York, a prezis dobânzi tot mai mari şi dificultăţi pentru fami liile care au obţinut ipoteci cu tarife ajustabile sau dobânzi variabile. „Probabil că mulţi îşi vor pierde casele”, pentru că tarifele ipotecilor vor creşte, iar economiile lor nu le vor putea suporta. Cineva a murmurat atunci: „Proştii de americani îşi merită soarta”. Ziaristul James Tucker a explicat într-un articol că multe familii, mai ales tinere, au cumpărat case scumpe cu dobânzi scăzute, dar variabile. Alţii au plătit doar dobânda, nu şi rata., Aceştia sunt cei mai vulnerabili„, a comentat Geithner. Când se va atinge un vârf al construcţiilor imobiliare şi preţurile vor începe să urce, iar mulţi vor vedea că urmează să dea pe casă mai mult decât face ea pe piaţă, băncile vor rămâne cu locuinţele şi le vor vinde. Din nou s-a auzit: Americani proşti”.

Jurnalul canadian Otawa Citizen a relatat pe larg despre întrunirea Clubului din 2006 şi a cercetat structura de securitate pe care conferinţa şi-o apăra cu eficienţă. Un purtător de cuvânt al poliţiei naţionale l-a trimis pe jurnalistul James Bagnall la firma particulară Globe Risk Holdings, unde acesta telefonase. Bagnall a reuşit să vorbească cu preşedintele companiei din Toronto, Alan Bell, care i-a dat asigurări că nu ştia nimic despre existenţa Clubului Bilderberg şi a negat că firma sa fusese contractată să protejeze întrunirea din acea săptămână: „N-am auzit niciodată vorbindu-se de această conferinţă. Ce este? Cu ce se ocupă ei?” a întrebat Alan Bell, înainte de a încheia convorbirea. Jurnalistul a reliefat că directorul hotelului folosise exact aceleaşi cuvinte, când el îi telefonase

ca să-l întrebe despre diverşii oaspeţi pe care îi găzduia la acel sfârşit de săptămână. Conform paginii web a firmei, Globe Risk Holdings e specializată în „planificare strategică” şi-şi recrutează angajaţii în principal din rândurile elitei militare antiteroriste şi ale unităţilor de forţe speciale. Pagina subliniază că „au acţionat în toată lumea, în zone de mare risc” care includ Africa, America Centrală, America de Sud şi Asia. Globe Risk Holdings a procedat cu succes la aplicarea legii în organizaţii guvernamentale din zone de securitate internaţională, minerit, siguranţa exploatării de energie, antiterorism, sechestrări etc. Firma subliniază pe site: „Bine informaţi şi discreţi, consultanţii noştri lucrează în echipă pentru a oferi serviciile necesare şi a acoperi nevoile tuturor clienţilor noştri”.

După cum vedeţi, elita securităţii private poartă de grijă elitei guvernamentale globale. Vreme de încă un an, cei pe care îi numim bilderbergeri nu şi-au limitat cheltuielile, iar bugetul lor a atins cinci sute de mii de euro pentru un total de trei zile. Au rezervat tot hotelul, care are patru sute de camere cu toate serviciile incluse, între care se evidenţiază cel mai mare complex de relaxare din America de Nord, unde şedinţa de două ore costă două sute nouăzeci şi cinci de euro.

ADERAREA TURCIEI LA UE.

Clubul Bilderberg continuă să delibereze cu privire la admiterea Turciei în Uniunea Europeană. Două dintre cele mai importante periodice din această ţară mediteraneană, Hurriyet şi Zaman, au trimis fiecare câte un reporter pentru a încerca să acopere întâlnirea Clubului Bilderberg din 2003. Aceste ziare au relatat că ministrul turc de finanţe, Aii Babacan, a asistat la întrunire alături de alţi funcţionari naţionali, în pofida opoziţiei islamiste. Cercetătorul şi expertul turc în probleme de terorism, Aytunc Altidal, editorialist la Zaman, a scris: „Această primă întâlnire formală dintre noul partid la putere, Dreptate şi

Dezvoltare (AKP) şi lorzii Noii Ordini Mondiale, care au monitorizat îndeaproape Turcia timp de mai mulţi ani, s-a dovedit a fi deosebit de importantă”.

Altidal a adăugat: „Cererile făcute Partidului Dreptate şi Dezvoltare vor fi variate. Dacă vor fi satisfăcute, acest partid va avea libertate de acţiune în politica naţională şi internaţională. Dacă nu, se va afla într-o situaţie foarte dificilă”.

Este semnificativ că partidul la putere în Turcia a fost inevitabil obli gat să-i întâlnească pe stăpânii lumii, care i-au impus o serie de pn tenţii referitoare la acţiunile sale în sfera internă şi externă. Oare nu există suficiente căi şi organe democratice în UE capabile să emiu acest tip de pretenţii şi cereri?

Aceştia sunt termenii în care i se vorbeşte Turciei. Dacă suntem aten i i la manifestările mass-media, la sfârşitul lui 2006 lucrurile nu suni favorabile admiterii sale în UE, dar, în cadrul Clubului Bilderberg, prevalează dorinţa arzătoare a integrării ei urgente, căci Turcia con stituie un punct strategic esenţial pe agenda lui geopolitică.

De fapt, i se conferă atâta importanţă ţării de pe malul Bosforului, încât următoarea întrunire, din 2007, va avea loc la Istanbul, con form primelor date pe care le deţin. În acest sens, nu poate fi în tâmplător că ultimul laureat al Premiului Nobel pentru literatură, Orhan Pamuk, este turc. Şi chiar mai puţin întâmplător e faptul că editura Mondadori a obţinut toate drepturile asupra operei lui cu o lună înainte ca premiul să devină public.

CLUBUL BILDERBERG 2007

După cum am văzut, conform tuturor indiciilor, toţi bilAerbergerii se vor întruni în 2007 în Turcia, leagănul civilizaţiei bizantine, mai precis la Istanbul. Capitala administrativă a ţării este unul dintre cele mai mari şi mai frumoase oraşe din Europa. Istanbulul este vechiul Constantinopol al Imperiului Bizantin şi, în decursul lungii lui istorii, a fost sub dominaţie romană şi grecească,

persană, creştină şi musulmană. Mai mult chiar, a făcut parte din imperiul macedonean al lui Alexandru cel Mare şi chiar al celţilor, printr-o impunere retributivă. Din anii 1970, delegaţi turci au fost invitaţi la reuniunile Clubului Bilderberg. Pentru că se situează chiar la mijlocul continentelor european şi asiatic, Turcia este un punct strategic important, pe care globaliştii doresc să-l controleze.

Nu e întâmplătoare alegerea acestei ţări tocmai într-un moment crucial al negocierilor pe care le susţine cu Europa privitor la intrarea sa în Uniunea Europeană. UE îi cere public Turciei să introducă în legislaţie schimbări substanţiale referitoare la drepturile omului şi emanciparea femeii în societate. Turcia este una dintre ţările musulmane cele mai moderne din lume şi cel mai mare succes al ei a fost separarea religiei de politică, menţinând-o pe cea dintâi în afara guvernului, trăsătură seculară opusă sistemului dominant din ţările arabe. În timp ce tranziţia către o societate democratică, cerinţă indispensabilă a integrării în Uniunea Europeană, se face lent, aşa-numiţii bilderbergeri încep să se neliniştească în faţa urgenţelor interne pe care se presupune că le are Turcia.

Integrarea sa în Europa va permite alianţei membrilor din Clubul Bilderberg să se consolideze serios în zona Mării Caspice, ca şi să menţină influenţe deschise asupra statelor din estul Mediteranei. Lupta pentru materii prime şi resursele de gaz şi petrol din zona asiatică este unul dintre motivele expansiunii militariste a celor pe care îi numim bilderbergeri, ca războiul dus de SUA în Afganistan şi Irak. În cartea sa, Brzezinski a subliniat importanţa acestei zone pentru imperiul american: „Importanţa geopolitică a Eurasiei nu scade. Şi acest fapt este vizibil nu doar la periferia sa occidentală (Europa), unde se află cea mai mare parte a puterii economice şi politice a lumii, ci şi în regiunea orientală (Asia), care a devenit de curând un centru vital de expansiune economică şi influenţă politică în

creştere. Prin urmare, dilema despre cum pot Statele Unite (depăşind restul lumii) să manipuleze relaţiile complexe între puterile euroasiatice – şi în particular cum pot să prevină apariţia unei puteri euroasiatice, dominantă şi antagonistă – este esenţială pentru ca Statele Unite să-şi poată exercita hegemonia mondială". Ţinând seama de această premisă, nu-i de mirare că profesorul Zbigniew Brzezinski, una dintre persoanele cele mai influente în sfera gândirii geostrategice, a fost ideologul ultimului război din Afaganistan. Brzezinski continuă să avertizeze că puterea care va izbuti să domine Eurasia va putea controla două dintre cele trei regiuni ale lumii, care sunt cel mai dezvoltate şi productive din punct de vedere economic, în plus, cine controlează Eurasia va controla Africa. Analistul a conchis: „Eurasia este, în consecinţă, tabla de şah pe care se desfăşoară lupta pentru întâietate mondială".

RĂZBOIUL NESFÂRŞIT PENTRU RESURSE.

După cincizeci şi trei de ani, Clubul Bilderberg este o instituţie perfect consolidată, a cărei secretomanie facilitează complicitatea şi cârdăşia dintre stăpânii banilor şi responsabilii politici, fără să-l în grijoreze amestecul din afară în acordurile şi afacerile lor.

S-a petrecut o schimbare importantă în lume, pe care articolul „Noua geografie a conflictului", publicat în revista Foreign Affairs (editată de CFR) a surprins-o foarte bine. În numărul din mai-iunie 2001 se arată că, în octombrie 1999, militarii Statelor Unite au luat o hotărâre im portantă, care reflecta o schimbare strategică în gândirea lor: scoaterea Asiei Centrale din comandoul Pacificului şi includerea ei în comandoul central. Această regiune fusese considerată de importanţă secundară după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, „dar regiunea dintre Urali şi graniţa occidentală a Chinei – se arăta în articol – a devenii acum un obiectiv strategic important, din cauza enormelor rezerve de petrol şi gaze naturale care, după cum se crede, se găsesc sub şi în jurul Mării Caspice. Deoarece comandoul

central controlează deja forţele americane din regiunea Golfului Persic şi a Asiei Centrale, înseamnă că persoanele însărcinate să protejeze aprovizionarea cu petrol a Statelor Unite şi a aliaţilor lor îi vor acorda acum atenţia cuvenită", în timpul Războiului Rece, înfruntarea dintre SUA şi URSS avea loc pe plan militar, dar sărăcia resurselor energetice a dus la o reconsiderare a importanţei acestei zone. „în spatele schimbării operate în geografia strategică stă noua atenţie acordată protecţiei resurselor esenţiale, mai ales a petrolului şi a gazelor naturale. Dacă divizările Războiului Rece s-au creat şi format pe baze ideologice, acum concurenţa economică stimulează relaţiile internaţionale, iar cea pentru accesul la beneficiile economice atât de vitale s-a intensificat". Este important să constatăm că lumea se învârte acum în jurul concurenţei comerciale şi de subzistenţă în locul celei militare, de altădată: „Funcţionarii însărcinaţi cu securitatea au început să acorde mult mai multă atenţie problemelor care se ivesc din concurenţa intensificată pentru a obţine accesul la aceste materii cruciale, în special petrolul, care se găseşte de obicei în regiuni pentru care se dau lupte sau care sunt instabile în plan politic".

Clubul Bilderberg plănuieşte şi previne problemele care marchează schimbări în epocă, strălucind deasupra unei urzeli de pânze şi puteri difuze, opace, care scapă cunoaşterii publice. O orbită secretă, care-şi stabileşte interconexiunile printr-un cerc închis de cluburi extraexclusiviste şi întruniri internaţionale. În aceste centre de schimburi reciproce, negocieri şi întâlniri – în care se învârt mereu aceleaşi personaje – se elaborează şi se dezbat analize şi acorduri care preced îndeobşte marile decizii mondiale.

David Rockefeller a comentat odată: „Uneori, ideile prezentate de rapoartele Comisiei Trilaterale devin politici oficiale. Astfel de recomandări au fost întotdeauna serios

dezbătute în afara cercului nostru, şi au fost reflectate de guverne în deciziilor lor”.

Unul dintre distinşii participanţi la Trilaterală şi-a exprimat dorinţa ca deliberările să se transpună cu adevărat în practică: „Sper ca punctele de vedere formulate de aceste persoane experimentate să aibă într-adevăr o influenţă reală în politica internaţională”.

Funcţionarea sistemului arată că balanţele finale ale băncilor şi corporaţiilor, fluxurile financiare şi patrimoniul familiilor privilegiate, dinastiilor şi magnaţilor, chiar şi paradisurile fiscale, depind toate, la nivel central, de rezultatul opţiunilor politice concrete, inclusiv de intervenţiile militare sau acţiunile represive violente.

Puterea şi banii sunt argumente mai mult decât suficiente pentru ascunderea a ceea ce se doreşte să se oculteze, iar imensa bunăstare de care se bucură câţiva poate suferi enorme modificări dacă se cunosc deschis hotărârile izvorâte din aceste foruri şi care ar trebui să fie luate în democraţie. Când o elită, cu o asemenea acumulare de putere şi bogăţie, se adună ca să delibereze, nu trebuie s-o facă atât de ermetic. Lumea, cu mizeriile şi lipsurile ei, merită o explicaţie despre ceea ce fac ei. Nu-i nevoie să fii viitorolog ca să prezici că opusul va aduce doar noi înfruntări, mai crunte şi mai frecvente, iar acestea nu vor mai fi între extremişti sau terorişti şi guverne, ci între cetăţeni lămuriţi şi grupurile privilegiate care, departe de orice convingere democratică, hotărăsc asupra vieţii, libertăţii şi drepturilor a milioane de persoane.

Dacă vine momentul când cetăţenii îşi dau la o parte vălul de pe conştiinţă şi-şi dau seama că alţii decid pentru ei – fără să le ofere nici o expli căţie, deoarece consideră că acţiunile lor sunt corecte – cum vor opri ei, oare, zguduirea societăţii? Ar putea avea loc o altă revoluţie, similară ce lei franceze din faza ei iniţială, aceea în care poporul, înfometat şi furios în faţa inegalităţilor şi nedreptăţilor promovate de puterea absolută a re gelui, sătul de

privilegiile celor puţini, provoacă o baie de sânge. Atunc i ar mai avea Clubul timp să-şi facă cunoscute intenţiile, deciziile? Să ne spună că fac totul pentru binele nostru? Informaţia înseamnă putere şi, mai devreme sau mai târziu, ea ajunge la toţi. Informaţia aduce, de ase menea, schimbări. Deşi pare să fie invers, societatea e tot mai informaţii şi-şi dă seama de adevăratele intenţii ale celor puternici.

Dar Clubul Bilderberg uneşte şi cimentează coaliţia invizibilă dintre puterile factice printr-o nelimitată reţea de influenţe, ale cărei rami ficaţii pătrund în principalele sectoare ale societăţii.

Nu se ştie exact ce au stabilit acum, dar poate că viitorul Orientului Apropiat şi al preşedintelui Venezuelei a fost deja hotărât, deşi acest lucru nu înseamnă că lucrurile ies întotdeauna cum vor membrii Clubului; observaţi, de altfel, ce se întâmplă în Irak. Războiul de acolo a devenit prea lung, iar revolta grupărilor politico-religioase ale ţării pun la grea încercare sfârşitul conflictului.

În orice caz, se pregăteşte deja viitorul conflict, care va avea drept scenă Arabia Saudită. SUA o ajută să formeze un nou Al-Qaeda, pentru a-i combate pe suniţii din Iran şi a proteja ramura wahabi a Islamului.

CAPITOLUL 11

Aservirea mass-mediei „într-o epocă de minciună universală, să spui adevărul e un act revoluţionar „

George Orwell (1903-1950), ziarist şi scriitor britanic.

Zvonurile care au circulat vreme de decenii în legătură cu posibila exis tenta a Clubului Bilderberg s-au transformat, cu trecerea timpului, în informaţii sigure şi fapte verificabile. La peste o jumătate de secol de la crearea sa, Clubul Bilderberg cu greu reuşeşte să-şi mai ţină secretă existenţa, dar nu şi concluziile întrunirilor. Presa americană independentă a fost prima care a început să investigheze şi să-şi publice datele despre activităţile lui clandestine şi

oculte. Încet-încet, unii ziarişti europeni s-au unit în scopul demascării şi denunţării sensului său ocult.

De la început, toţi şi-au pus aceeaşi întrebare: dacă aceşti bilderbergeri se întrunesc ca să conducă omenirea spre cel mai bun destin posibil, dacă dezbat edificarea unei lumi mai juste şi mai drepte, de ce se întrunesc în secret? Ce motiv îi împiedică să facă publice actele întrunirilor lor? Dacă, într-adevăr, departe de puterea care i se atribuie, Clubul este un for de dezbatere sau de întrunire a unor prieteni cu idei comune, în cursul căreia se comentează drumul parcurs de omenire în dezvoltarea ei, aşa cum asigură purtătorii lor de cuvânt, cum se face că, mai târziu, recomandările lor devin legi?

Se observă, în rândul populaţiei, o nelinişte tot mai mare faţă de direcţia în care se îndreaptă lumea. O lipsă de încredere în oamenii politici şi mass-media. Mulţi pun la îndoială adevărul ştirilor uniforme emise de presă. Ei înţeleg că acestea sunt marcate de interesele proprietarilor.

„Informaţia e ceva despre care cineva foarte puternic nu vrea să se afle”, a subliniat Lordul Northcliffe, unul dintre principalii magnaţi ai presei engleze de la începutul secolului al XX-lea. Altă opinie relevantă a acestuia a fost: „Ştirea este doar un lucru pe care cineva doreşte să îl ascundă; restul e publicitate”. În explicaţiile lui documentate găsim unele răspunsuri logice şi limpezi la întrebările pe care le-am formulat în acest capitol.

Clubul Bilderberg, culmea procesului istoric şi evolutiv al societăţilor secrete, a rezervat un rol fundamental mass-mediei. Canalele.

I de informare planetară se ocupă de introducerea vicleană, discretă şi favorabilă în rândurile opiniei publice, a ideilor şi scopurilor proiectate de bilderbergeri pentru a-şi realiza programul globalizator. Mijloacele de comunicare sunt instrumente indispensabile pentru controlul gândirii şi – ca o consecinţă imediată – a acţiunii sociale. Ironic sau paradoxal, în acest caz, e tocmai faptul că instituţia care,

conform codului deontologic al jurnalismului, ar trebui să informe ze cetăţeanul, lucrează pentru a atinge exact contrariul: dezinforma rea acestuia. Într-o societate democratică, dezinformarea foloseşte diferite căi de acţiune: 1) Tăcerea, care constă în nedivulgarea discursurilor celor care apără idei contrare, ca şi faptele care i-ar punt în încurcătură pe cei puternici. În paginile presei nu e loc pentru criticii sistemului. 2) Denigrarea şi ridiculizarea: când face cunoscut un adevăr hotărâtor, gânditorul eminent este defăimat şi minimali zat, tocmai pentru a-l discredita. Metoda e similară în sfera poliţi cii, economiei, culturii etc. Faptul constă în zdrobirea adversarului printr-un procedeu neloial sau nelegal în democraţie (ca minciuna, de exemplu), care denaturează realitatea sau scoate la lumină aspec te mai puţin favorabile ale persoanei, amplificându-le. 3) Negarea constă în nerecunoaşterea unui eveniment veridic, prin argumente solide (deşi absurde), susceptibile de a fi crezute de către cetăţeni prin aplicarea logicii faptelor.

Dezinformarea urmăreşte să ţină informaţia adevărată departe de receptorii mesajului, fapt pentru care manipulează fără scrupule realitatea, conform propriilor interese ale celor care o practică, pentru a influenţa şi modela comportamentul colectiv.

Un exemplu foarte actual îl găsim în aşa-numitul „război din Irak”. Pentru a îndrepta voinţa cetăţenilor în favoarea lui, guvernanţii şi li derii lor manipulatori de opinie au dat asigurări că Saddam Husseim poseda arme de distrugere în masă şi era unul dintre promotorii terorismului internaţional. Ştim cum s-au petrecut evenimentele care au dus la înlăturarea dictatorului irakian. Şi mai ştim şi că presa independentă a făcut presiuni pentru ca George Bush, principalul susţinător al atacării Irakului, să admită public că n-au existat nici-odată mult trâmbiţatele arme de distrugere în masă, expresie apărută după 11 septembrie.

„ILUZIA” MESAJULUI INFORMATIV.

Presa pune în contact puterea cu societatea, în calitate de intermediar, iar munca ei constă în supravegherea vârfurilor piramidei şi denunţarea posibilelor încălcări şi nelegiuiri. De aceea, este important să înţelegem mecanismul prin care puterea se foloseşte de presă.

Concentrarea mass-mediei în mâinile unor magnaţi care au legături cu societăţi precum Clubul Bilderberg este paradigma perfectă a maximei semiologului şi filosofului canadian din anii '60, Marshall McLuhan: „Mesajul este mijlocul”. Aceasta înseamnă că ştirile oferite de către mijloacele de comunicare vor fi controlate de proprietarul lor. McLuhan, considerat un vizionar al societăţii informării, a inventat termenul de „sat global” pentru a descrie interconexiunea umană la scară mondială, generată de canalele electronice de comunicare. După cum s-a exprimat McLuhan, mesajul nu poate fi redus la un simplu „conţinut” sau „informaţie”, pentru că astfel am exclude unele dintre cele mai importante caracteristici ale mediei: capacitatea de a schimba cursul şi funcţionarea relaţiilor şi activităţilor umane. Analistul a definit „mesajul” emis de un canal informaţional drept orice schimb de scară, ritm sau conduită pe care acel canal îl provoacă în societăţi sau culturi. „Conţinutul” devine o „iluzie”, în sensul că este mascat de intervenţia canalului sau a mediatizării.

MANIPULARE INFORMATIVĂ.

Deşi în prezent popularitatea lui George Bush e în scădere, majoritatea cetăţenilor americani continuă să creadă cu tărie în el, în pofida faptului că el a declarat că a minţit. Cotidianul Avangarda a publicat, la sfârşitul lui octombrie 2005, un interviu despre intenţiile de vot ale unui paznic american de închisoare, Robert Farmer, de şaizeci şi cinci de ani, veteran al războiului din Coreea, cu puţin înainte de alegerile legislative pe care le-au câştigat democraţii. Farmer susţinea fără rezerve că decizia lui Bush de a ataca Irakul a fost corectă.

— Dacă ei n-ar fi venit aici, noi nu ne-am fi dus acolo, spune Farmer.

Dar nu Saddam a atacat turnurile gemene, îi aminteşte ziaristul.

Preşedintele nostru credea că a fost el. Avea motive serioase să creadă asta. (…) Iar eu a trebuit să-l sprijin.

— Ce chestiuni vă interesează înaintea alegerilor?

— Totul e important, dar cea mai importantă este securitatea noastră. Ştiţi ce înseamnă războiul, trebuie să fim fermi, să îndurăm?

— Trebuie să ne apărăm teritoriul. Vreau ca nepoţii mei să trăiască în siguranţă. Dacă nu poţi să câştigi războiul într-o săptămână, vor li unii care vor sări din barcă. În Vietnam s-a întâmplat la fel. Nu pu tem s-o facem acum, trebuie să continuăm. Libertatea nu-i gratuită, nici ieftină. Dacă porţi un război, cineva trebuie să moară pentru libertate. E trist, dar adevărat”.

Răspunsurile domnului Farmer reflectă gândirea cetăţeanului american mediu. Credinţa lui, care-i va determina votul, e rezultatul în formaţiei pe care i-au trimis-o preşedintele şi mass-media, pe care el.1 crezut-o fără măcar să ia în calcul posibilitatea de a o pune sub semnul întrebării. Să subliniem că e un bărbat de şaizeci şi cinci de ani, din ge neraţia participanţilor la războaiele din Coreea şi Vietnam. Din cauza vârstei, îndrăznesc să afirm că nu-i familiarizat cu Internetul sau alte mijloace de comunicare actuale. Nu cred că se informează din presa independentă, ci că toate ştirile îi vin pe aceleaşi căi, prin acelaşi ziar pe care obişnuieşte să-l citească de decenii, acelaşi canal de televiziune prin care vede lumea de pe canapeaua lui moale.

E important să înţelegem cum funcţionează în societăţile democratice subtila şi ireductibila forţă a propagandei politice şi religioase. Când un lider vrea să convingă poporul despre punerea în practică a unui proiect anume (de exemplu, războiul din Irak, apărarea de terorismul

internaţional), o face prin repetarea la infinit a unei axiome, indiferent dacă aceasta este adevărată sau nu. Pentru că, în clipele când societatea se mişcă într-un ritm vertiginos, nu-i nevoie s-o demonstrezi, nu e timp. Felul în care s-a folosit Bush de cuvânt, minciună şi manipulare seamănă cu cel folosit de liderii altor ţări şi partide, indiferent de orientare, atât de dreapta cât şi de stânga. În prezent există o mică diferenţă între cele două tendinţe, câtă vreme e importantă obţinerea votului. Nu mai există ideologii, ci doar „bun-simţ”.

PROPAGANDĂ DE RĂZBOI.

În timpul Primului Război Mondial, majoritatea ziarelor americane mai importante erau controlate de interesele bancherilor Rockefeller şi Morgan. Congressional Record din 1917 a reţinut următoarele: „în martie 1917, oamenii lui P. Morgan au adunat doisprezece dintre cei mai importanţi oameni din presa scrisă, pe care i-a pus să aleagă cele mai influente ziare din SUA şi să hotărască de câte dintre ele au nevoie ca să controleze politica generală a presei zilnice. Au ajuns la concluzia că aveau nevoie să controleze doar douăzeci şi cinci dintre jurnalele cele mai importante. S-a ajuns la un acord: s-a cumpărat linia editorială a ziarelor, care erau plătite lunar; s-a numit un director la fiecare jurnal, care se ocupa de supervizarea şi corectarea adecvată a informaţiei despre militarism, politici financiare şi alte teme de natură naţională şi internaţională, considerate vitale pentru interesele cumpărătorilor acestor publicaţii”.

Era sfârşitul jurnalismului şi începutul propagandei. Rockefeller şi Morgan voiau războiul, din care au obţinut beneficii substanţiale. Cu ajutorul mijloacelor de comunicare, au schiţat posturile necesare pentru a convinge poporul american să intre în război. Observăm că metoda folosită de Bush n-are nimic nou.

Figura şi prestigiul directorului de ziar sunt eclipsate de strălucirea cristalelor de la Clubul Bilderberg. Dacă nu

participă la joc, jurnaliştii nu vor putea niciodată şi în nici un chip să dezvăluie conţinutul întrunirilor şi, cu atât mai mult, simpla existenţă a grupului. „Au făcut jurământ de tăcere ca şi cum Clubul ar fi o şcoală de maici. Au reuşit ca editorii principalelor periodice să dea asigurări că n-a existat nici-odată Clubul Bilderberg”, semnalează un editor independent.

ZIARIŞTI ÎN CLUBUL BILDERBERG.

Astfel, cei mai importanţi directori de presă şi redactori-şefi din lume vin la întruniri şi acceptă legea tăcerii impusă de Clubul Bilderberg. În plus, se angajează să-l pună într-o lumină pozitivă şi să scrie ca nişte zbiri despre scopurile Clubului. Faţă de ceea ce am văzut deja în capitolul trei, între organele de presă care, într-un moment sau altul, au asistat sau continuă să participe la întâlnirile elitei se află şi The Financial Times, The Economist, Norwegian Broadcasting Corp., Politiken, Newsweek, La Republica şi grupuri precum conglomeratul audiovizual american News Corp al lui Rupert Murdoch, sau PRISA, care-l trimite acolo pe Juan Luis Cebriăn, consilierul său delegat.

Alte trusturi prezente sunt Corriere della Sera, DieZeit, LeFigaro, Iht New York Times, Washington Post, Wall Street Journal şi The National Post. Un obişnuit al Clubului este şi Andrew Knights, director, îl News Corporation, cu o bogată experienţă în calitate de fost direct oi al News International, The Daily Telegraph şi The Economist.

Ei îşi vor lua sarcina să ridice în slăvi, în paginile giganticelor lor buletine informative, ba un succes umanitar, ba noile propuneri ale ONU şi Uniunii Europene, ba cuceririle NATO.

La întrunirea Clubului Bilderberg din 2006 au fost prezenţi următorii reprezentanţi mass-media şi ziarişti:

Oscar Bronner, editor la Der Standard (Austria); Philip Crawley, direc tor şi redactor-şef la Globe andMail (Canada); Paul A. Gigot, redactor şef la The Wall Street Journal (SUA); Hubert Burda, director şi redat tor-şef la

Hubert Burda Media Holding GmbH&Co. KG (Belgia); Josel Joffe, redactor-şef la Die Zeit (Germania); Maathias Nass, publicist la DieZeit, Anatole Kaletsky, publicist la The Times (Marea Britanie); Yves de Kerdrel, publicist la Le Figaro (Franţa); Fehmi Koru, scriitor, unul dintre cei mai influenţi publicişti islamişti din Turcia; Denis O'Brien, preşedinte al Communicorp Group Ltd. (Irlanda); Toger Seidenfaden, redactor-şef la Politiken (Danemarca); John Vinocur, corespondent al International Herald Tribune (SUA); Martin H. Wolf, publicist economic la The Financial Times (Marea Britanie) şi jurnaliştii de la The Economist, Vendeline von Bredow, corespondent la Paris şi Adrian D. Wooldridge, corespondent în Marea Britanie.

Academicienii şi intelectualii care au asistat la întrunirea din 2006, ţinută în Canada, au fost, printre alţii: Soli Ozel, profesor de Relaţii Internaţionale şi Ştiinţe Politice al Universităţii Bilgi din Istanbul (Turcia); Mahmood Sarjolghalam, profesor asociat al Universităţii Naţionale din Iran şi James B. Steinberg, decan al.

Universităţii din Texas.

INFORMAŢIE Şl PROPAGANDĂ.

Prin prisma unui informator de clasă, ziarişti prezenţi la întrunirea.

Clubului Bilderberg nu trădează prin tăcere codul deontologic pe care au jurat să-l respecte? Cum rămâne cu munca lor de informare a societăţii? Dar cu rolul de paznic în faţa corupţiei, crimelor, abuzurilor de putere? Contează mai mult poziţia socială şi banii decât profesia demnă pe care ar trebui s-o reprezinte? Evident, întrebarea are deja un răspuns.

Nu doar inteligenţa militară veghează la securitatea aşa-numiţilor bilderbergeri în timpul întrunirilor, iar imperiile de presă au grijă de interesele lor. În faţa axiomei că înaintarea globalizării e inevitabilă, cei care preferă să fie de partea Celor puternici s-au predat.

Dezbaterile din Clubul Bilderberg nu se fac cunoscute opiniei publice, pentru că magnaţii acestuia nu permit informarea în legătură cu ce se întâmplă acolo, în pofida faptului că cercurile lor sunt mai mult decât notorii, atât prin caracterul emiţătorilor cât şi prin mesajele pe care aceştia le exprimă. Aşa cum reflectă cu perspicacitate Asia Times: „Nu există afacere precum afacerile (particulare ale) elitei”.

Această atitudine de supunere şi alianţă cu puterea situează mijloacele de comunicare în modelul de propagandă analizat de Noam Chomsky şi Edward S. Herman în cartea Fabricarea consensului (Manufacturing Concent), pe care au publicat-o în 1988. Autorii dau asigurări că rolul mediiilor de comunicare este acela de a „antrena mentalitatea societăţii în sensul devotamentului faţă de guvern şi ordinea socială, economică şi politică”. Un exemplu clar este domnul Farmer.

În alte studii, Chomsky a analizat expresiile care se folosesc când se vorbeşte despre războiul din Irak: „A vorbi despre „a avea un conflict„ este, în sine, pură propagandă”. Cercetătorul notează că sistemul de propagandă este mai eficace în democraţiile occidentale decât în regimurile totalitare. Adică, „în Uniunea Sovietică se ştia, în majoritatea cazurilor, că informaţiile mijloacelor de stat erau inventţii şi minciuni. Sistemul de propagandă occidental e mai complicat şi mai rafinat”, aşa cum am spus la începutul acestui capitol.

Din altă perspectivă, servitutea mass-media ar putea fi întemeiată pe convingerea fermă şi concordanţa totală, din partea redactorilor şi proprietarilor, cu ideile şi obiectivele Clubului Bilderberg.

REPORTERI ÎNDRĂZNEŢI.

Opuşi servituţii mass-mediei ca instituţie deja stabilită în Clubul Bilderberg sunt jurnaliştii independenţi, îndrăzneţi, cutezători şi chiar romantici, care au ales să-şi practice profesia demn şi onest. Ei lucrează zi de zi pentru a afla

adevărul şi a le face cunoscute cititorilor ţelurile oculte ale celor puternici. Pe lângă faptul că aduc critici acerbe bilderbergerilor, aceşti jurnalişti independenţi fac cercetări în decursul întregului an, pentru a descoperi care va fi punctul geografic ales pentru următoarea întrunire. O dată localizat hotelul, stau la pândă în împrejurimi ca să fotografieze orice mişcare. Astfel, imaginile lor au reconfirmat existenţa Clubului, ca şi prezenţa şi identitatea membrilor şi invitaţilor.

Printre aceşti jurnalişti se evidenţiază americanul James Tucker, considerat un pionier în această activitate. În anii 1970, acest ziarist din Washington a auzit vorbindu-se de un grup care guverna lumea în secret şi o presimţire sau poate o intuiţie jurnalistică l-a făcut să creadă că informaţia ar putea fi adevărată. A abandonat o promiţătoare carieră în presa sportivă locală şi şi-a consacrat viaţa urmăririi Clubului Bilderberg.

E un anti-bilderberger absolut. „Aceste somităţi bolnave”, semnalează, „sunt mereu în mişcare. Sunt blestemaţi, şi răutatea lor se împrăştie în penumbră, cu uşa închisă. Conduc lumea dintr-o încăpere”. Tucker şi-a publicat primele critici aduse Clubului Bilderberg în ziarul The Spotlight, care şi-a încetat apariţia în 2001. Angajaţii lui au creat American Free Press, de unde îi denunţă acum pe bilderbergeri. Tucker dă asigurări că se teme zilnic pentru viaţa lui: „Dacă se întâmplă să mă înhaţe, vor face ca întâmplarea să pară un atac obişnuit din Washington, un jaf în plină stradă. „Mort pentru un pumn de dolari„, va titra presa”.

Ziaristul şi documentaristul londonez Jon Ronson a vrut să cunoască de aproape caracterul Clubului şi, în acest scop, i-a cerut ajutorul veteranului Tucker. În 2001, americanul l-a luat cu el la Sintra, Portugalia, la complexul pentru golf al Hotelului Cesar Park, unde s-au întâlnit toţi bilderbergerii. Alături de acesta, el a trăit o aventură palpitantă, pe care

mai târziu a relatat-o în cartea intitulată Ei: aventuri cu extremişti (Editura Bronce, februarie 2002).

„Ei aleg mereu un hotel de cinci stele cu amenajări pentru jocul de golf”, i-a povestit Tucker lui Ronson, „dar, crede-mă, nu vin acolo ca să joace golf; sunt prea ocupaţi să inventeze războaie”.

După cum relatează în carte, odată ajunşi la Sintra, Ronson şi Tucker au început să dea târcoale prin hotel, căutând vreo pistă. După-amiaza târziu au hotărât să se întoarcă în sat şi şi-au dat seama că îi urmărea o maşină cu geamuri negre. S-au speriat şi au telefonat urgent la Ambasada Britanică, pentru a-şi face cunoscută situaţia. Funcţionara de la biroul de presă care le-a răspuns le-a zis: „Ştiţi ceva, Clubul Bilderberg e mult mai mare decât noi. Suntem doar o ambasadă mică. Înţelegeţi? Sunteţi în afara jurisdicţiei noastre. Tot ce pot să vă spun e să vă întoarceţi la hotel şi să staţi cuminţi”.

Dar, evident, nu i-au dat atenţie. Cei doi reporteri s-au întors a doua zi la uşa hotelului, unde i-au văzut sosind pe atotputernicii lumii: David Rockefeller; Giovanni Agnelli; Vernon Jordan, prieten apropiat al lui Bill Clinton, consilierul şi partenerul lui de golf, timp de treisprezece ani director al celei de-a doua (ca mărime) fabrici de tutun din America, R. J. R. Nabisco; James Wolfensohn, preşedinte al Băncii Mondiale; Joaquin Freitas do Amarai, fondatorul CDS portughez, membru al Opus Dei; Peter Mandelson, prieten al lui Blair, numit comisar european al Regatului Unit în 2004, poreclit „Prinţul tenebrelor”, datorită faimei sale de conspirator şi manipulator din umbră; Richard Holdbrooke, reprezentant al Naţiunilor Unite şi, bineînţeles, Henry Kissinger. Mai erau şi directori oficiali executivi de companii şi giganţi farmaceutici, de tutun, fabricanţi de maşini, etc.

„Sunt stăpânii universului”, a declarat Tucker, „conducătorii lumii. Acum le ştii numele”. Reporterul a adăugat: „Putem doar să ne întrebăm ce lucruri diabolice fac acolo chiar în acest moment”.

La puţin timp după aceea, a sosit Lordul Conrad Black, magnatul celui de-al treilea (ca mărime) conglomerat de comunicaţii din lume. Acesta a răspuns odată, cu privire la absenţa accesului presei la întrunirile Clubului Bilderberg: „Faptul că nu există ziarişti face dezbaterea mai intimă. Nu se produc indiscreţii masive". Carevasăzică, se simt în deplină libertate să vorbească deschis şi fără nici o mediere despre planurile lor de cucerire mondială, fără ca nimeni să le tulbure liniştea şi să le treacă spusele prin sita judecăţii opiniei publice.

Un exemplu al reţelelor de influenţă ale celor puternici îl aflăm chiar în cazul lui Conrad Black. La începutul lui 2004, el a fost dat afară din consiliul Hollinger International, proprietarul, printre alte publicaţii, al Chicago Sun-Times, Jerusalem Post şi al bastionului dreptei britanice, The Daily Telegraph. Se descoperise că Black şi apropiaţii lui din consiliul Hollinger, printre care Henry Kisinger şi Richard Perle – până de curând asistent al lui Bush pentru probleme de apărare – luau milioane de dolari din companie, sub formă de plăţi fără acoperire.

Pentru Black, faptul de a poseda Telegraph era mult mai mult decât o investiţie bună; era o modalitate de a obţine prestigiu social şi putere: „Distincţiile pe care cultura britanică le conferă proprietarilor de mari periodice", a semnalat odată, „sunt motive de enormă satisfacţie". De copil, Conrad credea cu tărie că avea o misiune specială în viaţă. Directorul publicaţiei Spectator a reliefat că Black dorea „să fie nu invincibil, ci nemuritor". Fiind consilier la Hollinger, Richard Perle, promotorul războiului din Irak, încasa milioane de dolari ca director de filială a unei companii numite Ravelston. Cât despre Kissinger, s-a demonstrat că un grup de studiu neoconservator la care participa percepea anual 200 000 de dolari de la acţionarii din Hollinger.

Au mai fost consilieri la Hollinger – muncă plătită în aur – categoria grea a dreptei europene, ca fostul prim-ministru

britanic Margaret Thatcher şi fostul preşedinte al Franţei, Valery Giscard d'Estaing34.

Mai presus de orice pronostic, întâlnirea din Portugalia a găsit ecou întrun mic ziar local de limbă engleză, Week News, al cărui redactor-şef era preotul Paul Luckman. Acesta s-a întâlnit cu cei doi reporteri şi, după ce au discutat despre investigaţiile lor, le-a împărtăşit viziunea sa particulară, pe care mai târziu londonezul a înglobat-o în textul lui:

— Poate că am luat-o razna, le-a mărturisit preotul, dar Cartea Revelaţiilor vorbeşte despre o ordine mondială, o ordine financiară, o religie a lumii. O fi existând vreun rost al dezordinii, al copiilor

34 ElMundo, Cayetana Alvarez de Toledo, 25 ianuarie 2005. (n.a.) care nu-şi respectă părinţii şi, atunci, se va forma un grup foarte puternic. Aşa, totul se va potrivi.

— Ştiu că-s oameni răi, a subliniat Tucker, şi îi urăsc, dar nu cred că-s satanici.

— Cred că Paul nu spune că-s satanici, a încheiat Jonson. Ceea ce spune cu adevărat este că ei sunt Satana."

ALIANŢĂ CONTRA CLUBULUI BILDERBERG.

Mulţi jurnalişti au suferit presiunile şi metodele antidemocratice aplicate de către Clubul Bilderberg ca să nu fie violată sancta sanctorum. Conform lui Tucker, forţele de securitate au primit uneori ordin „să împuşte mortal". În 1998, un ziarist scoţian a tras o mare spaimă în momentul în care Clubul a vrut să-i dea o lecţie. Urmărise un grup de bilderbergeri până la hotelul Turnberry, din Ayrshire, dar, când a început să pună întrebări „imprudente", poliţia din Strathclyde i-a pus cătuşe şi l-a reţinut la comisariat câteva ore, sub un pretext absurd. Alt exemplu al presiunii exercitate de grup asupra presei este cel al sociologului britanic Mike Peters, eminent cercetător al societăţilor secrete. Peters povesteşte că, în 1976, jurnalistul C. Gordon Tether a fost concediat de la Financial Times, când a încercat să publice un articol prea explicit despre Club; în

editorialul său din Financial Times din 6 mai 1975, C. Gordon Tether a scris: „Dacă grupul Bilderberg nu este o conspiraţie, atunci e o imitaţie foarte bună”. Aproape un an mai târziu, pe 3 martie 1976, Tether a reluat subiectul: „Aşa-numiţii bilderbergeri au insistat mereu ca plecările şi venirile lor să fie învăluite într-un mare secret. Până de curând, s-a mers cu secretul atât de departe, încât întrunirea lor anuală a fost complet exclusă din presa mondială. Recent, s-a ridicat vălul doar cât să se ştie că întrunirile au loc. Dar s-a păstrat interzicerea totală a informării despre ei. Orice „conspiratomanie„ care numără Clubul Bilderberg printre monumentele sale se va întreba de ce se tăinuieşte ce se petrece acolo dacă e atât de lipsit de importanţă, de ce se fac atâtea eforturi pentru ca acest Club să fie ascuns”. Acest al doilea editorial nu s-a publicat niciodată; a fost cenzurat de redactorul-şef de la Financial Times, Mark Fisher, membru al Comisiei Trilaterale. La trei luni după incident, Tether a fost concediat.

TITLUL DE PE UŞĂ.

În timpul întrunirii de la Versailles, locuitorii cartierului Trianon se întrebau de ce pe săteni îi supravegheau mai mult de o sută de poliţişti, care întrerupseseră circulaţia normală. „Forţele noastre de poliţie au fost grupate în această zonă ca să controleze excesul de viteză al cetăţenilor care călătoresc la sfârşit de săptămână, cu ocazia înălţării”, a dat asigurări purtătorul de cuvânt al poliţiei.

Pe 20 mai, relatează într-un articol Christopher Bollyn, American Free Press l-a întrebat pe David Oakley, redactor-şef pentru ştiri al ziarului londonez Financial Times, de ce publicaţia sa nu făcea referiri la întrunirea Clubului Bilderberg, care era în plină desfăşurare. „Suntem foarte, foarte ocupaţi, a răspuns Oakley. Ne-ar plăcea să scriem despre ea, şi chiar să publicăm ceva pe prima pagină, dacă am putea să aflăm despre ce vorbesc. Altfel, n-ar avea nici un sens”.

Dar poate că episodul cel mai edificator despre refuzul marilor mijloace de comunicare de a scrie despre Clubul Bilderberg este următorul: James Tucker a telefonat redactorului-şef de la Wall Street Journal, Paul Gigot, un obişnuit al întrunirilor. Secretara acestuia, care s-a recomandat Marianne, a spus că Gigot nu putea vorbi la telefon şi s-a arătat foarte surprinsă când reporterul a întrebat-o de ce ziarul lor nu informa niciodată despre Clubul Bilderberg: „El este consilier, nu reporter. Participanţii nu dau informaţii despre astfel de lucruri". Tucker a exclamat: „Dar e o ştire capitală! Se ignoră o ştire de prim ordin!". Marianne i-a replicat: „Dar de ce-i o ştire de prim ordin?". Tucker a lămurit-o: „Când ai alături o sută douăzeci de lideri mondiali din politică, finanţe, inclusiv şefi de stat şi înalţi funcţionari ai guvernului american, cum să nu fie o ştire?". S-a făcut tăcere şi Tucker a adăugat: „întrunirile Clubului Bilderberg sunt ermetice, nu lasă ziariştii să intre". Marianne a răspuns: „Asta-i problema lor".

Secretara n-a putut să spună nici de ce propriul lor ziar, ca şi Washington Post şi cele mai importante trei canale de televiziune din Statele Unite, au participat la întrunirea de la Versailles dar n-au informat despre eveniment. „Trebuie să-i întrebaţi pe ei" a încheiat Marianne.

„Jurnaliştii invitaţi trebuie să-şi lase titlul la uşă", explică surse ano nime din Clubul Bilderberg.

DATORIA EXTERNĂ NU PREZINTĂ INTERES.

Alt jurnalist care lucrează împotriva imperiului Bilderberg este britanicul Tony Grosling. De treizeci de ani, acesta este pe urma membrilor Clubului şi, dintr-un mic birou instalat acasă, lansează în lume critici acerbe prin intermediul paginii web www.bilderberg.org.

În 2003, el i-a urmărit încă o dată pe bilderbergeri, de astă dată până la Versailles. Aşteptând în spatele dispozitivului de poliţie desfăşurat la intrarea hotelului Trianon Palace, i-a văzut apropiindu-se pe David

Rockefeller, însoţit de garda de corp personală şi James Ford şi nu a lăsat să-i scape ocazia să-l intervieveze: „Despre ce aţi discutat pe parcursul întrunirii Clubului Bilderberg? L-a întrebat Grosling.

— Schimbările situaţiei din lume, a răspuns laconic Rockefeller.

— Cred că veţi obţine mai multe informaţii întrebând pe fiecare dintre participanţi despre părerile lor personale, a intervenit garda de corp.

— Eu cred că printr-o conferinţă de presă s-ar obţine mai multe informaţii, a replicat englezul.

— Dar la reuniune asistă mulţi oameni de presă, a subliniat garda de corp, prefăcându-se că nu cunoştea regulile jocului.

— Ştiu, a argumentat Grosling, dar este amuzant, pentru că doar presa independentă comentează întrunirea. Cum e posibil ca ziarul londonez The Times să nu vorbească nciodată despre întrunirile Clubului Bilderberg?

— Nu e un secret, ci o întrunire particulară. Există o diferenţă între particular şi secret, a încheiat magnatul petrolului, urmând fidel discursul clanului.

— Nu este o organizaţie guvernamentală, a spus garda de corp.

— Dar sunt mulţi oameni din guverne acolo. Şi sunt teme ca datoria Lumii a treia, care e o problemă serioasă pentru milioane de persoane, neinclusă încă pe agenda Clubului Bilderberg, a protestat Grosling.

— N-ar fi potrivit, a semnalat Rockefeller. Alegem teme pe care grupul este interesat să le discute.

— Puterea pe care mulţi dintre aceşti oameni o au presupune şi responsabilităţi. În special cea a membrilor guvernelor care se află acolo, înăuntru, a replicat englezul.

— Facem diverse lucruri în acest sens, ca de exemplu congrese, a conchis magnatul înainte de a se depărta”.

Unele dintre jurnalele care publică ştiri despre Clubul Bilderberg sunt The Guardian, din Anglia şi pagina web

American Free Press. Printre spaniolii care au reuşit să-şi publice articolele despre Club se află ziarişti Magdalena Bandera, Rolando Balcells şi Rafael Pal. Alte informaţii demne de evidenţiat sunt publicate pe www.solidaridad.net.

După cum semnalează Magda Bandera, „Forul Economic Mondial de la Davos reuneşte în fiecare an, în acest oraş elveţian, elita lumii, pentru a aminti public temele cele mai arzătoare. Clubul Bilderberg face acelaşi lucru, dar cu uşile închise, fără conferinţe de presă şi publicitate. Ca întotdeauna, antiglobaliştii vor organiza manifestaţii împotriva G-8. Şi problema este că în prezent există un establishment al disidentei".

Sociologul Universităţii din Louvain, Geoffrey Gueuns, autor al studiului Toate puterile amestecate, conchide că Clubul Bilderberg stabileşte „pactul structural între elitele afacerilor, politică şi mijloacele de comunicare".

Discursul Clubului ajunge la opinia publică prin intermediul canalelor de informare, evocând concepte precum globalizarea, drepturile omului, alianţa nord-atlantică, solidaritatea, pacea mondială, securitatea internaţională. Termeni pe care îi citim zilnic în presă, cu care neam obişnuit aproape pe nesimţite. Aceştia apar, ca regulă generală, însoţiţi de atribute pozitive. Nu doar analiza jurnalistică dispare treptat din genurile folosite în presă, ci, de la începutul deceniului trecut, şi informaţia devine spectacol. Propaganda şi publicitatea acoperă încetâncet lacunele pe care le lasă informaţia prin moartea ei treptată. Mă refer la mijloacele de comunicare în masă, nu la presa independentă care, la fel, încetul cu încetul, câştigă un spaţiu valoros.

Dar mass-media sunt astăzi un ansamblu de canale informaţionale globaliste, alienante, subjugate – în definitiv, o fabrică de ficţiuni.

CAPITOLUL 12

Democraţia şl noua ordine a stăpânilor lumii „ O colectivitate este întotdeauna mai uşor de dus de nas decât

un om”

PioBaroja (1872-1956), scriitor spaniol.

Cei pe care îi numim bilderbergeri au fluturat steagul democraţiei ca pe cea mai mare comoară ce trebuie cucerită pe pământ. Ea este conceptul de căpătâi al strategiei expansioniste puse în aplicare în vederea instituirii Noii Ordini Mondiale pe tot globul pământesc. Atât de perimat şi răsuflat este în ultima vreme acest termen, că nu-i de prisos să amintim care este semnificaţia lui reală. Democraţia e un sistem de guvernare în care cetăţenii îşi aleg guvernanţii prin vot, iar puterea se sprijină pe suveranitatea naţională. În celebrul său discurs de la Gettysburgh, Abraham Lincoln a definit democraţia drept „guvernarea poporului, pentru popor şi prin popor”. Winston Churchill a afirmat că „democraţia este cel mai prost dintre regimuri, cu excepţia tuturor celorlalte care au fost deja încercate”. Dar filosoful erudit spaniol Miguel de Unamun035 a dat cea mai potrivită definiţie a democraţiei, semnalând că ea este înţeleasă ca „proces istoric de realizare efectivă a libertăţii şi egalităţii, proces de reală şi crescândă participare a tuturor oamenilor la viaţa politică şi economică a societăţii”.

Odată schiţată esenţa acestui concept, se profilează o întrebare obligatorie şi importantă. Ce model de democraţie are pretenţia să instaureze Clubul Bilderberg? Este, oare, democratic ca elita

35 Scriitorul şi filosoful existenţialist spaniol Miguel de Unamuno (1864-1936) este gânditorul cel mai fecund al generaţiei de la 1898 şi cel mai cunoscut dincolo de graniţele Spaniei. Din 1900, a devenit rectorul Universităţii din Salamanca, de la a cărei conducere a fost succesiv înlăturat de guvernele reacţionare şi repus în funcţie de regimurile progresiste, (n.t.) mondială să adopte legi şi măsuri fără a-l consulta pe cetăţean? Democraţia, deplin acceptată de societatea occidentală drept regimul politic cel mai puţin prost dintre toate, este justificarea perfectă cu

care bilderbergerii apără şi implementează chestiunile cu ajutorul cărora ating ţelurile pe care şi le propun. Ceea ce înseamnă că democraţia stăpânilor lumii nu este legitimă, dar este depăşită şi a fost despuiată de semnificaţia sa originală; este o pseudo-democraţie, în care predomină puterea financiară şi factice, în faţa suveranităţii naţionale care îi este proprie.

Pentru Noam Chomsky, „problema adevăratelor democraţii este faptul că ele cad în capcana păcatului de a crede că guvernele ar trebui să răspundă nevoilor propriei lor populaţii, în locul nevoilor resimţite de către investitorii americani”.

Democraţia occidentală, prefabricată de stăpânii lumii, este o iluzie care se sprijină pe falsul principiu „toţi suntem egali”. Oamenii care apără public şi foarte insistent egalitatea s-au format în instituţii de elită, au primit o educaţie şi cunoştinţe ce sunt la o depărtare de ani lumină de cele primite de către restul populaţiei. Este imposibil ca aceştia să se dedice luptei pentru egalitatea tuturor când ei fac parte dintr-o organizaţie bazată pe clase, situată mult deasupra restului cetăţenilor lumii. Egalitatea nu-i interesează, pentru că, odată cu instaurarea ei, şi-ar pierde privilegiile. Ceea ce dau ei poporului sunt rămăşiţe de egalitate.

Conform discursului care caracterizează grupul şi pe acoliţii lui, internaţionalizarea finanţelor şi schimbul sistematic de mărfuri vor fi garanţia îmbunătăţirii condiţiilor de viaţă a majorităţii persoanelor dintr-un context democratic. Dar cu ce preţ? Vorbim despre edificarea unui nou stat al bunăstării, o versiune revăzută şi adăugită a celui anterior, prezentat drept modelul ideal, implantabil într-o lume globalizată, în care suveranităţile naţionale cedează teren suveranităţii ' mondiale, gestionată de către bilderbergeri.

Stăpânii lumii sunt duşmanii democraţiei autentice, pentru că obţin beneficii mai mari de pe urma regimurilor corupte

decât de pe urma unui sistem complet curat, în care toate legile sunt puse în aplicare cu stricteţe şi la fel pentru toţi.

Filosoful şi Sfântul Augustin din Hipona a exprimat cu deosebită claritate forma nedreaptă în care se manifestă cei puternici în societate: „Dacă luăm guvernelor dreptatea, ce devin ele, oare, dacă nu găşti de criminali la scară mare? Şi ce-s aceste bande, dacă nu nişte regate în miniatură? Sunt găşti conduse fiecare de către o căpetenie, care se angajează unele faţă de altele prin pacte reciproce şi împart prada de război după o lege acceptată de ele. Să presupunem că unei astfel de găşti i se adaugă alte şlehte de tâlhari şi ea creşte până când ocupă poziţii, defineşte cartiere, cucereşte oraşe, supune popoare. Gaşca se autodefineşte atunci deschis drept regat, titlu care, fără doar şi poate, îi conferă nu ambiţia pierdută, ci impunitatea dobândită. Un corsar căzut prizonier a fost întrebat de către celebrul Alexandru cel Mare în persoană: „Cum ţi se pare să supui marea prin jaf?„ La această întrebare, corsarul a răspuns cu câteva vorbe foarte profunde: „La fel cum ţi se pare şi ţie să dispui de lumea întreagă. Numai că eu, care muncesc pe o nenorocită de galeră, sunt numit bandit, iar ţie, pentru că o faci cu o întreagă flotă, ţi se spune împărat”.

DUŞMANII DEMOCRAŢIEI.

Pentru bilderbergeri, principalul duşman, sau reversul a ceea ce numim moneda democraţiei, sunt mişcările populare care critică şi denunţă excesele şi abuzurile sistemului. De aici rezultă marele interes al membrilor Clubului Bilderberg pentru controlul şi stoparea impulsurilor opiniei publice faţă de mijloacele de comunicare socială. Această repulsie faţă de libera asociere cetăţenească a fost exprimată de Samuel Huntington, Michel Crozier şi Joji Watanuki în raportul Criza democraţiei: raport al Comisiei Trilaterale asupra eficienţei în guvernare a democraţilor (The Crisis of Democracy: Report on the Governability of Democracys to the Trilateral

Comission, 1975). Textul voia să denunţe „excesele democraţiei”, care, pentru autori, nu erau decât pericolul pe care îl prezentau ele pentru puterea stabilită, forurile şi mobilizarea cetăţenească.

Puterea a fost copleşită de opoziţia generalizată în acea epocă a grupărilor care cereau alt tip de globalizare, aşa-numiţii hippies. Samuel Huntington a afirmat atunci că „unele dintre problemele ridicate de guvernarea Statelor Unite în prezent provin dintr-un exces de democraţie. Se impune o mai mare moderaţie a democraţiei”.

În prezent, platformele de protest sunt considerate antiglobaliste şi induc teama chiar în rândul celor puternici. Puterea se sperie ca nu curnva societatea să aibă propriile sale căi prin care să-şi arate opoziţia faţă de deciziile luate de oamenii politici, reprezentanţi ai poporului şi aleşi chiar de el, să nu uităm acest lucru. Aceste platforme de protest popular au apărut pentru a pune sub semnul întrebării politica externă a Statelor Unite în chestiuni ca războiul din Vietnam sau rolul CIA în lovitura de stat din Chile şi au pledat, în plus, pentru acordarea de noi drepturi sociale.

Cum era de aşteptat, raportul a fost profund refuzat de către societate. Indignaţi, tinerii hippies şi-au focalizat protestele mânioase asupra guvern ului condus de James Carter, care a făcut parte din Trilaterală, aşa cum mai târziu aveau să facă şi Bill Clinton şi cei doi Bush.

Mişcările actuale împotriva globalizării se concentrează la uşa reuniunilor G-8 şi este deja timpul ca ele să-şi exercite presiunea şi asupra Clubului Bilderberg, poate şi în faţa caselor unor personaje ca David Rockefeller sau discipolul său cel mai avantajat, Henry Kissinger, care ar trebui să înapoieze Premiul Nobel pentru pace dacă ar avea o urmă de conştiinţă.

Clubul Bilderberg este locul ideal pentru a încheia în taină acordurile dorite de cei bogaţi şi puternici, fără ca acestea să trebuiască să urmeze căile democratice, pentru a evita lentorile şi refuzurile organismelor parlamentare şi ale

platformelor cetăţeneşti. Clubul Bilderberg se transformă în judecător şi parte pe un eşichier delicat, unde sunt în joc nu doar ambiţiile personale şi colective ale membrilor săi, ci şi viitorul omenirii.

Julio Anguita, fost coordonator general al grupării politice spaniole Stânga Unită (SU) şi istoric al comunismului spaniol, comentează astfel asupra chestiunii dacă este legal sau nu faptul că oamenii politici cei mai puternici şi oamenii de afaceri cei mai bogaţi din lume se întrunesc în umbră ca să decidă în numele tuturor, în cadrul unor regimuri democratice: „Ei îşi apără interesele. Ar trebui să nu li se permită. Dar eu nu cred în cei care se consideră democraţi”.

IMPERATIVUL TĂCERII.

Cei pe care îi numim bilderbergeri au dezvoltat diverse metode pentru anihilarea duşmanului intern, mişcarea hippy şi alţi detractori ai sistemului. Într-o conferinţă despre terorismul de stat organizată de către iezuiţi în ianuarie 1994, în El Salvador, se atrăgea, pe bună dreptate, atenţia asupra „pertinenţei de a cerceta ponderea pe care cultura teroarei a avut-o în a atenua aşteptările majorităţii cu privire la posibilităţile care nu erau ale celor puternici”. Aşteptarea este speranţa de mai bine sau de o schimbare atribuită viitorului, pentru care, dacă puterea dominantă îşi foloseşte metodele în scopul prezentării unui orizont închis şi fără alternative, nu există nici o posibilitate de a opta, ci doar o supunere la ideile impuse de către puterile conducătoare.

În ceea ce o priveşte, fiziciana israeliană Ruchma Marton, eminentă reprezentantă a avangardei în investigarea metodelor de tortură pe care le folosesc forţele de securitate din ţara ei, subliniază că, deoarece mărturisirile obţinute prin tortură nu au nici o valoare, adevăratul scop al acesteia nu este mărturisirea ci „tăcerea indusă de teamă”. „Teama este contagioasă, adaugă, şi se extinde la ceilalţi membri ai grupului oprimat, paralizându-i.

Inducerea tăcerii prin supliciu este adevăratul obiectiv al torturii, în sensul său cel mai profund şi fundamental”.

Un exemplu al roadelor „culturii fricii” îl găsim în Columbia, unde, încă de la începutul anilor '80, cetăţenii îndură războiul murdar purtat de forţele de securitate ale statului cu cele paramilitare. Rezultatul este marasmul actual generat de forme pseudo-democratice şi teroare totalitară, ceea ce Eduardo Galean036 numea „Democra-tadura”37 din Columbia, tară care se află în fruntea ţărilor din emisfera sudi- ' y y că ce au un indice ridicat de vulnerabilitate a drepturilor omului. Această republică ibero-americană a contat în încălcările acestor

35 Scriitorul uruguayan Eduardo Galeano (n. 1941) şi-a atras recunoaşterea internaţională pentru eseul Venele deschise ale Americii Latine (Las venas abiertas de América latina, 1971), în care denunţă oprimarea acestui subcontinent. (n.t.)

36 Joc de cuvinte greu de tradus, dar uşor de înţeles, parafraza altuia, tot latinoamerican (dicta-dura/dicta-blanda), care face aluzie la dictatura pretins democratică din Columbia, (n.t.) drepturi pe anumiţi „complici”, principalul dintre ei fiind SUA, deşi trebuie să menţionăm şi Marea Britanie, Israelul şi Germania, care au colaborat la pregătirea şi aprovizionarea cu arme a reţelei de moşieri militari-traficanţi de droguri care o guvernează. Mergând la sursa faptelor, expertul în probleme latinoamericane Piero Gleijeses a subliniat: „Pacea şi ordinea erau garantate printr-o represiune feroce, iar cei de azi continuă acelaşi curs”.

Reducerea duşmanului intern la tăcere este esenţială în „democratadurele” pe care SUA şi aliaţii lor doresc să le impună pe domeniile lor „de îndată ce îşi asumă, pe baza propriilor interese, răspunderea în privinţa bunăstării sistemului capitalist mondial”, după cum argumenta diplomatul şi istoricul CIA, Gerald Haines, într-o dezbatere despre invadarea Braziliei de către americani, în 1945.

Destinul cetăţenilor lumii şi al propriei lor libertăţi depinde de dispoziţia şi capacitatea noastră de a recunoaşte şi stăvili acest tip de acţiuni.

ROLUL PATERN.

Membrii Clubului Bilderberg îşi asumă un rol tutelar şi patern, şimilar celui jucat de către conducătorii totalitari faţă de cetăţeni, în vederea dezvoltării regimurilor instaurate de ei (Benito Mussolini, Lenin, Augusto Pinochet, Fidel Castro). Din poziţia lor privilegiată şi controlând toate instrumentele sociale şi financiare, ei orchestrează modelarea sistemului internaţional.

Conducătorii ţărilor dezvoltate sunt invitaţi să-şi unească poziţiile şi eforturile în vederea obţinerii stabilităţii mondiale. Ideea promovată de bilderbergeri este aceea de a se ajunge la o astfel de situaţie de calm prin standardizarea şi exportarea modelului economic şi politic dominant. Această paradigmă ideală nu este alta decât democraţia de pe piaţa liberă, care constituie punctul nevralgic al vieţii, economiei şi dezvoltării.

Cei pe care îi numim bilderbergeri vor să exporte democraţia în restul lumii şi să dispună de o planetă bazată pe propria lor definiţie a democraţiei. Dar ideea lor se loveşte de feluritele culturi şi civilizaţii care există de sute şi mii de ani. Cea mai recentă şi mai gravă repercusiune a fost răspunsul fundamentalist al unui anumit grup, adept al Islamului (11 septembrie). Este foarte greu de găsit linia de mijloc pe care să se poată întâlni două culturi atât de diferite. Delimitarea sa va dura multă vreme.

Clubul Bilderberg absoarbe şi coordonează temerile şi necesităţile elitelor economice şi financiare mondialiste; el le transformă în chestiuni politice pe care le induce în societate prin concepte difuzate de către mass-media. Ulterior, aceste puncte de vedere sunt asumate de preşedinţi şi înalţi funcţionari, de obicei membri ai Clubului, şi devin legi. În acest fel, temerile şi nevoile lor determină destinul a milioane de cetăţeni care nu ştiu cine decide

pentru ei. Rezultatul este cel recunoscut de către ziaristul Jonathan Vankin, care studiază teoriile conspiraţiilor în care este implicat guvernul SUA: „Guvernul pare distant şi oarecum autoritar. Secretomania este instrumentul cel mai eficace al puterii. Treptat, ne izolăm unii de alţii, ţintuiţi în faţa calculatorului şi televizorului, prizonieri în spatele ecranelor de protecţie. Avem sentimentul unei risipiri frustrante în viaţa modernă americană".

Centrele de putere nici nu clipesc în strădania lor de a sugera celorlalte ţări, prin metode mai mult decât îndoielnice, că, pentru ele, cel mai bine este să adere la doctrinele lor şi să le accepte şefia.

În ce o priveşte, SUA luptă pentru a-şi perpetua supremaţia economică şi culturală prin implantarea filosofiei Noii Ordini Mondiale, reactivată după căderea zidului Berlinului.

NOUA ORDINE MONDIALĂ.

Expresia Noua Ordine Mondială îşi are rădăcinile în Ordinul secret illuminati, care încearcă riguros să scoată la lumină strădaniile elitei guvernamentale europene în vederea întemeierii unei republici universale de sorginte liberală, care să pună capăt puterii Bisericii şi guvernelor naţionale. Să ne aducem aminte că Ordinul illuminati a adoptat printre lozincile sale şi Novus Ordo Seclorum, care făcea aluzie la noul sistem mondial ce se va construi cu trecerea timpului.

Până la începuturile secolului al XX-lea, planul pentru stabilirea unei Noi Ordini Mondiale era dezvoltat de masoneria din Ordinul illuminati sau Cei Aleşi, dar, după formarea grupului Masa Rotundă şi a filialelor sale, bunăoară CFR şi, mai târziu, Clubul Bilderberg, „torţa a fost transmisă de la un secol la altul", cum bine a scris ziaristul William T. Still.

În prezent, conceptele întemeietoare ale Noii Ordini Mondiale au evoluat de la începutul secolului al XVIII-lea şi s-au concretizat întrun ansamblu de obiective totale:

formarea unui guvern mondial într-un sistem postnaţional lipsit de suveranităţi naţionale. ONU ar centraliza această putere globală, păzită de armata NATO. O monedă, o religie şi un steag comun completează obiectivele de atins ale idealiştilor NOM.

În pofida faptului că unii cercetători dau asigurări că aceste scopuri au şi fost atinse în linii mari şi că nimic nu va ridica obstacole în faţa maşinăriei guvernului global, aceste obiective nu sunt chiar atât de apropiate cum par. Ideologia radicală a NOM nu este acceptată de ansamblul elitei mondialiste, care înfruntă multe aspecte ale teoriei. Americanii sunt cei mai aprigi apărători ai Noii Ordini, pe când mare parte dintre europeni, moştenitorii unei istorii care-şi trage sevele din leagănul civilizaţiei, optează pentru lupta cu formele şi au devenit demnii detractori ai radicalismului.

Totuşi, ambele ramuri se întâlnesc în proiectul comun de cucerire a epicentrului financiar internaţional. Profesorul Carroll Quigley l-a expus astfel în monumentala sa operă Tragedie şi speranţă (Tragedy and Hope, 1966): „Puterea capitalismului financiar are un obiectiv epocal, nu altul decât crearea unui sistem de control financiar mondial în mâini private, capabil să domine sistemul politic din fiecare ţară şi economia lumii ca pe un tot”. Cine controlează banii, controlează lumea, pentru că aceasta se învârte în jurul economiei şi finanţelor. Stăpânirea politicilor fiecărei naţiuni şi schiţarea lor în funcţie de interesele grupurilor bancare internaţionale se bazează pe aplicarea aşa-numitei „formule Rothschild”, care îi este atribuită întemeietorului acestei dinastii de bancheri, Meyer Amschel: „Daţimi voie să emit şi să controlez moneda unei naţiuni şi n-o să mă mai intereseze cine face legile”. Puterea banilor se construieşte ca un epicentru generator de organizare socială, distanţându-se în practică de teoria democratică pentru care matricea ar trebui să fie puterea cetăţenilor de a alege liber legile şi acţiunile la care râvnesc.

RĂZBOIUL CA MIJLOC DE DOMINAŢIE.

Care sunt legile, armele sau mecanismul prin care se manifestă puterea elitei? Am studiat deja acest lucru vorbind despre Raportul Iron Mountain: acesta a analizat războiul ca formă de dominaţie şi control exercitate de cel puternic asupra societăţilor mai slabe. Dar cum se legitimează, oare, acesta în sânul societăţilor democratice, în care folosirea războiului pentru atingerea obiectivelor este a priori neviabilă? În acest caz se recurge la ameninţarea unui pericol extern care trebuie combătut şi, pentru a convinge populaţia de acest fapt, se manipulează cunoştinţe şi se recurge la cultivarea fricii, iar, în ultimă instanţă, la războiul împotriva duşmanului extern.

Alt document secret ieşit de curând la lumină este „Raportul Kissinger”, care consideră reducerea numărului populaţiei un bine necesar pentru dezvoltarea lumii. Este foarte posibil ca politicianul american să fi împrumutat ideea de la filosoful englez Bertrand Russell, laureat al Premiului Nobel, în pofida faptului că acesta făcuse presiuni asupra lui Winston Churchill ca să lanseze bomba atomică peste Moscova, imediat după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial. În cartea sa din 1953, Impactul ştiinţei asupra societăţii (The Impact of Science Upon Society), el propune o soluţie dramatică pentru decimarea populaţiei: „Dar vremurile grele, spuneţi dumneavoastră, sunt excepţionale şi putem să le facem faţă prin metode tot excepţionale. Acest lucru a fost mai mult sau mai puţin adevărat în decursul lunii de miere a dezvoltării industriale, dar nu va mai fi adevărat decât dacă se reduce considerabil creşterea populaţiei lumii. Până acum, războiul n-a avut un efect prea mare asupra acestei creşteri, care a continuat pe parcursul a două războaie mondiale. De fapt, această chestiune a fost frustrantă. Poate că războiul bacteriologic ar fi mai eficient. Dacă la fiecare generaţie s-ar răspândi în lume o ciumă neagră, supravieţuitorii ar putea să procreeze liber fără ca, totuşi, să populeze prea mult planeta. Poate că

această stare de lucruri este cam neplăcută, dar ce dacă? Persoanele cu adevărat nobile sunt indiferente la fericire, în special a celorlalţi”.

Mesajul său este absolut înspăimântător, cu atât mai mult dacă luăm aminte la tragicele efecte ale SIDA din zilele noastre şi la zvonurile neconfirmate despre posibilitatea ca această boală să fie rodul unui virus de laborator.

STATELE UNITE VERSUS EUROPA.

Să ne aducem aminte că generalul Colin Powell, pe vremea aceea secretar de stat al SUA, a apărut pe neaşteptate la întrunirea Clubului Bilderberg din 2002, cu obiectivul clar de a apăra poziţia americană în intervenţia din Irak, în faţa dezacordului aproape generalizat al ţărilor aliate din Europa. Cu acelaşi scop, Powell s-a prezentat şi în faţa Comisiei Trilaterale, la începutul lui aprilie 2002. Dar armonia care caracteriza de ani de zile relaţiile euroatlantice s-a angrenat într-un conflict ale cărui soluţii se reduc numeric în chip periculos. Principalele puteri ale lumii nu sunt de acord cu privire nu doar la Irak, ci şi la alte chestiuni internaţionale, cum ar fi acordurile de la Kyoto, divergenţele în crearea unui Tribunal Penal Internaţional, analiza aşa-numitei „axe a răului” sau politica de colonizare israeliană.

Europenii se delimitează în multe chestiuni de poziţia americană şi n-au încredere în SUA. Fostul preşedinte francez François Mitterand s-a plâns de toate acestea într-un interviu particular, acordat spre sfârşitul vieţii: „Poporul francez nu ştie, dar suntem în război cu Statele Unite. Un război permanent, economic, fără morţi. Da, americanii sunt foarte duri, într-adevăr, sunt voraci; vor să aibă putere asupra lumii şi să n-o împartă cu nimeni. Acesta este un război necunoscut, permanent, fără morţi aparente, dar un război pe viaţă şi pe moarte.” (Citat din Courrier International, aprilie 2000).

La începutul lui 2005, după divergenţele elementare dintre poziţiile americane şi cele europene – în frunte cu

Franţa şi Germania – în privinţa invadării Irakului, diplomaţia SUA s-a văzut obligată să facă un tur prin Europa, pentru a cicatriza rănile deschise. Secretarul de stat al SUA, Condoleeza Rice, a arătat, în Franţa, că ţara sa „este dispusă să conlucreze cu Europa pentru ţeluri comune, iar Europa trebuie să fie dispusă să acţioneze împreună cu Statele Unite. Este timpul să deschidem un nou capitol în relaţile noastre, un nou capitoi în alianţa noastră (…). Este momentul să depăşim neînţelegerile din trecut". Cu câteva zile mai înainte afirmase, la Londra, că un atac militar al ţării sale în Iran „nu se află pe agendă în acest moment". Ultimele două cuvinte au produs neîncredere, de vreme ce predecesorul său în această funcţie, Colin Powell, afirmase acelaşi lucru cu câţiva ani înainte, referindu-se, atunci, la Irak.

Acelaşi cercetător independent de care am mai pomenit şi în alte capitole şi căruia vom continua să-i respectăm anonimatul, mi-a declarat, la sfârşitul lui 2004, că toţi bilderbergerii „studiază tema energiei nucleare a Iranului. Utilizarea acestei resurse ar scoate Iranul din sărăcie, dar aceiaşi bilderbergeri nu i-o permit. Ei ţin acea ţară sub papuc prin intermediul FMI, al Băncii Mondiale etc. Greenpeace este o creaţie a Clubului, care finanţează această organizaţie pentru ca ea să lupte împotriva energiei nucleare, care este o sursă excelentă de energie".

Ceea ce s-a întâmplat la sfârşitul lui 2006, pe tema nucleară iraniană, fusese pregătit deja cu ani în urmă în cadrul întrunirilor.

În timpul campaniei lansate în vederea reconcilierii cu Europa, Bush a făcut aluzie la democraţie drept pretext pentru invadarea Irakului. A spus că SUA şi-au propus să favorizeze „condiţiile în care toate naţiunile şi toate societăţile să poată alege singure recompensele şi motivele pentru libertate politică şi economică". Grupul luptă pe toate poziţiile şi în mod oficial pentru instaurarea democraţiei în lume şi pentru întărirea credinţei în virtuţile

globalizării şi, bineînţeles, în liberalizarea economiilor. Clubul Bilderberg se străduieşte din greu să deschidă şi să traseze drumul pe care vrea să ducă lumea. Este vorba despre ceea ce Will Hutton, analist economic care a asistat la întruniri, numeşte influenţarea „bunului-simţ internaţional prin intermediul politicii".

UN GUVERN UNIC: ONU.

Gary Allen a semnalat că unul dintre principalele scopuri pentru care Banca Internaţională a stimulat din culise Primul Război.

Mondial a fost crearea imediat după acesta a unui guvern mondial. La puţin timp după semnarea armistiţiului (11 noiembrie 1918), preşedintele Statelor Unite, Woodrow Wilson şi nedes părţitul său colonel Edward Mandell House au făcut în acest scop o călătorie în Europa. Înainte se întâlniseră la New York cu o sută de bărbaţi importanţi, ca să dezbată ce fel de lume se va naşte după război. Adunarea se autointitulase „Comisia de investigare" şi schiţase sistemul de pace al faimoaselor „paisprezece puncte" ale lui Wilson. Caracterul grupului era globalist, de vreme ce revendica suprimarea tuturor barierelor economice dintre ţări, egalitatea condiţiilor comerciale şi instituirea unei „Asociaţii Generale a Naţiunilor". Proiectul său mondialist avea să primească numele de Societatea Naţiunilor.

La sfârşitul războiului, preşedintele Wilson s-a dus să semneze acordurile de la Versailles39 împreună cu asistenţii săi personali, printre care se numărau, alături de colonelul House, bancherii Paul Warburg şi Bernard Baruch şi douăzeci şi patru de membri ai „Comisiei de învestigare", care nu era altceva decât viitoarea CFR. Pactul mai includea şi crearea Ligii Naţiunilor, care, la început, n-a fost ratificată de către Senatul american pentru că acesta nu avea încredere în caracterul supranaţional al instituţiei. Dar colonelul n-a renunţat la idee şi a continuat să conspire din umbră până când a reuşit, totuşi, ca, în Tratatul de la

Versailles, să fie inclusă şi mult visata lui Societate a Naţiunilor. Sediul ei avea să fie stabilit la Geneva.

Ministrul britanic de externe, Lordul Nathaniel Curzon, alt delegat la Versailles, a denunţat atunci condiţiile precare ale Tratatului care, după părerea lui, configura cadrul potrivit pentru un nou război, căruia i-a prevăzut şi data: Asta nu este o pace, ci doar un armistiţiu de douăzeci de ani". Verdictul său a fost corect, de vreme ce al Doilea Război Mondial a început în 1939, exact două decenii mai târziu.

Anii '30 aveau să marcheze eşecul Societăţii Naţiunilor, din cauza asaltului dat de puterile fasciste şi militariste, care au vizat s-o facă ineficientă în unirea poziţiilor în favoarea păcii şi intereselor comune. Începutul celui de-al Doilea Război Mondial avea să fie certificatul de deces al primei societăţi internaţionale, dizolvată la 18 aprilie 1946, pentru a face loc Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU).

39 Conferinţa de Pace din 28 iunie 1919, de la Paris, (n.t.)

Investigaţii realizate de autori reputaţi demonstrează că cele două războaie mondiale au fost încurajate de către grupurile bancare internaţionale şi alţi membri ai societăţilor secrete care operau în epocă. „Membrii CFR erau interesaţi să profite de al Doilea Război Mondial, ca şi de primul, pentru a-şi justifica astfel aspiraţia către un guvern mondial", semnalează James Perloff în cartea sa intitulată în umbra puterii: Consiliul Relaţiilor Externe şi declinul american (The Shadows of Power: The Council on Foreign Relations and the American Decline, 1988). „Globaliştii sperau să folosească ameninţarea Axei pentru a forţa Statele Unite şi Marea Britanie să menţină o alianţă atlantică permanentă, ca etapă intermediară spre guvernul mondial". Şi aşa s-a întâmplat.

Clubul Bilderberg şi-a asumat schimbarea conducătorilor din acel moment, ca să stabilească un guvern mondial prin intermediul ONU; nu pentru că voiau să transforme Naţiunile Unite într-un guvern planetar, ci creaseră

Organizaţia ca să dea viaţă unei administraţii unice, omogene, care să nu difere de la o ţară la alta, ci de la o regiune la alta. ONU foloseşte un limbaj sentimentalist, care stimulează emoţia şi face caz de scopuri mari şi înalte, în spatele cărora se ascunde adevărata sa raţiune de a fi: impunerea aceloraşi legi unor persoane foarte diferite şi cu tradiţii culturale distincte, cum sunt orientalii şi occidentalii, indienii şi chinezii, germanii şi spaniolii. Se visează la o muncă imposibilă fără folosirea forţei.

OBIECTIVE ILUZORII.

La peste o jumătate de secol de la crearea sa, Organizaţia Naţiunilor Unite a dat dovezi clare de ineficienţă în atingerea scopurilor pe care le-a înscris în Carta Universală a Drepturilor Omului, promulgată în 1948.

În acel moment, a enunţat patru obiective şi principii fundamentale: să menţină pacea şi securitatea internaţională; să susţină relaţiile de prietenie între naţiuni; să intensifice cooperarea internaţională, în vederea soluţionării problemelor economice, sociale, culturale şi umanitare şi pentru a stimula respectarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, în sfârşit, să fie un mijloc de armonizare a eforturilor depuse de naţiuni în vederea atingerii acestor scopuri comune.

Ţinând cont de minţile machiavelice ale creatorilor săi, este imposibil să se pretindă că unul dintre scopuri a fost munca pentru încurajarea prieteniei; cel puţin nu în sensul care i se atribuie acestui termen. Este vorba mai degrabă despre un text cifrat, căruia doar fondatorii şi continuatorii îi cunosc conţinutul semantic real, la fel cum tot ei cunosc şi semnificaţia fiecărui cuvânt pe care îl conţine Carta, aplicat în aria hegemoniei lor.

În primii ani, ONU a reuşit să-i ţină departe pe cetăţeni de adevăratul său caracter, dar mulţi cercetători şi scriitori pun acum sub semnul întrebării practicile antidemocratice ale acestui for. Fiind un organism supranaţional, din care fac parte societăţi complexe, şi operând mai ales în ţări

îndepărtate, despre care mass-media informează puţin sau deloc – oricum într-un plan global lipsit de transparenţă – e greu să se demonstreze punct cu punct tertipurile sale, dar nu şi diferenţa dintre vorbe şi fapte.

PLEACĂ ACASĂ, ONU!

În ultima vreme, plouă cu critici din toate părţile. La sfârşitul lui oc tombrie 2006, sute de haitieni au manifestat paşnic împotriva staţionării în ţara lor a căştilor albastre ale ONU, pe care i-au acuzat de asasinarea unor civili în timpul înfruntărilor de stradă produse cu ocazia manifestaţiilor împotriva organizaţiilor criminale din localitatea Ciudad del Sol (Puerto Principe). „Ne-am săturat să auzim prostiile ONU. Oamenii suferă”, a anunţat unul dintre manifestanţii care nu ' y, încetau să strige „Jos ONU!” şi „Du-te acasă, ONU!”.

Aproape nouă mii de căşti albastre au sosit în ţara din Caraibe în iunie 2004, ca să înăbuşe revolta grupărilor rebele, după înlăturarea fostu lui şi primului preşedinte ales democratic, Jean Bertrand Aristide. La început, trupele ONU au fost primite cu bucurie, căci se spera ca ele să înlocuiască figura absentă a lui Aristide şi să vegheze la desfăşurarea alegerilor prezidenţiale, din care a ieşit învingător actualul preşedinte, René Préval, care sprijină prezenţa forţelor ONU cât timp este nevoie de ele. În pofida înfruntărilor, Consiliul de Securitate al ONU a hotărât în august să prelungească cu încă şase luni prezenţa căştilor albastre în Haiti şi a dat asigurări că, aşa cum spun soldaţii, trupele ripostează la împuşcături doar când sunt atacate40.

ONU nu este un organism independent, cum se pretinde în Statutul său, căci deciziile sale pot fi contracarate de un veto al oricăruia dintre cei cinci membri permanenţi, ţările cele mai bogate din lume (SUA, Marea Britanie, Franţa, China, Rusia). Când au fost trimişi să evalueze ponderea armelor de distrugere în masă din Irak, observatorii au constatat că observaţiile lor au fost manipulate în favoarea proiectului de invazie, apărat din toate puterile de către

SUA şi aliaţii lor. La câtva timp după Operaţiunea Libertatea, unul dintre observatori a mărturisit că n-a descoperit niciodată mult trâmbiţatele arme, iar puţin după aceea a fost găsit mort.

JUDECĂTOR Şl PARTE.

După dezastruoasele rezultate din Irak, toţi bilderbergerii au fost de acord ca nici o ţară să nu mai fie invadată fără ca ONU să legitimeze o asemenea acţiune. Dar acest for a demonstrat că lucrează în favoarea intereselor ţărilor mai mari, ceea ce înseamnă că medierea sa în conflictele internaţionale nu este sinonimă cu justiţia, democraţia, egalitatea între popoare şi libertatea.

Însuşi sistemul ierarhic al organului său suprem, Consiliul de Securitate, care face deosebire între ţările de rangul întâi, cu drept de veto, şi ţările de rangul al doilea, lipsite de acest drept, este contrar principiului egalităţii dintre toate popoarele, propovăduit de ONU.

În pofida faptului că nu toţi termenii coincid, istoricul italian Ernesto Galii della Logia apără ultima accepţie a instituţiei: „ONU nu poate fi tribunalul a nimic; nici judecătorul a nimic, şi, cu atât mai puţin, judecătorul binelui şi răului, pentru că prima condiţie a oricărui judecător este independenţa, adică să nu fie şi judecător şi parte; în schimb, în Palatul de Cristal fiecare este şi judecător şi parte şi-şi apără, inevitabil şi în primul rând, doar interesele proprii. Dar vreau să fie foarte clar: Înţelegerea a ceea ce este într-adevăr ONU

40 Ziarul barcelonez La Vanguardia, 28.10.2006. (n.a.) nu înseamnă diminuarea importanţei sale. Ba mai mult, ONU este o mare adunare de state, din care nu emană sentinţe conforme cu normele de drept, care nu formulează declaraţii morale, dar face ceva la fel de important, sau poate chiar mai important decât cele de mai sus: conferă (sau refuză) legitimitatea politică”.

De pe altă poziţie, deosebită de cea istorică, Biserica a dat semnalul de alarmă faţă de manevrele ONU şi de pericolul

ca aceasta să se transforme într-un guvern mondial. Monseniorul Michel Schooyans, profesor la Universitatea din Louvain şi reprezentantul Vaticanului pe lângă Naţiunile Unite, a declarat că „sub masca responsabilităţii împărţite şi a globalizării, Organizaţia cheamă statele să-şi limiteze suveranitatea şi să profeseze o gândire unică”. Schooyans a afirmat: „Ne aflăm în faţa unui proiect gigantic, ce are ambiţia să realizeze utopia lui Kelsen, cu scopul de a legitima şi crea un guvern mondial unic, în care agenţiile ONU ar putea să devină ministere. Astfel, FAO s-ar transforma în Ministerul Mondial al Agriculturii; UNIDO, în Ministerul Mondial al Industriei, iar ILO în Ministerul Mondial al Afacerilor Sociale. În alte cazuri, ar fi necesare instituţii complet noi: printre acestea s-ar putea include o Poliţie Mondială, o Curte Internaţională de Justiţie, etc. Ni se dau asigurări că este urgentă crearea unui nou guvern mondial, politic şi legal şi este neapărat necesară grăbirea găsirii fondurilor pentru punerea în aplicare a proiectului”.

După cum semnalează monseniorul Schooyans în cartea sa intitulată Faţa ascunsă a ONU: „suprastructura la care are pretenţii ONU a fost detaliat descrisă într-un raport al PNUD din 1994. Textul, scris de Jean Tinbergen, Premiul Nobel pentru economie în 1969, consideră că problemele omenirii nu mai pot fi rezolvate de guvernele naţionale, fapt pentru care avem nevoie de un guvern mondial”. Profesorul adaugă că „ONU proiectează în beneficiul său un viitor cabinet al lumii şi se prezintă tot mai mult ca un suprastat mondial. Organizaţia tinde să guverneze toate aspectele vieţii, gândirii şi activităţilor umane, exercitând un control tot mai centralizat asupra informaţiei şi a cunoaşterii”.

Monseniorul Michel Schooyans a denunţat şi noua etică a Drepturilor omului, promovată de ONU prin documentul doctrinar numit Carta.

Pământului: Acest instrument ideologic este folosit pentru a legitima politicile de control al populaţiei la scară mondială, în special în ţările mai sărace, care mănâncă şi nu

produc. Încă de acum treizeci de ani există o nouă teorie, conform căreia drepturile omului trebuie să se supună imperativelor Terrei. Aceasta este o reformulare a doctrinei malthusiene şi susţine că nu există suficiente resurse pe glob pentru ca toţi oamenii să poată fi hrăniţi. Încă din secolul al XlX-lea, se ştie că malthusianismul este o teorie falsă. Ea serveşte la justificarea (o justificare factice, antiştiinţifică) politicilor care nu vor să-şi arate adevărata faţă: „Nu vrem o populaţie bătrână, de handicapaţi şi bolnavi”.

O RELIGIE GLOBALĂ UNICĂ.

Carta Terrei apără o spiritualitate universală nouă, religia unică pe care o proclamă Noua Ordine Mondială. Deşi au contat pe consultarea a mai bine de trei sute de lideri religioşi, unii dintre cei mai influenţi, ca Dalai Lama, au fost excluşi. ONU i-a justificat absenţa, argumentând că nu voia să supere China. Catolicii au rămas şi ei pe dinafară „printr-o manevră proprie masonilor, care, de la începutul existenţei lor în istorie, au urmărit să excludă puterea Bisericii din toate mediile”, după cum reclamă Salvador Arguedas, eminent analist al Cartei Terrei.

Fostul preşedinte sovietic, fost şef al KGB, Mihail Gorbaciov, este unul dintre principalii redactori ai acesteia şi o defineşte astfel: „este manifestul unei noi etici pentru noua lume, un Decalog al Erei Noi”. Este, în realitate, un cod de comportament şi o credinţă universală care ar începe să orienteze lumea începând din anul 2000., Aceste noi concepte„, continuă să explice Gorbaciov, „vor trebui aplicate oricărui sistem de idei, moralei şi eticii, şi vor defini un nou mod de viaţă. Mecanismul pe care-l vom folosi va fi înlocuirea Celor Zece Porunci cu principiile conţinute în această Cartă, sau Constituţie a Terrei”, care pretinde să înlocuiască Declaraţia universală din 1948. Proiectul cuprins în acest document este ambiţios.

Pentru cei care înţeleg semnificaţia termenilor globalişti, Gorbaciov a vorbit clar când s-a exprimat astfel: „Consiliul

de Securitate al.

Naţiunilor Unite trebuie să accelereze Noua Ordine Mondială, i.

Naţiunile Unite au armele legale pentru a o face. Trebuie edificat o lume nouă, pe baza unui sistem nou de valori liberale, sociale şi democratice. Ecologia este miezul acestui nou sistem de valori, ela borat în Carta Terrei, iar globalizarea trebuie să fie conceptul de bază al succesului acestei Carte a Terrei. De aceea, fundaţia mea (Crucea Verde) are ca scop crearea şi încurajarea conştiinţei globale".

Carta Terrei completează doctrina religiei sau eticii unice a Noii Ordini Mondiale cu Noua Etică Globală, pe care Hans Kung a prezentat-o acum câţiva ani la Forul Economic de la Davos, sub auspi ciile World Wildl'ife Found (WWF, Fondul pentru Viaţă Sălbatică, a Prinţului Phillip de Edinbourgh). Hans Kung a spus acolo că nu se poate construi Noua Ordine Mondială fără o nouă etică planetară, semnalează Arguedas. „Hans Kung este vârful vizibil al procesului de impunere, prin intermediul Naţiunilor Unite, a noii etici cos mice, sinteză care depăşeşte toate religiile lumii, amestec de gnoză, expresie a bunelor intenţii şi alte caracteristici ale spiritualităţii vagi şi alienante a New Age". Conform lui Arguedas: „noua ideologii tună şi fulgeră în vederea menţinerii intacte a naturii, adică a pădn rilor, mărilor şi munţilor, dar nu cunoaşte diferenţele naturale dintre bărbat şi femeie, încercând să impună noi drepturi, contrare naturii înseşi, bazate pe teoria genului şi a liberei opţiuni sexuale".

Monseniorul Michel Schooyans conchide că „argumentaţia ecolo gică dezvoltată în Carta Terrei este, în realitate, un artificiu ideolo gic pentru camuflarea a ceva mai grav: intrăm într-o nouă revoluţie culturală. Adevărurile fundamentale ale ONU, referitoare la rolul central al omului în lume, sunt încet-încet zădărnicite. Puternic în fluenţat de New Age, acest proiect urmăreşte crearea unei noi religii

mondiale unice care ar implica interzicerea imediată a prozelitismu lui tuturor celorlalte religii. Pentru ONU, globalizarea nu trebuie să cuprindă doar sferele politicii, economiei, dreptului; ci şi sufletul în întregime. De acum înainte, drepturile omului sunt rodul unoi proceduri consensuale".

Carta a fost obiectul atâtor critici înainte de a intra în vigoare, încât a devenit aşa-numita Campanie a Mileniului, prezentată în aprilie

2000, în care statele membre sunt chemate stăruitor să dezvolte un plan de acţiune concretizat în opt obiective, printre care figurează eradicarea sărăciei şi a foametei, generalizarea învăţământului primar, reducerea SIDA, salvarea mediului înconjurător şi dobândirea egalităţii între sexe. Raportul, ale cărui propuneri nu aduc nimic nou, a constituit baza Declaraţiei Mileniului, care a fost semnată de către şefi de state şi guverne la întâlnirea la nivel înalt desfăşurată în septembrie 2000, la care au participat lideri spirituali şi religioşi.

În pofida tuturor acestor fapte, fostul secretar general al ONU, Koffi Annan, ca şi Organizaţia Naţiunilor Unite însăşi, au primit Premiul Nobel pentru pace la 10 decembrie 2001. În timpul ceremoniei de înmânare a premiului, Comitetul Nobel a reliefat munca lui Annan în fruntea forului: „a pus mai presus de orice viaţa Organizaţiei". Cu privire la premiul oferit ONU, Comitetul a semnalat că dorea „să proclame faptul că unicul drum negociabil spre pacea mondială şi cooperare trece prin Naţiunile Unite".

TRIBUTUL ADUS ONU.

Clubul Bilderberg concepe de ani de zile un sistem tributar prin care tuturor cetăţenilor să li se impună plata unui impozit către ONU. Este de presupus că această contribuţie personală, care la început va fi mică, pentru a creşte apoi treptat, va fi destinată eradicării sărăciei de pe planetă. Faptul că noi, cetăţenii, trebuie să plătim ceva direct ONU ar fi un pas esenţial către identificarea acestei

organizaţii cu un guvern supranaţional al tuturor locuitorilor planetei.

Toţi bilderbergerii sunt conştienţi de criticile pe care le pot primi odată cu implementarea ideii, dar nici că le pasă. Nu se grăbesc, pentru că răbdarea le-a fost mereu cel mai bun aliat. Dar noi, depozitarii democraţiei, nu putem sta cu braţele încrucişate în timp ce o mână de bilderbergeri manipulează lumea după capul lor. Avem responsabilitatea de a îngriji ceea ce am obţinut cu atâta efort şi de a lupta pentru a îmbunătăţi lumea şi a eradica viciile şi corupţia care o pândesc. Filosoful şi scriitorul portughez José Saramago comentează: „Să nu fim atât de naivi încât să credem tot ce ne spun ei; trebuie să fim critici. Nu avem democraţie, avem plutocraţie, puterea celor bogaţi. Puterea adevărată o au banii, companiile multinaţionale. Se dă o bătălie pentru adevărata democtaţie. Pentru reformarea şi chiar reinventarea ei. Cealaltă bătălie se dă pentru drepturile omului. Fără democraţie nu există drepturile omului, iar fără drepturile omului nu există democraţie. Bătăliase dă pentru democraţie şi drepturile omului”.

CAPITOLUL 13

Triumful Clubului Bilderberg „În timp ce, la un gest al tău, Sire, oraşul dintâi şi cel de pe urmă îşi înalţă zidurile fără pată, eu adun cenuşa celorlalte oraşe posibile, care dispar pentru a-i lăsa locul şi care nu vor putea fi reconstruite, nici păstrate în memorie. Doar dacă ştii rămăşiţa ultimă a nefericirii pe care nici o piatră preţioasa nu va reuşi s-o compenseze, vei putea calcula numărul exact de carate pe care trebuie să le aibă diamantul final şi nu vei greşi de la început socotelile proiectului tău „.

Oraşele invizibile, Italo Calvino (1923-1985), scriitor italian.

Istoria Clubului Bilderberg este istoria planetei noastre după cel de-ai Doilea Război Mondial. Planul Marshall a unit cele două ţărmuri ale Atlanticului şi a jucat un rol esenţial în crearea noii Europe, răsări ta din distrugerile şi haosul

inerente oricărui război. În acel moment, a început transformarea bătrânului continent din vasal în senior.

Nu mult după aceea, a început dezvoltarea Noii Ordini Mondiale Globalizrea Aceasta aduce cu sine crearea unui guvern unic, care să conducă şi să gestioneze viaţa tuturor locuitorilor planetei noastre, prin mijlocirea ONU. Acest guvern ar urma să fie ajutat de o forţă militară unică, a NATO, şi să impujnă o singură religie sau etică (cum preferă ei să-i spună), numită New V, bazată pe credinţele masoneriei. Acest ansamblu de idei este completat cu o monedă unică, ce poate primi nume diferite, dar tinde să atingă aceeaşi valoare pe piaţă.

Liderii lumii occidentale, experţi în finanţe şi strategi ai politicii externe, participă la întrunirile Clubului Bilderberg pentru a şlefui şi consolida un acord generai virtual, o iluzie globalistă, definită cu condiţiile puse de ei: ce este bun pentru bănci şi marile afaceri este bun pentru toţi ceilalţi.

Pentru ca lumea lor ideală să devină reală, fiecare cetăţean trebuie saşi joace cu fidelitate rolul desemnat sub lozinca: „munceşte, consumă şi supune-te sistemului, pentru că nu există alternativă la lumea minunată pe care am făuri *o pentru tine”.

Dacă ne-am opune acesto x porunci, principiile pe care se bazează structura Clubului s-ar nă_rui, iar sistemul ar rămâne gol, fără susţinere. N-aş avea obiecţii clacă ar exista o distribuţie mai corectă a bogăţiei, dacă toţi locuitorii planetei noastre s-ar bucura cel puţin de satisfacerea nevoilor de bază, dar este inadmisibil ca în plin secol al XXI-lea să existe o difer~enţă ca de la cer la pământ între Lumea a treia şi ţările cele mai derzvoltate, faptul este complet absurd. Nu putem să stăm cu braţele încrucişate, uitându-ne la acest spectacol înspăimântător, ca şi cum mu ne-ar privi. Rolul Clubului Bilderberg în istorie este atât de sem xrificativ încât e necesar să fie cunoscut, pentru a şti unde ne aflăm şi încotro ne îndreptăm.

Arthur Schnitzler a scris în 1948, în cartea intitulată Despre război şi pace„Cât timp există cineva care, prin intermediul războiului, poate să-şi mărească bogăţia sau s-o dobândească şi, în acelaşi timp, să aibă puterea şi influenţa de a provoca o deflagraţie, războaiele vor rămâne în viaţă. Pe acest lucru trebuie să ne bazăm când ridicăm problema „păcii mondiale„. Nu pe motive religioase, filosofice sau etice; acestea n-au nici o importanţă. Cu nostalgia şi sentimentalismul nu se va putea înrmuia niciodată inima diplomaţilor, nici a generalilor şi susţinătorilor armatei. Solidaritatea celor puternici este mai trainică decât a popoa relor".

Pentru stăpânii lumii, războiul este necesar în multe puncte ale pL. I netei, pentru stabilirea ulterioară a unei ordini superioare în care S. I nu existe bariere comerciale şi ideologice între ţări, ci doar supn nerea în faţa legii stabilite de ei. Moartea a milioane de nevinovaţi, care cad şi vor continua să cadă în această spirală nebunească, este numită de stăpânii lumii „daune colaterale", de neevitat în atingerea stadiului suprem al omenirii. Se pune, însă, următoarea întrebare oare a fost necesară şi inevitabilă atâta vărsare de sânge nevinovai doar ca să trăim azi cu necesităţile acoperite? Konrad Lorenz a aR. I tat: „Când o ideologie universală, alături de politica desprinsă din ea, se bazează pe minciună, rezultatul aduce, simplu, cu sine, cele mai potrivnice consecinţe".

Democraţia, a spus Miguel de Unamuno, „este un proces istoric", în care este indispensabilă participarea activă a tuturor actanţiloi implicaţi. Nu putem lăsa în mâna celor puternici un tezaur ines timabil, cum este propria noastră viaţă, deşi încetul cu încetul ne supunem, din cauza surogatelor pe care ni le impune sistemul.

În lumea actuală se impune o nouă sinergie, care s-a deplasat către puterile tradiţionale delimitate de Montesquieu. Puterea juridică, cea executivă şi cea legislativă se unesc într-una singură: cea financia ră, care

controlează totul prin manipulare socială. Clubul Bilderbeiy, i-a îngrămădit pe toţi într-o singură barcă şi i-a pus să navigheze într-o singură direcţie: cucerirea totală a planetei noastre. Receni, Clubul şi-a făcut publică intenţia de a cuceri şi spaţiul sistemului so Iar, o opţiune prevăzută în Raportul Iron Mountain. În acest sistem, în care nucleul financiar înghite totul, democraţia devine obiect ele schimb de liberă folosinţă, o marfa de o importanţă asemănătoare oricărui produs de consum. Globaliştii nu importă doar hrană şi haine, ci şi ceea ce este mai periculos şi mai subtil: idei. Iar peste ele, destinul nou al lumii pe care au schiţat-o îşi pierde conturul.

UN SISTEM ECLECTIC.

Societatea actuală, numită de cei mai mulţi neocapitalistă sau ui tracapitalistă, este rodul eclectic al marilor ideologii care au mai cat existenţa omului încă din secolul al XlX-lea: capitalismul, liberalismul, comunismul şi fascismul. Dacă ne-am opri să analizăm caracteristicile globalizării din secolul al XXI-lea, am observa în ea poziţii, acţiuni şi tendinţe proprii acestor patru doctrine. Nu este, oare, fascist statul care lasă să moară imigranţii în largul mării, ca apoi să profite de amărâţii care supravieţuiesc? Nu este, oare, marxist sistemul de impozite în care cine are mai mult plăteşte mai mult? Nu este, oare, capitalul cel care organizează până şi ultimul amănunt al existenţei noastre sociale? Socialismul utopic apare la orizontul nostru, menţinându-ne doritori şi devotaţi acestui sistem capabil să conţină tot, care caută neîncetat să se perfecţioneze, ţinând seama de variabila aşteptărilor. În ceea ce-l priveşte, liberalismul se transformă într-o armă cu două tăişuri, prin apărarea iniţiativei individuale şi prin controlul intervenţiei statului şi puterilor publice în viaţa socială, eonomică şi culturală. Este ceea ce apără toţi bilderbergerii nelăsându-se controlaţi de nici un stat şi de nici o lege externă, care să-i frâneze.

Prin mijlocirea excelentei lor elocvenţe, stăpânii lumii încearcă să ne distragă atenţia de la realitate, între îngustele limite dihotomice ale dreptei şi stângii, ale moralei şi eticii, ale capitalismului şi comunismului, când astăzi există o singură cale în funcţiune: globalizarea.

SOCIETATEA EPICURIANĂ.

Fără să ne dăm seama, contribuim zi de zi la construirea unei pseudo-democraţii, creată în laboratoare de oamenii de ştiinţă, la ordinele date de către bilderbergeri. Sistemul eclectic pe care se situează viaţa noastră – orchestrată în jurul banului – prejudiciază stabilitatea emoţională. Fiinţa omenească trebuie să găsească echilibrul între diferitele aspecte care o compun: munca, banii necesari pentru a trăi, visele, odihna, divertismentul, viaţa socială, relaţiile personale, căutarea fericirii. Dar azi domină o psihologie lipsită de suflet, o întoarcere la epicureism, care tânjeşte după plăcerea trupească şi intelectuală, fără să-i mai pese de altceva. Acest sistem filosofic fusese condamnat la uitare la începuturile Evului Mediu, de vreme ce creştinismul nu l-a adaptat crezului său, cum a făcut cu aristotelismul şi platonismul, care i-au influenţat puternic pe stăpânii lumii.

Epicureismul este dus astăzi la forme extreme, bolnave, cum este paradoxul numeroaselor cazuri de bulimie şi anorexie întâlnite în societăţile abundenţei. Această contradicţie capătă nuanţe absurde şi crude într-o lume în care oamenii continuă să moară de foame.

Suntem atât de ocupaţi să muncim şi să consumăm, încât uneori nu ne dăm seama pe ce drum mergem. Nu ştim să părăsim acest drum, pentru că nu ne mai aparţinem nouă înşine, ci sinergiei pieţii sociale. Am sucombat în faţa iluzionismului şi a oazei create de către bilderbergeri, de care ascultăm cu încredere oarbă: lăsaţi lumea în mâinile noastre, spun ei, pentru că suntem singurii care ştim cum funcţionează ea şi cum să vă ducem spre fericire. Cu siguranţă, ei ştiu, pentru că tocmai ei au inventat sistemul.

CU PIETRE ŞI LĂNCI.

Se împlineşte deja pronosticul făcut de către genialul fizician Albert Einstein: „Nu ştiu cum va fi al treilea război mondial, dar al patrulea va fi cu pietre şi lănci”. În Oaxaca (Mexic) studenţii, profesorii şi întreaga populaţie au ieşit în stradă anul trecut, pentru a protesta împotriva sistemului nedrept care-i martirizează. Cetăţeni înarmaţi cu pietre s-au înfruntat cu poliţia în uniformă, dotată cu pistoalemitralieră, măşti de gaz, căşti şi scuturi. Încă o dată, au murit ziarişti, dar cine i-a împuşcat? Cei cu pietre sau cei cu pistoale-mitralieră?

În Franţa, locuitorii cartierelor sărace şi periferice din Paris şi alte oraşe s-au răsculat. În lipsa unei educaţii intelectuale, ei nu cunosc alt mod de a se revolta împotriva sistemului care-i ignoră şi se foloseşte de ei. Aveau prevăzut, oare, şi acest lucru „marii apărători ai democraţiei” în cercetările lor secrete? Cazurile, cu diferenţele lor substanţiale, ne duc înapoi la manifestaţia studenţilor şi muncitorilor din piaţa chineză Tienanmen, din iunie 1989. Guvernul Partidului Comunist Chinez a trimis atunci armata şi tancurile pentru a reprima mitingul tineretului şi, cu acea ocazie, au murit mii de persoane. După violenţă, guvernul a făcut un mare număr de arestări, încercând să-i suprime pe presupuşii instigatori ai mişcării, a expulzat presa străină şi a controlat strict felul în care au fosi reflectate evenimentele în presa naţională. Represiunea violentă a protestatarilor din piaţa Tienanmen a dus la condamnarea internaţională a acţiunii întreprinse de către guvernul Republicii Populare Chineze.

ACŢIUNE SOCIALA.

Cât timp nu se inventează ceva mai bun, alternativa posibilă la Noua Ordine Mondială este democraţia autentică. Dar cel mai mare duşman al acesteia nu sunt Clubul Bilderberg şi ansamblul de societăţi care acţionează în secret pentru a controla lumea, ci indiferenţa pe care o arată poporul.

Globaliştii au accentuat această apatie cu ajutorul armelor de manipulare socială, dar poporul, ca depozitar al puterii suverane, trebuie să-şi asume răspunderea şi să combată maşinaţiile „marilor preoţi”. Cunoaşterea existenţei Clubului Bilderberg, ca şi a planurilor sale secrete, este un pas fundamental, dar următorul este organizarea. Membrii săi trebuie luaţi ca exemplu: cetăţenii trebuie să-şi formeze proprile societăţi, în spatele organismelor pe care le controlează Clubul Bilderberg, evitând sponsorizarea de către aceştia, pentru a acţiona în deplină libertate. Scopul acestora trebuie să fie încurajarea acţiunii comune şi globale, în toate punctele planetei. Se poate continua războiul tăcut după exemplul lor, în mod liniştit, cu răbdare, fără grabă, treptat. Sunt unele interese în conflict care trebuie rezolvate: cele ale stăpânilor lumii şi cele ale bărbaţilor şi femeilor care populează planeta.

Lupta se dă astăzi împotriva puterii nedrepte şi arbitrare, împotriva unui sistem şi a unor guverne care ne mint şi-şi ascund obiectivele adevărate. Ca şi împotriva modelului de manipulare în masă cu ajutorul mijloacelor de comunicare, cinematografului, teatrului, artei. Oligarhia a pus în mâinile noastre o armă eficientă: Internetul. Datorită acestei reţele putem crea propria noastră globalizare.

Poemul atribuit lui Bertold Brecht continuă să reflecte mecanismul actual: „Mai întâi s-au dus după anarhişti, dar, cum eu nu eram anarhist, nu m-am îngrijorat, pe urmă s-au dus după comunişti, dar, cum eu nu eram comunist, nu m-am îngrijorat; mai târziu s-au dus după socialişti, dar, cum eu nu eram nici socialist, tot nu m-am îngrijorat.

După aceea au venit după mine, dar era deja prea târziu”.

PREŢUL BUNĂSTĂRII.

Clubul Bilderberg finanţează şi susţine unele pseudo-mişcări care combat globalizarea, ca de pildă Greenpeace şi alte ONG-uri, pentru a-şi face cunoscută în societate platforma contestatară, prin care-şi spală conştiinţa. Iată exemplul cutremurului produs în Asia, în decembrie 2004.

Există, oare, mai mare cinism decât să finanţezi ajutorul umanitar şi să trimiţi tone de alimente şi bani celor afectaţi de acest accident când în fiecare zi mor mii de copii din Africa, de foame, SIDA sau boli endemice? Cu doar jumătate din ce s-a trimis acolo sar putea soluţiona întreaga problemă africană. Dar acesta este încă un moment din ordinea stabilită în aşa-numita lume dezvoltată. Şi este stabilit, plecându-se de la normele de comportament schiţate de către Clubul Bilderberg. Ca să trăim liniştiţi emoţional, uităm de ceea ce se întâmplă cu adevărat în jurul nostru. Adică, nu rămânem pasivi la evenimentele mondiale, dar optăm pentru un conformism adecvat comodităţii pe care ne-o induce acest sistem de reglare socială.

Motivul acestei hotărâri este că, la fel ca în orice tranzacţie, obţinem, în schimb, beneficii. În ţările dezvoltate, trăim într-o anume pace socială, un concept pe care Clubul Bilderberg l-a introdus în conştiinţa şi sistemul nostru şi pe care l-am asimilat ca obiectiv prioritar al bunăstării noastre (deşi nu ştim exact ce înseamnă aşa ceva).

Dar globalizarea aduce cu sine şi o trezire la ceea ce ne înconjoară şi ne provoacă să fim conştienţi că facem parte dintr-un complex de interlegături: planeta Terra, care cuprinde ansamblul locuitorilor ei. În triburile antice, conştiinţa solidară a apartenenţei la un grup însemna că toţi se ajutau între ei, că bunăstarea unui singur membru presupunea şi era răspunderea întregii comunităţi, un sistem care continuă să existe şi astăzi în colectivităţile mici. Cât timp vom mai putea, oare, să trăim ignorând suferinţa pe care modelul oferit de Clubul Bilderberg o provoacă în restul comunităţii globale? Dacă, pentru ca fiecare adolescent dintr-o ţară superdezvoltată să aibă şase perechi de jeanşi, un chinez trebuie să sucombe în atelierele morţii, este de preferat să-i învăţăm pe tineri că trebuie să aibă doar ce le este cu adevărat de trebuinţă.

Laureatul Premiului Nobel, Konrad Lorenz, întemeietorul etologiei, ştiinţa comportamentului, a semnalat în cartea sa, intitulată Cele opt păcate de moarte ale civilizaţiei- „Omenirea este îndoctrinată cu un fals cod de valori, apreciat doar de cei care-l manipulează”.

UNIREA FACE PUTEREA.

Controlul celor puternici nu se aplică doar în sfera economică, ci şi în cea socială şi, prin urmare, şi în cea educativă. Şi în aceste domenii, membrii Clubului Bilderberg introduc concepte şi cuvinte care pătrund în creierul şi obiectivele noastre vitale. Totul este bine organizat, cum se arată în capitolul 8. Acesta este Războiul Liniştit, psihologic, cel mai uşor şi mai rapid război purtat pentru atingerea obiectivelor. Aşa au stabilit ei. Peste 1000 de ani, poate că va veni rândul Africii să se desprindă şi să se instituie într-un nou imperiu, într-o zi vom trăi poate în lumea ideală spre care tind cele mai bune sentimente ale noastre, dar aceasta trebuie să se întâmple începetu 1 cu începetul. Nu trebuie să uităm că până mai ieri trăiam în peşteri şi că noi, horno sapiens, sau oamenii din Cro-Magnon, am exterminat specia oamenilor din Neanderthal ca să le luăm în stăpânire teritoriile. De atunci am progresat mult, iar în majoritatea cazurilor am făcut-o prin intermediul războaielor. Dar barbaria ne-a făcut să şi pierdem mult. Am învăţat ce greşeli ar trebui evitate pentru a atinge cea mai mare bunăstare pentru cel mai mare număr de persoane (societăţi), care este ideea Clubului Bilderberg. Stăpânii lumii funcţionează prin obiective: pentru atingerea unui anume scop trebuie folosite anume metode. Ar putea părea nazişti, dar ideologia lor este strict socialistă. Sunt buni, sunt răi? Niciuna nici alta, fiindcă ei conduc, dar noi le permitem acest lucru. Economia domină lumea, iar lumea este dominată de imperiul care în acest moment se erijează în stăpân şi senior. Întâietatea acestuia va dispărea cu trecerea timpului. Acum e rândul Statelor Unite, dar înainte a fost rândul imperiului persan, al celui

nacedonean al lui Alexandru cel Mare, al celui roman, al celui spaniol etc., care au domnit pe faţa pământului.

La ultima sa vizită în Europa, pe 21 februarie 2005, în auditoriul principal al Concert Noble, din Bruxelles, George W. Bush a califi cat drept „dezacord trecător” conflictul SUA cu Europa cu privire la războiul din Irak. Şi a avertizat: „Nimeni pe pământ nu ne va putea diviza. Nici o neînţelegere temporară, nici o divergenţă trecătoare între guvernele SUA şi ale Europei, nici o putere de pe Terra nu ne va diviza vreodată”. Este clar că pe ei nu-i interesează, pentru că forţa lor stă în unire. Bush a anunţat începutul „unei noi ere” în relaţiile dintre cele două continente. Aceste declaraţii ale împăratului suni un avertisment către navigatori, către navigatorii din umbră care, deocamdată, nu i-au putut ţine piept. Unii au trebuit să-şi lase coada între picioare, ba chiar s-au văzut obligaţi să-i dea ascultare. Ori, pur şi simplu s-au retras în vizuinile lor.

Toate aceste date ne fac să ne întrebăm în mâinile a ce fel de oameni ne aflăm. Progresele tehnologice nu doar ne-au făcut viaţa mai uşoară, dar ne-au şi furnizat o informare concretă, globală. Iar această informare a generat întrebări, chestiuni de tip economic, organizatoric, filosofic. Încă o dată, ca şi alţi gânditori din trecut, am aruncat o privire sensibilă asupra lumii secolului al XXI-lea. Încotro ne îndreptăm acum? Mă întorc la fraza lui Albert Einstein.

SCLAVI GLOBALI.

Toţi bilderbergerii se consideră fiinţe superioare, se cred cei luminaţi, aleşi ca să ne conducă spre o Nouă Ordine Mondială. Nu există alternativă, nu există libertate pentru cei care nu doresc să adere la sistemul lor: vor fi declaraţi marginali şi inadaptaţi. De aceea, nu putem fi complicii tăcuţi ai acestei noi cruciade promovate de „imperiul binelui”. Dacă nu reacţionăm repede, vom ajunge într-un punct de unde întoarcerea va fi dificilă, în care libertatea individuală va fi înlocuită cu sclavia globală, şi ne vom vedea obligaţi să ne supunem unor suprastructuri internaţionale

în care viaţa unui om nevinovat va fi condi ţionată de securitatea colectivă. Acum ne dau dovezi exemplare, cum este cazul operatorului spaniol de televiziune José Couso, asasinat în balconul hotelului Palestina de către marinarii americani, în timp ce şi desfăşură munca informativă în Irak, pentru că SUA nu doreau să se ia imagini ale ofensivei aliate din Irak. Împreună cu el au mai fosi asasinaţi un operator al agenţiei Reuters, ucrainianul Taraş Protsyuk şi iordanianul Tarek Ayub, de la canalul de televiziune AlJazeera. În Irak s-a purtat războiul cel mai sângeros şi mai cenzurat în presă; în doar douăzeci de zile au căzut unsprezece reporteri. Altă acţiune exemplară a fost asasinarea de către poliţia britanică, în metroul din Londra, a unui tânăr brazilian confundat, conform versiunii oficiale, cu un terorist, numai pentru că purta un rucsac, ca orice adolescent din lume. În decursul dezbaterilor, s-a întâmplat ca mijloacele de comunicare să introducă în societate termeni cu referire la preferinţa de a trăi în siguranţă sau de a trăi liberi. Şi, în timp ce noi pierdem libertăţi, stăpânii lumii îşi văd de drumul lor.

Clubul Bilderberg doreşte să pună mâna pe puterea absolută (care cuprinde economicul şi culturalul), să pună capăt tuturor libertăţilor şi să ne transforme în sclavi. Cei care lucrează cu ei şi le cunosc planurile sunt înspăimântaţi şi strecoară informaţii presei şi cercetătorilor, pentru că încearcă, prin toate mijloacele, să-i împiedice să-şi atingă obiectivele.

Deşi nu este absolut sigur că vor să înlăture toate libertăţile, este vorba despre menţinerea acestora la un nivel care, după părerea lor, este benefic pentru toţi. Această libertate controlată o putem califica drept o formă de sclavie, dar nu în sensul clasic al cuvântului. Vor doar să ne convingă, printre altele, că fiecare om are un nivel social, economic sau intelectual strict şi că poate chiar să atingă un altul, foarte puţin deosebit, dar nu poate ajunge, totuşi, mai departe. Vor să ne convingă şi că avem un rol

concret în societăţile pseudo-democratice pe care pretind că doresc să le construiască. Mai mult decât despre sclavie, este vorba despre domesticire. Ne instruiesc ca să redevenim docili, să lăsăm lumea în mâinile lor şi să ne dedicăm doar muncii şi consumului, fără să gândim sau să acţionăm, ci să ne distrăm cu porcăriile de la televiziune. Pentru ei suntem animale domestice. Cel mai rău nu este că acţionează în numele noastru, ci că noi le permitem să gândească în locul nostru. Suntem destul de inteligenţi ca să înţelegem evenimentele, soluţiile, dacă ei ni le explică aşa cum sunt, fără să ne ascundă date. Fapt este că ei nu doresc să le explice, pentru că înţelegerea noastră le-ar răpi din puterea şi capacitatea de manipulare. Obiectivul membrilor Clubului Bilderberg este confuzia, haosul, pentru ca să ajungem să avem încredere în ei, care deţin înţelegerea absolută, cheile lumii.

De aceea ne înşală, denaturând date, povestind minciuni, vânzând etică precum baloanele de săpun, în totală impunitate. Ne duc cu zăhărelul, absorbiţi, prostiţi cu banalităţi fără importanţă, dar împodobite cu staniol şi beteală, încât să ni se pară că problema capitală a existenţei noastre este dacă homosexualii se pot sau nu căsători. Cu toate acestea, problemele lumii sunt altele.

În faţa acestei perspective, trebuie să reflectăm la spusele lui Frederick Douglas, din 1844: „Puterea nu dă nimic fără o preliminară revendicare. N-a făcut-o şi n-o va face niciodată. Limitele tiranilor sunt fixate de capacitatea de îndurare a celor pe care-i oprimă”. Ştia ce spune, pentru că, înainte de a deveni unul dintre cei mai prestigioşi abolţionişti din ţara sa, se născuse sclav pe o plantaţie de bumbac din Maryland.

Când stăpânul lui Frederick a descoperit că soţia lui îl învăţa să citească, a certat-o: „Un negru nu trebuie să facă altceva decât să se supună stăpânului, să facă ce i se spune. Învăţătura ar duce la pierderea celui mai bun negru din lume. Dacă-l înveţi pe un negru să citească, va fi imposibil

să-l păstrezi. Nu va putea să fie sclav pe vecie”. Pentru toţi bilderbergerii, noi, cetăţenii de azi, suntem ca negrii pe care stăpânii nu voiau să-i înveţe să citească, pentru ca nu cumva să devină conştienţi de realitatea sclaviei lor.

„Pentru ca un sclav să fie mulţumit, trebuie să nu gândească. Trebuie să-i întuneci viziunea morală şi mentală şi, ori de câte ori este posibil, să-i anihilezi puterea de a gândi” a scris Frederick. Acesta este motivul pentru care „ochiul” trebuie să vadă tot, să ştie în fiece clipă cum gândesc şi acţionează cetăţenii, pentru a îndrepta rapid şi eficient drumul oii rătăcite, al criticului subversiv care poate să pună în pericol nedreapta sa construcţie.

Vreţi să fiţi sclavi sau preferaţi să fiţi liberi?

SFÂRŞIT